

mgvobe.com

SAMPLE BOOK

၁၉၈၇ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ (စာပဒေသာ)ဆုရ

မီးတုတ် ဘခင်သိန်းမောင်ကြီး

ဘဝနှင့် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများ

သား-ခင်မောင်လတ်

မှတ်တမ်းတင်သည်

mgvobe.com

“ဒီစာအုပ်ဟာ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့
 (၁) စာဖတ် များတဲ့လူ (၂) အတွေ့အကြုံ များတဲ့လူ (၃) မကွယ်
 မဝက် ရဲရဲပြောဝံ့တဲ့လူ၊ အဲဒီလူက ရေးလို ဖြစ်ပါတယ်...။
 သခင်သိန်းမောင်ကြီးဟာ ‘နယ်ချဲ့’ ကို အားအပြည့်နဲ့ တိုက်သလို
 သံသရာကိုလဲ အားအပြည့်နဲ့ တိုက်သွားပါတယ်။ သခင်ခေါင်းဆောင်
 ကြီးတွေထဲက သူလို ‘အမှောင်က လာပြီး အလင်းမှာ သေတဲ့လူ’
 မရှိသေးဘူး ထင်ပါတယ်။”

သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ အမှာ...မှ။

တိ ယ် မင်း ကံ ယ်

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ-

- ၁။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး စတင်ပေါ်လာပုံ၊
- ၂။ တို့ဗမာသီချင်းရဲ့ အရင်းအစနဲ့ ဩဇာသက်ရောက်ပုံ၊
- ၃။ တို့ဗမာဝါဒဆိုတာ လွတ်လပ်ရေး အရယူမယ်၊ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်မယ်၊ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ ထူထောင်မယ်လို့ အစကတည်းက ပုံစံချထားတာ မဟုတ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ပုံစံဝင်လာပုံ၊
- ၄။ နယ်ချဲ့က တို့ဗမာအင်အားကို ငွေ၊ မိန်းမ၊ ရာထူး၊ ထောင်ဆိုတာနဲ့ ချောမော၊ ခြောက်လှန့် ဖြိုခွင်းပုံ၊
- ၅။ နယ်ချဲ့သူလျှို့ဝှက်ဟာ ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်ပိုင်းအထိ ထိုးဖောက်အောင်မြင်တယ်လို့ သံသယ ရှိပုံ၊
- ၆။ ခေါင်းဆောင်ပိုင်း အချိန်ပြည့် မျိုးချစ်တစ်ယောက် မယားယူရင် အချိန်ပြည့် အဖြစ်က လျော့ကျမှာကို နှမြောပုံ၊
- ၇။ ခေါင်းဆောင်အချင်းချင်း ကွဲတဲ့အခါ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သူက ခေါင်းဆောင် မလုပ်ရလို့ တစ်စင်ထောင်တယ် လို့ သာမန်မြင်ရပေမဲ့ ခေါင်းဆောင်ချင်းကွဲမှ စည်းရုံးရေး ကျဆင်းမယ်ဆိုတဲ့ နယ်ချဲ့က လက်တံ့ရှည်နဲ့ ထိုးနှက်တဲ့သဘော ဖော်ပုံ၊
- ၈။ နယ်ချဲ့အနှောင့်အယှက်ကို တန်ပြန်ဖို့ လုပ်သား၊ လယ်သမား၊ ကျောင်းသား၊ လူငယ်တွေနဲ့ အဆက်မပြတ် စေဘဲ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် လှည့်ပြီး ဝါဒဖြန့်စည်းရုံးပုံ၊
- ၉။ စစ်ပြီးနှစ်အပြီး တို့ဗမာအစည်းရုံး ဆက်လက်ဖော်ထုတ်ချင်ပုံ၊ ဘာကြောင့် မအောင်မြင်သလဲလို့ စစ်ဆေး ဝေဖန်ခြင်း မလုပ်ပေမဲ့ မအောင်မြင်တဲ့အခါ သနားစရာကောင်းပုံတွေကို မြင်ရလို့၊ ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော့် နှစ်သက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

- သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၏ အမှာ...မှ။

ခင်မောင်လတ် [၁၉၄၆ - ၂၀၁၀]

ရန်ကုန်မြို့တွင် အဖ မီးတုတ်သခင်သိန်းမောင်ကြီး၊
 အမိဒေါ်စောချစ်တို့က ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့
 သည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးခင်မောင်လတ် ဖြစ်သည်။
 တာမွေမြို့နယ် အေဗွီကောလိပ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်
 တန်း အထိ ပညာသင်ယူခဲ့သည်။
 ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၅ ခုနှစ်အထိ မြန်မာ့တပ်မတော်
 (၈၅) တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
 တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် ပခင်ကြီးနှင့်
 အတူ ရန်ကုန်မြို့ရှိ စာကြည့်တိုက်များသို့ သွားရောက်
 လေ့လာကာ မီးတုတ်သခင်သိန်းမောင်ကြီး၏ ဘဝနှင့်
 နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများ စာအုပ်ကို ပြုစုခဲ့သည်။ ၎င်း
 စာအုပ်ဖြင့်ပင် ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေ
 (စာပဒေသာ) ဆု ရရှိခဲ့သည်။
 ထို့နောက် နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားအဖြစ် ဝင်ရောက်
 လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။
 ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ
 သည်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၁၉၈၇) စာပေဗိမာန်

ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၁၃) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

(ဇူလိုင် ၂၀၁၃)

အုပ်ရေ [၅၀၀]

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ [၀၃၈၀၁]

၂၀၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ်၊ ဝင်းတိုးအောင်အောင်ဆက် [၀၉၁၇၂]

၁၈၁၊ လမ်း ၅၀၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပလင်

အေဇက်

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ

ကျော်မင်းမောင်

တန်ဖိုး

၁၀၀၀၀ ကျပ်

ခင်မောင်လတ်

မီးတုတ်သခင်သိန်းမောင်ကြီး၏ ဘဝနှင့် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများ// ခင်မောင်လတ်

- ရန်ကုန်၊ ရာပြည့်စာပေ၊ (၂) ကြိမ်၊ ဇူလိုင် ၂၀၁၃။

၅၁၀ - စာ၊ ၁၅ x ၂၃ စင်တီမီတာ။

(၁) မီးတုတ်သခင်သိန်းမောင်ကြီး၏ ဘဝနှင့် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများ

mgyoe.com

မာတိကာ

- အမှာ ၁၃
- မိတ်ဆက် (Prologue) ၁၅
- အုတ်ကျိုးတစ်ချပ် ၁၇
- မီးတုတ် သခင်သိန်းမောင်ကြီး၏ အတွေးအခေါ် ၁၈
- ၁။ အတိတ်ဆီသို့ အလည်လာမိခြင်း ၂၁
- ၂။ ချက်ကြွေရာ သည်မြေ ၂၂
- ၃။ တို့များ ငယ်ငယ်တုန်းက ၂၅
- ၄။ ရင်မှာပျိုးသည့် မျိုးတစ်စေ့ ၂၈
- ၅။ သည်းခြေတို့က ပြောနေကြပါသည် ၃၂
- ၆။ သပိတ်နက်ကြီးများ ၃၆
- ၇။ မီးတောက်မီးပွားကလေးများ ၄၀
- ၈။ မမေ့နိုင်သော ပညာရိပ် ၄၅
- ၉။ ဘဝပေး အစ ၄၇
- ၁၀။ ရုန်းကန်ခြင်းသည် ဘဝ ၄၉
- ၁၁။ သွေးထိုး မြှောက်ပင့်ကြသူများ ၅၃
- ၁၂။ လေမှာလွင့်သော သည်ရွက်ဝါ ၅၅
- ၁၃။ ကျွန်ုပ်ညာ နို့သက်မစို့တော့သော လူတစ်ယောက် ၅၈
- ၁၄။ တော်လှန်သော အမြဲတေနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း ၆၀
- ၁၅။ သခင်၏ အတိတ်စိမ်း ၆၅

၁၆။ ပဋိသန္ဓေတည်စ သခင်	၇၀
၁၇။ ကြုံဆုံခဲ့ရသော စာရိတ္တမြင့်တင်ရေးအသင်း	၇၅
၁၈။ ဘဝတိုက်ပွဲကလေး တစ်ခု	၇၇
၁၉။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဖွားသန့်စင်ခြင်း	၈၀
၂၀။ ဆန်းသစ်စ တို့ဗမာသီချင်း	၈၇
၂၁။ ဦးနှောက်စစ်ပွဲကလေး တစ်ခု	၉၃
၂၂။ နှုတ်ဆက်ပွဲမှသည် လူးလွန်လာသော တော်လှန်သည့် တေးသီချင်း	၉၆
၂၃။ ဇာတိသွေးကို နှိုးဆွကြသည်	၉၈
၂၄။ မမှတ်မိနိုင်တော့သော တမ်းတခြင်း	၁၀၁
၂၅။ ချစ်စရာ “လေဘာပူ”	၁၀၅
၂၆။ မမြင်ဖူးသော “ဘေ့စ်တာဝါ”	၁၀၉
၂၇။ အကျည်းတန်သော ပညာရိပ်ဝယ်	၁၁၀
၂၈။ ထရက်ဖဲဂါစကွဲယားပေါ်မှ ပဟေဠိ	၁၁၆
၂၉။ ပျားရည်ဆမ်းသော ငှက်ပျော်ကြော်	၁၁၇
၃၀။ မိသားစုဟိုတယ်	၁၂၅
၃၁။ လန်ဒန်ပုလိပ်သား	၁၂၇
၃၂။ ဟားမားစမစ်သာ စကားပြောတတ်လျှင်	၁၂၉
၃၃။ အသားအရောင် ခွဲခြားမှုအောက်မှ လူညီဗမာ	၁၃၂
၃၄။ ပျိုးမိသည့် ပန်းတစ်ပင်	၁၃၄
၃၅။ မိခင်သစ်တစ်ဦး	၁၃၆
၃၆။ ရာဇဒဏ်	၁၃၈
၃၇။ နှုတ်ဆက်ပွဲကလေး တစ်ခု	၁၄၃
၃၈။ ဆူးငြောင့်	၁၄၇
၃၉။ ဆောက်သံဘွန်းသာ	၁၄၉
၄၀။ လန်ဒန်ကို ခါးစောင်းတင်မည်	၁၅၁
၄၁။ ဘူတာရုံအတွင်းမှ မြေဝိုင်းတရားပွဲတစ်ခု	၁၅၅
၄၂။ ကရုဏာရှင်မလေး “တန်”	၁၆၃
၄၃။ “မော်စလေ” ဆေးရုံနှင့် သူစိမ်းဧည့်သည်နှစ်ဦး	၁၆၅
၄၄။ “ဒတ်ဖိုးဒ်” နှင့် ငါ၏ ဗြဟ္မစိုရ်ဝါဒ	၁၆၉
၄၅။ ခိုင်ခိုင်မာသော ရည်မှန်းချက်နှင့် “သွန်ဆင်” ၏ အယူအဆ	၁၇၂
၄၆။ ခယောင်းတောဘုံမှ အပြန်ခရီး	၁၇၆
၄၇။ သူ့ကျွန်မြေမှ ငိုက်မျဉ်းနေသော အစည်းအရုံး	၁၇၉

၄၈။ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သော ပျော်ဘွယ်ခရီး	၁၈၃
၄၉။ အနာဂတ်၏ ခရီးသည်	၁၉၀
၅၀။ အရှေ့မှ သည်နေဝန်း	၁၉၃
၅၁။ အဖိနှိပ်ခံသူတို့၏ သတင်းစဉ်	၁၉၆
၅၂။ မုန်တိုင်းကြားမှ ပြည်သူ့အလင်း	၁၉၉
၅၃။ လူလားမြောက်စ တို့ဗမာအစည်းအရုံး	၂၀၀
၅၄။ အတောင်ကျိုးသော ပိုးစုန်းကြူး	၂၀၁
၅၅။ မပြီးဆုံးသေးသော အစည်းအဝေးပွဲတစ်ခု	၂၀၃
၅၆။ ထိုင်ပွဲပြော လွတ်လပ်ရေး	၂၀၄
၅၇။ အစည်းအရုံး၏ အချိန်ပြည့်လုပ်သား	၂၀၇
၅၈။ စောင်းကြိုးပမာ တော်လှန်ရေး	၂၀၉
၅၉။ အင်အားသစ်များဆီသို့	၂၁၀
၆၀။ သခင်တို့၏ ပွဲဦးထွက်သော အပျိုတော်	၂၁၂
၆၁။ အရေးတော်ပုံကြားမှ သမုဒယ သံယောဇဉ်	၂၁၄
၆၂။ တက္ကသိုလ်မှ အင်အားသစ်	၂၁၇
၆၃။ ကိန်းဝပ်နေသည့် ဗီဇဉာဉ်	၂၁၉
၆၄။ တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ခြင်း	၂၂၁
၆၅။ ရွှေဘိုမြေမှ တိုက်ပွဲခေါ်သံများ	၂၂၃
၆၆။ သံမဏိ သစ္စာတရားများ	၂၂၇
၆၇။ အမေကမ္ဘေး၊ ထောင်က ကျွေးလိမ့်	၂၂၉
၆၈။ ငရဲခန်းဆီသို့ အလာလမ်း	၂၃၆
၆၉။ မိစ္ဆာကောင်တို့၏ ငရဲပြည်	၂၄၃
၇၀။ ကရုဏာဒေါသောကို ကိုးကွယ်မိသူ တစ်ယောက်	၂၄၉
၇၁။ ထင်းစည်းတစ်ရာ မချိုးသာပြီ	၂၅၁
၇၂။ အောင်ပွဲခြိမ့်ခြိမ့်	၂၅၇
၇၃။ ဖိနှိပ်သည့်ကြားမှ စည်းရုံးရေး	၂၅၉
၇၄။ အကြွေစောသည့် တော်လှန်ရေး၏ ကြယ်တစ်ပွင့်	၂၆၇
၇၅။ သခင်တို့၏ ကြွေးကြော်ဟန်	၂၇၀
၇၆။ ဦးနှောက်စစ်ပွဲမှ သည်ရလဒ်	၂၇၃
၇၇။ ဆန့်ကျင်သူတို့၏ ပထမဆုံးသော အင်အားပြပွဲ	၂၇၈
၇၈။ ဓနရှင်၏ ဇာတိရပ်	၂၈၀
၇၉။ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှ အာဂမိန်းမများနှင့် ငါတို့ဗမာမ	၂၈၃

၈၀။ တန်ပြန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု	၂၈၅
၈၁။ ကောင်းကင်ဘုံမှ ဆင်းသက်လာသော စိတ်ဓာတ်များ	၂၈၉
၈၂။ ထက်မြက်သော သူငယ်ချင်းကောင်းတို့၏ ဉာဉ်	၂၉၃
၈၃။ လူငါးကျိပ်နှင့် တော်လှန်သော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး	၂၉၄
၈၄။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းကြားမှ ရှားစောင်းလက်ပပ်	၂၉၈
၈၅။ သမင်က ပြေး၊ မြေခွေးနောက်က တို့ မလိုက်နှင့်	၃၀၂
၈၆။ လူ့အပေါင်းအသင်းကို မှီခိုလျက် ဗီဇပါလာသော နိုင်ငံရေး သတ္တဝါများ	၃၀၇
၈၇။ အဖူးတို့သည် ပွင့်ကြမည်	၃၀၉
၈၈။ အမျိုးသားနေ့နှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံး	၃၁၃
၈၉။ ဒုတိယ ကျောင်းသားသပိတ်နှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံး	၃၁၆
၉၀။ ဒုတိယအကြိမ် နယ်လှည့်စည်းရုံးခြင်း (သို့မဟုတ်) အုပ်ချုပ်ရေးသစ်အား တိုက်ပွဲဆင်၍ အင်အားသစ်များဆီသို့	၃၁၈
၉၁။ မြင်းခြံညီလာခံ	၃၂၀
၉၂။ တော်လှန်ရေး ကျိုးကန်းများ	၃၂၆
၉၃။ လွဲမှားသော အယူအဆကလေးများ	၃၂၇
၉၄။ ပြည်သူတို့၏ ဝိညာဉ်များနှင့် အတူ	၃၃၀
၉၅။ တက်ကြွသော အင်အားသစ်များ	၃၃၂
၉၆။ တွန်းထိုးရုန်းထွက်ခဲ့သော နိုင်ငံချဲ့၏ ထောင်ချောက်	၃၃၄
၉၇။ သံယောဇဉ်ကြားမှ စိတ်စောနေကြသူများ	၃၄၁
၉၈။ ကတိတစ်ခုကို ထောက်ကူလာသည့် မအောင်မြင်သော စည်းရုံးမှုတစ်ခု	၃၄၃
၉၉။ တွန်းထိုးခြင်း၊ ရုန်းကန်ခြင်း၊ အားလျော့ခြင်း	၃၅၆
၁၀၀။ မချီသော ငါနှင့် သတင်းဆိုးတစ်ခု	၃၅၈
၁၀၁။ သဘောတရားမှ တူညီသော စိတ်ဓာတ်များဆီသို့	၃၆၁
၁၀၂။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတွင်းမှ ဖွားသန့်စင်သည်	၃၆၄
၁၀၃။ အသည်းကြားက မဲတစ်ပြား	၃၇၂
၁၀၄။ ငါတို့ မသိကျွမ်းဖူးသော နောင်တမလွန်ဘဝဆီသို့ သွားသော လူတစ်ယောက်	၃၇၅
၁၀၅။ ရွေးကောက်ပွဲကြားမှ ပြဿနာတစ်ခု	၃၇၈

၁၀၆။	ငါ၏ ဆွယ်တရားများ	၃၈၄
၁၀၇။	ပံ့ပိုးပေးသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး	၃၈၇
၁၀၈။	လောင်းရိပ်အောက်မှ ရေငတ်ပန်းများ	၃၈၉
၁၀၉။	တွန်းထိုးရုန်းထွက်လာသော ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း	၃၉၀
၁၁၀။	ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းအဖွဲ့ဝင်၊ အတွင်းရေးမှူး၏ အစီရင်ခံစာ	၃၉၃
၁၁၁။	ပါလီမန် အတွင်းဘက်ဆီမှ တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့်	၃၉၇
၁၁၂။	ပါလီမန် အပြင်ဘက်ဆီမှ ဆန့်ကျင်မှုများ	၄၀၂
၁၁၃။	သန်းခေါင်ယံ၌ ထွက်ပြုလာသော “နေ” ဆယ်စင်း	၄၀၇
၁၁၄။	ဗြဟ္မစိုရ်ဂိုဏ်းနှင့် ကရင်အမျိုးသား တစ်ယောက်	၄၁၁
၁၁၅။	အထွတ်အထိပ်ကြားမှ မီးပွားတစ်ခု	၄၁၃
၁၁၆။	တတိယမြောက် ပြည်ညီလာခံ သို့မဟုတ် တိုက်ပွဲအတွက် စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ခြင်း	၄၁၄
၁၁၇။	ဖိဆန်ကြခြင်း	၄၁၇
၁၁၈။	ကျောက်ဖျာ တင်းလေသော်	၄၂၀
၁၁၉။	မော်လမြိုင် ဇရပ်ပေါ်မှ တရားရုံးတစ်ခု	၄၂၁
၁၂၀။	အဆုံးအဖြတ်	၄၂၈
၁၂၁။	ကာကာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဆွေးနွေးပွဲ	၄၃၂
၁၂၂။	ဆင့်ကဲလာသော သပိတ်ဒီရေနှင့် နယ်ချဲ့တို့၏ ပဉ္စမံ	၄၃၄
၁၂၃။	တပ်ဦးတို့ ကျံလေပြီ	၄၃၆
၁၂၄။	နိုင်ငံချဲ့မြေခွေးတို့၏ ဝေဝုစ်အား ဖုတ်ကြည်းသင်္ကြိုဟ်ခြင်း	၄၃၈
၁၂၅။	လှုပ်ရှား လူးလွန့်လာသော သပိတ်လွတ်တော်နှစ်ရပ်	၄၄၃
၁၂၆။	ဓနရှင် ဘီအိုစီနှင့် စေ့စပ်ခြင်း	၄၄၆
၁၂၇။	ညံ့ညံ့စီလာသော အလုပ်သမားများနှင့် ဓနရှင်တို့၏ ဒူးတုပ်ပွဲ	၄၅၀
၁၂၈။	အောင်မြင်နေသော သပိတ်တိုက်ပွဲများ	၄၅၃
၁၂၉။	ဟိန္ဒူ-မွတ်စလင် အဓိကရုဏ်းကို သပိတ်တားလေပြီ	၄၅၆
၁၃၀။	မဂိုလမ်းဂါတ်ကို သပိတ်တားပြန်ခြင်း	၄၅၇
၁၃၁။	ဘုရင်ခံအိမ်ကို ဆန္ဒပြကြပြီ	၄၅၉
၁၃၂။	“မီးတုတ်” ဟု အမည်ရလာခြင်း	၄၆၁
၁၃၃။	အောင်ပွဲတစ်ရပ်	၄၆၃
၁၃၄။	အရေးတော်ပုံ၏ နိဂုံး	၄၆၅

၁၃၅။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် မတော်တဆ	၄၆၇
၁၃၆။ ဆန်းသစ်ဖြိုးဝေလာသည့် ဗမာ့နိုင်ငံရေး	၄၇၁
၁၃၇။ ရင်းနှီးဖူးတဲ့ သာသနာ့အစည်းအရုံး	၄၇၂
၁၃၈။ နိုင်ငံတော်သည် အရာရာတဲ့	၄၇၅
၁၃၉။ ဖျာပုံစီရင်စု ကျောင်းကုန်းကျေးရွာ ပြဿနာ သို့မဟုတ် အချိန်မကျမီ တော်လှန်ရေး ပေါက်ထွက်မှု	၄၇၈
၁၄၀။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၏ အရိပ်များ	၄၉၂
၁၄၁။ ခြေရာဖျောက်သော သူတစ်ယောက်	၄၉၇
၁၄၂။ တစ်ဖြစ်လဲသော သည်ဝန်းကျင်	၅၀၀
၁၄၃။ သံသရာ ခရီးသည်	၅၀၂
- နှုတ်ဆက် (Epilogue)	၅၀၆
“မီးတုတ်” မငြိမ်းသေးပါ	

အမှာ

မီးတုတ်သခင်သိန်းမောင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ မီးတုတ်၏ဘဝနှင့် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများကို သခင်ကျော်စိန်(ပြည်သူ့စာပေ) ပေးလို့ ပုံနှိပ်ခင် ဖတ်ခွင့်ရပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို “ငါသည်နိုင်ငံရေးစက်ရုပ်” လို့ ပြောတဲ့ “မီးတုတ်” စွန့်ပစ်သွားတဲ့ အစောနဲ့၊ ငယ်ငယ်ကပဲ ကွဲသွားတဲ့ သားခင်မောင်လတ်က မှတ်တမ်းတင် တည်းဖြတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အချို့နေရာမှာ တည်းဖြတ်တာ လက်လွန်သလား မသိ၊ သခင်လေသံ၊ နိုင်ငံရေးလေသံ ပျောက်ပြီး “လေနုအေး” ပါနေတယ်။

သခင်သိန်းမောင်က “ငါတို့သည်” လို့ ပြောမှ အားရတဲ့ သခင်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လို့ ရေးပုံရေးနည်းဟာ-

- (၁) တောက်တောက်ခါးခါး နေမယ်။
- (၂) ဗမာပြော၊ ဗမာဆို၊ ဗမာစကားလုံး၊ ဗမာဝါကျ ဖြစ်မယ်။
- (၃) နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်ကို ရှေ့တန်းက ထားမယ်လို့ ထင်မိတယ်။ သူ့စာအုပ်ဖတ်ကြည့်တော့-
 - (က) အယဉ်အနွဲ့တွေနဲ့အမေညီ၊ အချစ်တွေနဲ့ လူ့ဇာတ်ခုံခံစားချက်တွေ ထင်ဟပ်လို့၊
 - (ခ) အင်္ဂလိပ်ဝါကျဖွဲ့ပုံကို တိုက်ရိုက်ဗမာပြန်အရေးအသားတွေလည်း မကြာခဏ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖတ်ရလို့၊
 - (ဂ) နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်ကို ရှေ့တန်းထားတာထက် နိုင်ငံရေးအဖြစ်အပျက်ကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့တာက အလေးထားတာကို သတိထားမိပါတယ်။

ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိလို့ အမည်ခံပေမယ့် သူက မူရင်းဇာတ်ဆောင်အနေနဲ့ ကပြတဲ့ “ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း” ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ရသလိုပါပဲ။ ဆင်ပြင်ထားပုံက ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ကောင်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းချင်တယ်။ တို့ဗမာသခင်ဇာတ်ကား အနေနဲ့ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ-

- (၁) တို့ဗမာအစည်းအစည်းရုံး စတင်ပေါ်လာပုံ၊
- (၂) တို့ဗမာသီချင်းရဲ့ အရင်းအစနဲ့ ဩဇာသက်ရောက်ပုံ၊
- (၃) တို့ဗမာဝါဒဆိုတာ လွတ်လပ်ရေး အရယူမယ်၊ နယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်မယ်၊ ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံ ထူထောင်မယ်လို့ အစကတည်းက ပုံစံချထားတာ မဟုတ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ပုံစံဝင်လာပုံ၊

- (၄) နယ်ချဲ့က တို့ဗမာအင်အားကို ငွေ၊ မိန်းမ၊ ရာထူး၊ ထောင်ဆိုတာနဲ့ ချောမော၊ ခြောက်လှန့် ဖြိုခွင်းပုံ၊
- (၅) နယ်ချဲ့သူလျှို့ဝှက်ဟာ ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်ပိုင်းအထိ ထိုးဖောက်အောင်မြင်တယ်လို့ သံသယရှိပုံ၊
- (၆) ခေါင်းဆောင်ပိုင်းအချိန်ပြည့် မျိုးချစ်တစ်ယောက် မယားယူရင် အချိန်ပြည့် အဖြစ်က လျော့ကျမှာကို နှမြောပုံ၊
- (၇) ခေါင်းဆောင်အချင်းချင်း ကွဲတဲ့အခါ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သူက ခေါင်းဆောင်မလုပ် ရလို့ တစ်စင်ထောင်တယ်လို့ သာမန်မြင်ရပေမယ့် ခေါင် ဆောင်ချင်းကွဲမှ စည်းရုံးရေး ကျဆင်းမယ်ဆိုတဲ့ နယ်ချဲ့က လက်တံရှည်နဲ့ ထိုးနှက်တဲ့သဘော ဖော်ပုံ၊
- (၈) နယ်ချဲ့အနှောင့်အယှက်ကို တန်ပြန်ဖို့ လုပ်သား၊ လယ်သမား၊ ကျောင်းသား၊ လူငယ် တွေနဲ့ အဆက်မပြတ်စေဘဲ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် လှည့်ပြီး ဝါဒဖြန့်စည်းရုံးပုံ၊
- (၉) စစ်ပြီးနှစ်အပြီး တို့ဗမာအစည်းရုံး ဆက်လက်ဖော်ထုတ်ချင်ပုံ၊ ဘာကြောင့် မအောင်မြင် သလဲလို့ စစ်ဆေးဝေဖန်ခြင်း မလုပ်ပေမယ့် မအောင်မြင်တဲ့အခါ သနားစရာကောင်းပုံ တွေကို အနီးကပ် (Close up)၊ အနှေးလှုပ် (Slow Motion) မြင်ရလို့။ ပြီးတော့ တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမပါ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ “သိန်းမောင်” က “သောမ” ဖြစ်သွားပုံ၊ “မှုန်ပျောက်” (Fade out) ကို မြင်ရလို့ ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော် သိပ်နှစ်သက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ဟာ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့-

- (၁) စာဖတ်များတဲ့လူ၊
- (၂) အတွေ့အကြုံ များတဲ့လူ၊
- (၃) မကွယ်မဝှက် ရဲရဲပြောဝံ့တဲ့လူ။

အဲဒီလူကရေးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သခင်သိန်းမောင်ကြီးဟာ “နယ်ချဲ့” ကို အားအပြည့်နဲ့ တိုက်သလို သံသရာကိုလည်း အားအပြည့်နဲ့ တိုက်သွားပါတယ်။

သခင်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေထဲက သူလို “အမှောင်ကလာပြီး အလင်းမှာ သေတဲ့လူ” မရှိသေးဘူး ထင်ပါတယ်။

သန်းထွန်း
ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်
မန္တလေး

၄ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၇၈
ကွန်သာယာ၊ ရွှေမန်းလမ်း၊
တက္ကသိုလ်မြေ၊ မန္တလေး။

မိတ်ဆက် (PROLOGUE)

သူတို့သည် ဘယ်ဆီမှန်းမသိ သွားကြသည်။ သူတို့၏ ခရီးသည် ဘယ်ကစ၍ ဘယ်ဆီမှာ ဆုံးကြမှန်းတော့ မသိ။ သွားတော့ သွားနေကြပါသည်။ ဤသို့ သွားကြသည်မှာလည်း ဓမ္မတာ။

သူတို့၏ ခရီးအဆုံး၏မှတ်တိုင်သည် လူမစည်ကားသော အရပ်မှာရှိသည်။ ပိုက်ဆံ မွဲသူများက သစ်သားမှတ်တိုင်ကလေးများကို အားကိုးပြုရင်းဖြင့် ခရီးအဆုံးကို အရောက် သွားကြသည်။ ပိုက်ဆံရှိသူများက အုတ်တိုင်ကလေးများ၊ အုတ်အိမ်ကလေးများကို အဖော် ပြုပြီး နောက်ဆုံးခရီးကို သွားကြသည်။

လူမွဲများခရီးသွားရန်အတွက် သစ်သားမှတ်တိုင်ကလေးတစ်ခုဆီသို့ လူတစ်ယောက် က သွားခဲ့လေပြီ။

သည်လူက တစ်ခါတုန်းဆီက မီးရှို့ခဲ့သော လူတစ်ယောက်။ ဤမီးရှို့မှုအတွက် သည်လူသည် အဖမ်းခံရသည်။ ဤမီးရှို့မှုအတွက် သည်လူသည် မြေပြင်ပေါ်၌လည်း အိပ်ခဲ့ရသည်။ ခယောင်းတောတွေလည်း ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ရိုက်နှက် ညှဉ်းပန်းခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်။

သူ၏ ရလဒ်သည်ကား ငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် အကျဉ်းထောင်။ သူ၏မီးရှို့မှုအတွက် တချို့ပြည်သူတွေက မငြိုငြင်ကြ။ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်ဝိုင်းတီးပေးခဲ့ကြသည်။

တချို့တော့ ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင် ရှုတ်ချခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်း၍လည်း နှာခေါင်းရှုံ့ခဲ့ကြ လေသည်။

သည်လူသည် ပြည်သူတွေ၏ မြှောက်ပင့်မှုနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့မှုကြားမှ ဘာကြောင့် မီးရှို့ခဲ့ရသနည်း။ အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်တန်ရာ။

ဗျာဠာစာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

သူ၏ ငတ်မွတ်စွာ တောင့်တခဲ့ခြင်းသည် “လွတ်လပ်လိုခြင်း”၊ သူ့ကျွန်ဘဝမှ လွတ်လပ်လိုခြင်း။

သည့်အတွက် ထိုလူသည် “မီးတုတ်” ကို ကိုင်၍ မြန်မာပြည် နေရာအနှံ့အပြား၌ မီးရှို့ခဲ့လေသည်။

သူနှင့်အတူ မီးရှို့ခဲ့သူများသည် နောက်ဆုံးခရီးဆီသို့ တစ်လှမ်းစီ သွားကြပြီးလေပြီ။ တချို့က သစ်သားမှတ်တိုင်၏ ခရီးအဆုံး၊ တချို့က အုတ်တိုင်ကလေးများ၏ ခရီးအဆုံး။

သည်မှတ်တိုင်နှစ်ခု၊ တစ်ခုခုသောအောက်၌ မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ခံခဲ့ရသော၊ “မီးတုတ်” ကို ကိုင်၍ မီးရှို့ခဲ့သော လူကို မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက် အလေးမထားကြတော့။

လူတို့သည် သေသောသူကို ကြာလျှင် မေ့ခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေသော၊ တစ်ခါက “မီးတုတ်” မည်ခဲ့သော အုတ်ကျိုး တစ်ချပ်၏အကြောင်းသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ အားထုတ်မှုကြားမှပင် ပြည်သူများရှေ့သို့ ရောက်လာပါတော့သည်။

ဤသည်ကား မီးတုတ်သခင်သိန်းမောင်ကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိပင် ဖြစ်တော့သည်။

တကယ်တော့ မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီးဖြစ်သော ဤမီးတုတ်ကြီးသည် မငြိမ်းသေးဘဲ ထ တောက်လာခဲ့ပါပြီ။ “မီးတုတ်” ထ တောက်စေရန် လောင်စာဆီ လောင်းပေးခဲ့သူ များကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်မိပါသည်။

သည်တော့လည်း...

လောင်စာဆီ စိုရွဲပြည့်ဝလာသော မီးတုတ်ကြီးသည် မငြိမ်းသေးဘဲ ထ တောက် လာခဲ့ရပါတော့သည်။

မီးတုတ် သခင်သိန်းမောင်ကြီး၏
သား ခင်မောင်လတ်

အုတ်ကျိုး တစ်ချပ်

*ပြာမီးခဲမှာ၊ ပြာဖုံးသရွေ့
မြင်မတွေ့ထင်...

လေတော့မှသာ၊ နီရဲလာပြီး
မဟာသတ္တိလိုသလို

ကြိုကြိုက်သောခါ၊ ပြသလာသည်
တစ်ခါက "မီးတုတ်" မည်သော
လူတစ်ယောက်အကြောင်း။

ခင်မောင်လတ်

A PIECE OF BROKEN BRICK

Smouldering Ember

Covered by and ashes not visible,

Uncovered by breeze turned red hot,

Similarly great bravery,

Shown when required,

By the name of "Mee Doke" Stranger.

Translated by (Mee Doke) THAKIN THEIN MAUNG GYI

မီးတုတ် သခင်သိန်းမောင်ကြီး၏ အတွေးအခေါ်

အကျိုးဆက် ဖြစ်ရပ်အစဉ်သည် နောင်အခါတွင် ထွက်ပြုရမည့် အကြောင်းသစ်ကို မွေးထုတ်ပေး၏။

ယင်းအကြောင်းသစ်မှ တစ်ဖန် အကျိုးဆက်အသစ် ဖြစ်စဉ်ကို မွေးထုတ်ပေးရပြန်၏။

အကြောင်းမှအကျိုးသို့ ကူးပြောင်းခြင်း ဖြစ်ရပ်အစဉ်သည် ရိုးရိုး သာမန်လူသားမျက်စိ၏ တစ်မဟုတ်အမြင်မှ နောက်တစ်ဆင့်အသိ။

ထို့နောက်မှ သိမြင်ချက်များက အသိတရား ပွားများလာ၍ ယုံကြည်မှု တည်ဟူသော စိတ်၏ ထိုးထွင်းဉာဏ် စွဲလမ်းတပ်မက်ခြင်း အဆင့်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်မှောက်ခေတ် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံနည်းကျကျ၊ ကမ္ဘာ့အမြင်အရ “သဘောတရား” ဟူ၍ လူသား၏ သမိုင်း (ဝါ) လူသား၏ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုဆိုင်ရာ...

“တိုက်ပွဲသမိုင်းစာပေ” သည် ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိလာခဲ့ရပေတော့သည်။

မီးတုတ် သခင်သိန်းမောင်ကြီး

တို့ဗမာအစည်းအရုံး သမိုင်းပြုစုအပြီး ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောက်စိမ်းဓမ္မာရုံ၌ အမှတ်တရရိုက်ကူးထားသောပုံ။
 ရှေ့တန်းဝဲမှယာ (၁)သခင်ဘသောင်း၊ (၂)သခင်ပါမောက္ခ၊ (၃)အရှင်သောမ(မီးတုတ်သခင်သိန်းမောင်ကြီး)
 (၄)သခင်လေးမောင်၊ (၅)သခင်မကြီးနဝင်းဒေါ်သိန်းတင်(ပြည်)၊ (၆)သခင်သန်း(မော်လမြိုင်)။
 နောက်တန်း ဝဲမှယာ သား ခင်မောင်လတ်၊ မောင်စိုးဝင်း၊ မောင်မျိုးဆက်။

၁။ အတိတ်ဆီသို့ အလည်လာမိခြင်း

ငါ၏အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တို့သည် ဇရာထောင်း၍ အိုမင်းခြင်းဆီသို့ ရေးရေးယွန်းနေကြသည်။

ဇရာကြောင်းတို့သည်လည်း ရေးရေးထင်းနေကြလေပြီ။

ငါ၏အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲရေးအတွက် ငါ၏စေတနာဆရာဝန် အေကေဂူဟား (A.K. Guha) ရှိရာ မန္တလေးမြို့ဆီသို့ သွားဖြစ်ခြင်းသည် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဖြစ်ရပ်အိုများကို ငါ၏ အိုမင်းခြင်းတို့နှင့်အတူ မရင့်ရော်နိုင်စေတော့။

ခုတော့ ငါ၏ စိတ်စေတသိက်ကိုလည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုဆဲပင် ဖြစ်တော့မည်။

တစ်ဖန် တောင်ငူဘူတာတွင် ရထားဆိုက်၍ ငါစာရေးမှာထားသည့်အတိုင်း အစ်မကြီး ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မြ လာတွေ့မှ ငါ၏ အိုမင်းဆွေးမြည့်နေသော ဖြစ်စဉ်များကို ပို၍ မှန်းဆမိသလို ဖြစ်လာမိပြန်သည်။

သူမ၏ အိုမင်းနေသော ရုပ်လက္ခဏာများကို သတိပြုဆင်ခြင်မိ၍ ငါ၏ ရုပ်သွင်တို့သည်လည်း ဇရာယိုယွင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ပိုမိုယုံကြည်လာခဲ့သည်။

အစ်မကိုမြင်၍ ဤဇရာကို သတိပြုမိခြင်းအတွက် သေခြင်းတရားကလည်း ငါ့ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်နေမှန်း ဂရုပြုမိသည်။

ဤသို့ ငါ ဆင်ခြင်မိပါသော်လည်း ငါ၏မွေးမိခင် အမေသွယ် ခေါင်းချခဲ့ရာ သည်ရပ်၊ သည်မြေ၊ သည်ရွာ၊ သည်လူတွေနှင့် ထိတွေ့မိပြန်သောအခါ ငါ၏ဆွေးမြည့်နေပြီဖြစ်သော အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်အိုများသည် ခပေါင်းချောင်း၏ ရေစီးလျှင်နှယ် တရိပ်ရိပ် ထင်းလင်းလိုက်ပါလာခဲ့လေပြီ။

၂။ ချက်ကြွေရာ သည်မြေ

ရေတာရှည်ဈေး။ သည်ဈေးသည် ကေတုမတီမြို့၏ မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင် တည်ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတတ်သည်က သူ့အကျင့်။ ရေတာရှည်ဘူတာ၏ အရှေ့တစ်ခေါ်အကွာ တွင်ရှိ မီးရထားလမ်း။ သည်လမ်းကို ဖြတ်ဖောက်ထားသော မြေနီလမ်းကလေးပေါ်တွင် ဈေးက နေရာယူထားသည်။

အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရွရွ စည်ကားတတ်သည်ကား သည်ဈေး၏ အမြဲတမ်း မြင် တွေ့နေရသော နံနက်ခင်း မြင်ကွင်းပါတည်း။

‘လာ...လာ... နော်... အမဲခြောက်... ပုစွန်ခြောက်၊ ငါးရဲ့ခြောက်တွေရမယ်... အလေးပြည့်ပြည့် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရမယ်နော်’

အမေသွယ်သည် ဈေးဝယ်လာသူများကို အသံမြင့်၍ ဈေးခေါ်နေသည်။ ပါးစပ်က အော်နေပေမယ့်လည်း စိတ်တွင်းက မဖြောင့်။ သမီးကလေး မခင်မြကို ရင်ခွင်တွင်း၍ သိပ်ထား ပြီး ဈေးရောင်းနေသော်လည်း အိမ်၌ ဂုန်နီအိတ်ပုခက်ထဲတွင် သိပ်ထားခဲ့ရသော သားကလေး အတွက် စိတ်က ပူပန်မှုပိုနေသည်။ ဟိုးတွေးသည်တွေးနှင့် အမေသွယ် ဈေးရောင်း မဖြောင့်။ သည်ဈေးမြောက်ဘက်ရှိ မဝေးလှသော ဇလီသတ် ထရုံကာ တလိုင်းအိမ်ခေါ် ခြေတံရှည် အိမ်ကလေးကို မကြာခဏ မျှော်ကြည့်နေတတ်သော အမေသွယ်သည် စိတ်မတည်ငြိမ်။

ကိစ္စမရှိတတ်ပါဘူးလေ...

သူ့ဦးလေးစိန်၊ သူ့ဦးဉာဏ်၊ သူ့ဒွေးလေး ဒေါ်အိမ်တို့ ရှိသားပဲ။

သည်အတွေးက အမေသွယ် အတွေးများ။ သည်ကြားထဲ အဝေးရောက် ခင်ပွန်းသည် ကိုလည်း ပြေး၍ သတိရနေမိသည်။

ခင်ပွန်းသည် ဦးမောင်ကြီး။

ဆရာမှတ်ကြီးကျောင်း (Dr.Mark)။

ဤခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းဖြစ်သော စိန်ဂျွန်းကျောင်းထွက် ဖြစ်သဖြင့် လော့ရင့် မောင်ကြီးဟု အသိများကြသည်။ ဦးမောင်ကြီးသည် ကျောင်းမှ ထွက်လာတော့ ထောင်မှူး ကလေး ရာထူးဖြင့် တောင်ငူမြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ဤအခါ ကွမ်းတောင်ကိုင် အမေသွယ်နှင့် တွေ့ကြသည်။

သည်တော့ အမေသွယ်သည် သမီးကလေး မခင်မြကို မွေးဖွားပေးလိုက်လေသည်။ ဒုတိယမိ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိနေခိုက် အစိုးရဝန်ထမ်းတို့၏ ဓလေ့အတိုင်း ဦးမောင်ကြီးသည် နယ်ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းခြင်းက ဖြစ်လာပြန်သည်။

ကလေးတို့၏ အရိုးမြိုင်၊ ဘိုးလေးဦးရွှေအောင်တို့၏ တစ်ဦးတည်း သမီးဖြစ်သော အမေသွယ်က ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှ မခွာလို။ ဤအကြောင်းများကြောင့်လား မပြောတတ်။ ဦးမောင်ကြီးသည် နယ်ပြောင်းရသော ထောင်မှူးကလေးရာထူးမှ မဆိုင်းမတွ နုတ်ထွက်လိုက်

ရှာသည်။ သည့်နောက် ဦးမောင်ကြီးသည် တောင်ငူမြို့တွင် လုပ်ကိုင်စားရန် အခွင့်အလမ်း မရှိတော့သည့်အတွက် ရှေ့နေစာမေးပွဲ ဖြေဆိုနိုင်ရန် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းသွားတော့သည်။

အမေသွယ်သည်လည်း ဆွေမျိုးများ ပေါကြွယ်သည့် ရေတာရှည်ဟူသော တောင်ငူ မြို့၏ မြို့စွန်းတစ်နေရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သည်အချိန်အခါ၌ အထက် အညာကျေးတို့တွင် မအေးမချမ်း။

အမေသွယ် ဖခင်က ဦးရွှေအောင်။

ဦးရွှေအောင်က တောင်ငူခရိုင်တွင် အထင်ကရတည်ရှိသော အုတ်တွင်းမြို့နယ် ဘုန်း တောင်ရွာတွင် လွှထောင်ကုန်သည်အလုပ်ကို ဆင်များဖြင့် အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်သည်။

စစ်ကဲ ဦးမောင်မောင် ဆိုတဲ့ လူက ဦးမောင်ကြီး၏ ဖခင်။ မိခင်က ရေမြေရပ်ခြားသော ထားဝယ် တရုတ်-ဗမာကပြား ကုန်သည်မျိုး။

ဤအကြောင်းများလား မပြောတတ်။

အမေသွယ်သည်လည်း ကုန်သည် အလုပ်ကို အားကျမိသည် ထင်ပါရဲ့။

‘ဒီငါးရဲ့ခြောက်က ဘယ်ဈေးလဲ’

ဈေးဝယ်သူ မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ လာမေးသံကြောင့် အမေသွယ်၏ အတွေးမျှင်များ သည် လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ။

‘တစ်ဆယ်သား သုံးမူးတစ်ပဲပါ’

‘မလျှော့ဘူးလား’

‘ဒါ ရောင်းဈေးပါပဲရှင်’

‘ကဲ... ကဲ... ဒါဖြင့် နှစ်ဆယ်သား ငါးခြောက်တစ်ကောင်လောက် ချိန်စမ်းပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်... ရပါတယ်’

အမေသွယ်သည် ငါးရဲ့ခြောက် အပုံထဲမှ အရွယ်ခပ်တော်တော် တစ်ကောင်ကို ချိန်ခွင် ထဲ ထည့်၍ ချိန်တွယ်လိုက်သည်။

‘အရီးသွယ်... အရီးသွယ်’

ပုဏ္ဏား၏ အလန့်တကြား အသံကြောင့် အမေသွယ်သည် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက် သည်။ မောင်ဉာဏ်၏သားလေး ပုဏ္ဏားသည် အမေသွယ်ဆီကို ကမျောသောပါး ပြေးလာ နေသည်။

‘မီး၊ မီး၊ အရပ်ထဲမှာ မီးလောင်နေတယ်’

မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ အော်သံကြောင့် ရေတာရှည်ဈေးတစ်ခုလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လာကြသည်။

အမေသွယ်သည် ချိန်လက်စ ချိန်ခွင်ကို ကိုင်လျက် တအံ့တအားဖြင့် ပုဏ္ဏားကို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

‘အရီးသွယ်... အိမ်ကို မီးလောင်နေပြီလို့ အဖေက ပြောပြော ဆိုဆိုနဲ့ ပြေးသွားတယ်၊ အရီးသွယ်ကို သွားခေါ်ဆိုလို့...’

‘ဟင်...’

ဈေးဝယ်သူကျနေသဖြင့် အိမ်ကို ကြည့်ကွက်ကြည့်ကွက် မလုပ်မိသော အမေသွယ်သည် ဇလီသတ် ထရံကာ ခြေတံရှည် တလိုင်းအိမ်ကလေး၏ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာကို မီးခိုးလုံးတို့ အလည်ရောက်လာသည်ကို မသိလိုက်။

အမေသွယ်သည် ချိန်လက်စချိန်ခွင်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီး သမီးလေးမခင်မြကို ခါးထစ်ခွချလိုက်ကာ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားလေတော့သည်။ အမေသွယ်သည် ပါးစပ်မှ တဖွဖွ အော်ရင်းဖြင့် အားသွန်စိုက်၍ ပြေးနေတော့သည်။

‘ငါ့သားလေး... ငါ့သားလေးကို... ကယ်ကြပါဦး’

‘ငါ့သားလေးကို... ကယ်ကြပါဦး’

ရေတာရှည် တစ်ဈေးလုံးရှိ လူများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ ဟိုပြေးသည်လွှားဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူဆူညံညံ။

စိုးရိမ်စိတ်များ လွှမ်းမိုးခြင်း ခံထားရသော အမေသွယ်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မီးခိုးလုံးများကြောင့် အမေသွယ်၏ ခြေတံရှည်အိမ်ကလေး မျက်နှာစာ တစ်ခုလုံးသည် မည်းမည်းမှောင်နေသည်။

‘သားလေး... ငါ့သားလေး... သိန်းမောင် သိန်းမောင်တို့ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ ဟဲ့ မောင်ဉာဏ်တို့... မောင်စိန်တို့ရော... ငါ့သားလေးကို ကယ်ကြပါဦး...’

အမေသွယ်အသံသည် တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင်သွားသည်။ ရုပ်သေးကြိုးပြတ်သကဲ့သို့ လဲကျသွားသော အမေသွယ်ကို လူအချို့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။

‘အစ်မသွယ်... အစ်မသွယ်...’

အပြေးရောက်လာသော မောင်ဉာဏ်သည် လူအုပ်များကိုတွန်းဖယ်ပြီး အမေသွယ်၏ ပိန်ညှော်နေသော ကိုယ်လုံးကလေးကို လှုပ်ခါယမ်းနေသည်။

အမေသွယ်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

မောင်ဉာဏ်သည် စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေသည်။

‘ဖိုးရွှေခတို့... ဘာ ငေးကြည့်နေကြတာလဲ။ အစ်မသွယ်ကို မီးလွတ်ရာ ဝိုင်းကူပို့ပေးကြစမ်းပါ’

ကျောက်ရုပ်ပမာ ရုပ်နေကြသော ကိုရွှေခနှင့် အရပ်ထဲမှ လူကြီးနှစ်ယောက်တို့က သတိရလာပြီး အမေသွယ်နှင့် သမီးကလေးအား မီးလွတ်ရာသို့ ပွေ့ချီခေါ်သွားကြသည်။ သတိမေ့နေသော အမေသွယ်ကို ယပ်ခတ်သူခတ်၊ နှာမှုတ်သူမှုတ်၊ နှိပ်ပေးသူနှိပ်ပေး စမ်းတဝါးဝါး ကုသနေကြသည်။ မောင်ဉာဏ်သည်လည်း အမေသွယ်နားတွင် ဒူးတစ်နေရာစာ

ယူ၍ ထိုင်ချပြီး အမေသွယ်အား လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် လှုပ်ယမ်းကာ တကြော်ကြော် ခေါ်နေမိသည်။

‘အစ်မသွယ်... အစ်မသွယ်...’

အမေသွယ်သည် အနည်းငယ် လူးလွန့်လာသည်။

‘အစ်မသွယ်... အစ်မသွယ် သားကလေးကိုလေ ကျွန်တော် နောက်ဖေး မလွယ် ပေါက်မှ လှေကားထောင်တက်ပြီး ကယ်လာခဲ့တယ်... အစ်မသွယ်’

အမေသွယ်၏ အားနည်းဖျော့တော့နေသော မျက်လုံးများသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကြားမှ ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ပွင့်လာခဲ့သည်။

‘ဘုရား... ဘုရား... ငါ့သားလေး... ငါ့သားလေး... မသေဘူးပေါ့ဖိုးဉာဏ်’

‘ဟုတ်တယ် အစ်မသွယ်... အစ်မသွယ် ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် အိမ်ထဲကို ရောက်နေပါပြီ။ ခုလည်း မီးကို အရပ်ထဲက ဝိုင်းသတ်ကြလို့ ငြိမ်းနေပါပြီ’

‘ဟေ ဟုတ်လား’

အမေသွယ်သည် သားကလေး “ငါ့” ကို ဦးလေးဉာဏ်လက်တွင်းမှ အတင်းဆွဲလု လိုက်သည်။ အငမ်းမရ နမ်းရှုပ်နေသော အမေသွယ်ကို ကြင်နာစွာဖြင့် မောင်ဉာဏ် ငေးကြည့် နေမိသည်။

အမေသွယ်သည် ငါ့ကို သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ယုယစွာထွေးပိုက်ထားရင်း အခါမလပ် နမ်းနေတော့သည်။ အမေသွယ်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ ကရုဏာမိုးတို့သည် ငါ့၏ ဖောင်းအိသော ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းကျနေကြသည်။

ဤအကြောင်းများက ငါ့အား ဦးလေးဉာဏ်၏ ပြောပြချက်။ ငါသည်လည်း နားမလည် နိုင်စွာဖြင့် အမေသွယ်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေပါသည်ဟု...

ပြုံးတုံ့တုံ့ကြီး ကြည့်နေပါလေသည်ဟူ၍...။

၃။ တို့များငယ်ငယ်တုန်းက

‘ရေပန်နီ ကိုးထောင့်ထွာ’

‘တို့သဘောကြီး နောက်ဆုတ်ပါ’

‘ရေပန်နီ ဆယ်ထောင့်ထွာ’

‘တို့သဘောကြီး ရှေ့တိုးပါ’

တောင်ငူ တောင်ကွေ့ဈေးရပ်။ သည်အရပ်ထဲမှ မိန်းမပျိုများသည် စက္ကူသဘောကြီးပေါ်မှာ သံချပ်မြိုင်မြိုင် တိုင်နေကြသည်။

လှော်တက်များ ကိုယ်စီဖြင့် လှော်တက်ယိမ်း က နေကြ သည်။ မိန်းမပျိုများ၌ မင်းညီမင်းသားတို့၏ ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ယင်ထားကြသည်။

ရွှေချည်ထိုးအဝတ်များကြောင့် မိန်းမပျိုတို့၏ ကိုယ်၌ အရောင်များ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖြစ်နေကြသည်။ သည်မိန်းမပျိုတို့၏ တည်ညံ့တစာစာသော သံချပ်သံများနှင့်အတူ လှည်းဘီး ကြီးလေးခု တပ်ဆင်ထားသော စက္ကူသင်္ဘောကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ ရှေးတိုး နောက်ငင် သွားနေကြသည်။

လှည်းဘီးဝင်ရိုးအား ဆက်သွယ်ထားသည့် ခွေးသွားစိပ်များဆုံရာ လက်ကိုင်မှ လူအား ဖြင့် လှည့်ပေးနေခြင်းကြောင့် စက္ကူသင်္ဘောကြီးကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်နေစေပါသည်။ ရေလှိုင်းအဖြစ် အဝတ်ဖြူစရည် နှစ်စပေါ်၌ ဆေးအပြာဖြင့် လှိုင်းတွန့်သဏ္ဍာန် ရေးတွန့် ပြီး ဝါး၊ စက္ကူတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စက္ကူသင်္ဘောကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် တပ်ဆင်ထားသည်။

ရေလှိုင်းသဏ္ဍာန်အဝတ်စကို အတွင်းမှလူနှစ်ယောက်က ရှေ့တိုးနောက်ငင်ဖြစ်နေစေ ရန် စက်သီးဖြင့် ဆွဲပေးကြရသည်။ သည်အခါ စက္ကူသင်္ဘောကြီးက ရေလှိုင်းထဲမှာ ရှေ့တိုး နောက်ငင်ဖြင့် သွားနေသည့်ဟန်မျိုး။

ဤကား တောင်ငူ တောင်ကွေ့ဈေးအရပ်မှ ကောင်းမှုတော်ထီးတင်ပွဲသို့ သွားနေခြင်း တည်း။ ကောင်းမှုတော်စေတီ ထီးတင်ပွဲကို သူ့အရပ်နှင့် သူ အုပ်စုလိုက် ကကြခုန်ကြ တီးကြ မှုတ်ကြဖြင့် သွားသော ဓလေ့သည် တောင်ငူမြို့၌ ရှိစမြဲ။

မိန်းမပျိုတို့၏ သံချပ်သံ တမြိုင်မြိုင်နှင့်အတူ ရေလှိုင်းအတုထဲမှ စက္ကူသင်္ဘောကြီး သည် ကောင်းမှုတော်စေတီဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းတရွေ့ရွေ့ ရှေ့တိုးနောက်ငင်သွားနေသည်။

တရွေ့ရွေ့သွားနေသော စက္ကူသင်္ဘောကြီးသည် မြို့အနောက်ဘက်အထွက်သို့ ရောက် လာသည်။ ဤတွင် ကျောက်ခင်းသောလမ်းက ဆုံးပါ၏။ ကောင်းမှုတော်ဘုရားဆီသို့ ဆက်သွားရန် လယ်ကွင်းပြင်များကို ဖြတ်ရတော့မည်။

‘ဟေ့ကောင် ထွန်းရွှေ’

ငါသည် ငါ့ညီကို လက်ယပ်ပြပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ငါ၏ဖခင်သည် တောင်ငူမြို့ တစ်ခွင်၌ ရှေ့နေလိုက်နေစဉ် ငါ့မိခင်အမေသွယ်က ငါ့ညီထွန်းရွှေကို တတိယမိလူ့ပြည်သို့ ထပ်မံပို့ပေးခဲ့ပြန်သည်။ ဤသည်မှာလည်း ငါတို့၏ မွေးချင်းများအနက် နောက်ဆုံးဖြစ်တန် ရာသည်။

‘ဘာလဲ အစ်ကိုရ’

ဘုရားဝတ်ပြုရန်အတွက် လူကြီးများနားတွင် ကပ်ထိုင်နေသော ထွန်းရွှေက ငါ့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကောင်းမှုတော်ဘုရားတွင်လည်း သူ့အရပ်နှင့်သူ၊ သူ့မဏ္ဍပ်နှင့်သူ တသီးတခြားနေကြသည်။ ကြိုတင်ရောက်နှင့်လာသော ငါတို့မိသားစုသည် တောင်ကွေ့ဈေးရပ် မဏ္ဍပ်ထဲတွင် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

‘ရှူး... ရှူး... ဒီကို လာဦး’

ငါသည် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ပါးစပ်ကို ပိတ်၍ လေဖြင့်မှုတ်ကာ ထွန်းရွှေအား တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး အသာအယာ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

ထွန်းရွှေသည် အသာအယာ ရွှေရွှေလာပြီး လူကြီးများ ဘုရားဝတ်တက်ရန် အာရုံများ နေကြစဉ် ငါ့နားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ အစ်ကိုရ’

‘လာစမ်းပါ ဒီကို... တို့စက္ကူသင်္ဘောကြီး လာနေပြီ။ ဟိုမှာတွေ့လား၊ လယ်ကန်သင်း အဖြတ်မှာ လူကြီးတွေ ဝိုင်းဆွဲနေကြတာ။ လာ... တို့ ဝိုင်းကူသွားဆွဲကြမယ်’

ငါ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ထွန်းရွှေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘အေး... တို့ သွားကြမယ်’

ထွန်းရွှေကလည်း မငြင်း။ ငါနှင့်ထွန်းရွှေ နှစ်ယောက်သား စက္ကူသင်္ဘောကြီး ရှိရာသို့ အရောက် ပြေးသွားကြသည်။ အနားရောက်တော့ ရှေ့ဆုံးမှ ဆွဲနေသော ကြိုးစကို ငါနှင့် ထွန်းရွှေတို့က ဝိုင်းကူဆွဲကြတော့သည်။

စက္ကူသင်္ဘောကြီးက လက်ကန်သင်းကို ဖြတ်တော့မည်။

‘ဟာ... ဟိုမှာ ကလေးတစ်ယောက် လဲကျသွားပြီ၊ ခဏ ရပ်ကြဦး’

ငါနှင့် ရင်းနှီးဖူးသော အသံတစ်ခုကို ငါ့နားဖြင့် သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။ လယ်ကန် သင်းရိုးနှင့် ငါ ခလုတ်တိုက်မိပြီး မြေကြီးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခြေလွတ်လက်လွတ် မိတ်ဖွဲ့တော့ သည်။ ငါသည် မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်။ မည်မျှလောက် ပြင်းထန်စွာ မြေကြီးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ခံလိုက် ရသည်ကို မသိ။ စက္ကူသင်္ဘောကြီး၏ ရှေ့ဆုံးမှ သိကြားမင်းပုံသဏ္ဍာန် အဝတ်အစားဖြင့် လိုက်လာသူက ကိုရွှေငို။ သည်လူက ငါကို ပွေ့ချိုပြီး တောင်ကွေ့ဈေးရပ် မဏ္ဍပ်တွင်းသို့ ခေါ်လာသည်။ ကိုရွှေငိုက ငါ့အား မဏ္ဍပ်ထဲ၌ အသာအယာ ချလိုက်သည်။

အရပ်ထဲက မိန်းမကြီးများက သတိမေ့နေသော ငါ၏ကိုယ်ပေါ်၌ ထဘီဖိုးရီးဖားရား နှင့် ကျော်သူက ကျော်၊ ထဘီနှင့် အုပ်သူက အုပ်။ မြေကြီးကို ဖနောင့်နှင့် ပေါက်သူပေါက် လုပ်နေကြသည်။

‘ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ... ဖယ်ပါစေ’

အကဲဆုံး မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် သံကုန်ဟစ်၍ တံတွေးနှင့် ထွေးကာ ဆေးကုနေ ပါသည်။

‘ဟဲ့ ဒီကလေး လဲကျတာ မကောင်းဘူး’

အရပ်ထဲမှ မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ အကြံပြုသံကို ငါ သဲကွဲစွာ ကြားလာနိုင်ပြီ။

ငါသည် သတိရလာသည်။ ဘာ မကောင်းသနည်း။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစား၍ မရ။ ငါ၏ ဘယ်ဘက်ပေါင် ပွန်းသွားခြင်းသည် မကောင်းခြင်းလော မပြောတတ်။ ငါသည် မတ်မတ်ရပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ဒဏ်ရာကြောင့် ခြေထောက် ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်နေခြင်းသည် မကောင်းခြင်းလော၊ ငါလည်း မပြောတတ်ပါချေ။

‘သတိရလာပြီလား... သား’

စိုးရိမ်တတ်လွန်းသော အမေသည် ငါ၏ သွေးစွန်းပွန်းပဲ့နေသော ဒဏ်ရာများကို တယုတယ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေပါသည်။

‘သက်သာသွားပါပြီ အမေ၊ သား ဘာမှမနာပါဘူး၊လမ်းလျှောက်ရင် ပေါင်ကပဲ နည်းနည်း အောင့်တယ်’

ရယ်ကာ မောကာဖြင့် လမ်းလျှောက်ပြရင်း ပြောနေသော ငါ့ကို အမေသွယ်က ရွန်းရွန်း စားစား ကြည့်နေသည်။

‘ရွှေငိုရေ... ငါ့သားကို လန်ခြားနဲ့ လိုက်ပို့လိုက်ပါဦးကွာ... ကူညီလက်စနဲ့’

‘အင်း... အင်း ဟုတ်ကဲ့’

ကိုရွှေငိုသည် ငါ့ကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

‘မသွယ်... မင့်သားသို့ မီးရထားဝင်းထဲက ဆေးရုံကို လိုက်ပို့လိုက်။ မင့်သားကို ငါ ကြာကြာကြည့်နေရင် ငါရိုက်မိလိမ့်မယ်’

ဖခင်ဒေါမနဿ ပွားနေသည်ကို ငါသိသည်။ အမေသွယ်သည်လည်း နားလည်သည်။

‘ကဲ... လာ သား၊ ဒီကောင်လေးက သိပ်ဆော့တာပဲကိုး... ကိုရွှေငိုရေ၊ လာ သွား ကြမယ်’

အမေသွယ်သည် ညည်းသာ ညည်းနေသည်။ သူ၌ စိုးရိမ်စိတ်တို့က မင်းမူနေကြသည်။ ဒေါသရိပ်တို့သည်လည်း ကင်းစင်လျက်။ ဦးမောင်ကြီး၏လက်တွင်း၌ ပွေ့ချီထားသော ထွန်းရွှေကို ငါက ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထွန်းရွှေ၏ မျက်လုံးများက အဝိုင်းသား။

ကိုရွှေငိုသည် လယ်ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်၍ ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ ငါ့ကိုချီခေါ်လာသည်။ အမေသွယ်၊ ကိုရွှေငိုနှင့် ငါတို့မှလွဲ၍ ကောင်းမှုတော်စေတီ ထီးတင်ပွဲသည် စည်ကားမြဲ။ ခြိမ်ခြိမ်သဲသဲ ကျင်းပနေသော ကောင်းမှုတော်စေတီ ထီးတင်ပွဲသည် ငါတို့ကို ဂရုစိုက်နိုင်မည် မဟုတ်တော့။ ဘုရားပွဲမှ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ သီချင်းဆိုသံ၊ သံချပ်သံတို့သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးကျန်ရစ်သည်။

ဝေး၍... ဝေး၍ ကျန်ရစ်သော ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ သီချင်းဆိုသံများကို ငါ ကောင်းစွာ မကြားနိုင်တော့ပြီ။

ငါ ကောင်းစွာ မကြားနိုင်တော့ပြီ တကား။

၄။ ရင်မှာပျိုးသည် မျိုးတစ်စေ့

‘သျှောင်ကြီးဗွေ... သျှောင်ကြီးဗွေ... ထောင်ကြီးထဲမှာနေ၊ နင့်အမေ စိတ်မချ၊ ထောင် ခုနစ်လကျ’

‘ဟေ့ကောင်... ခက်တင်... သျှောင်ကြီးဗွေလို့ မင်းခေါ်ချင်ခေါ်... ထောင်ထဲမှာနေလို့ တော့ မစနဲ့ကွာ’

အမှန်တော့လည်း သျှောင်ကြီးဗွေ၊ ဆံရစ်ကလေးနှင့် နားသန်သီးလေးတို့သည် ငါတောသားကို နာမဝိသေသနဖြင့် အထူးပြုနေကြသူများသာတည်း။

သျှောင်ကြီးဗွေရှိခြင်းကြောင့် သျှောင်ကြီးဗွေခေါ်ခြင်းကို ငါ ကြိုက်သည်။ လူကြီးတွေက ပြောဖူးသည်။ လူဆိုးတွေသာ ထောင်ထဲ၌ နေချင်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သည်တော့ ထောင်ထဲ၌ တော့ ငါမနေချင်၊ ဒါကို ငါဒေါပွနေမိသည်။

‘အလကား စ တာပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းခြေထောက် ကောင်းသွားပြီလား။ မင်းကို တို့ စစ်တိုက်တမ်း ကစားဖို့ လာခေါ်တာ၊ တို့ ကစားနေကျ မြို့ရိုးကုန်းပေါ်မှာလေ...’

‘အေး... ခုတော့ ငါ ခြေထောက်ကောင်းသွားပါပြီကွာ၊ အစတုန်းက မီးရထားဝင်း ထဲက နယ်ဘက်ဆေးရုံမှာ ငါ့အမေက သွားပြပေးတယ်။ မျက်နှာဖြူ ဆရာဝန်က ငါ့အနာကို ကြည့်တောင် မကြည့်ဘူး၊ အရိုးကွဲသွားတယ်၊ မရဘူးလို့ ပြောလွှတ်တယ်’

‘အလကားပါ သိန်းမောင်ရာ... ငါ့အိမ်က ပြောတယ်၊ တို့အရပ်သူ အရပ်သားတွေ ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မျက်နှာဖြူ မီးရထားဝန်ထမ်းတွေကိုသာ ဂရုမစိုက်တယ်တဲ့’

‘အေးကွာ... ဒါနဲ့ တို့အရပ်ထဲက ဗမာအရိုးဆက်ဆရာဆီ သွားပြတော့ အဆစ်လွဲသွား တာလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီဆရာက ငါ့ကို နည်းနည်းပါးပါး နှိပ်ပေးတယ်။ သူက ပျောက် သွားမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ငါ့ကို အရပ်ထဲက မိန်းမကြီးတွေကလည်း ပြောကြတယ်။ ငါလည်း နားမလည်ပါဘူးကွာ၊ ထီးတင်ပွဲတုန်းက ရွာထိပ်က နတ်စင်မှာ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲကို တင်ပြီးပြီလို့ ပြောသူက ပြော၊ မတင်ရသေးဘူးလို့ ငြင်းသူက ငြင်း ဖြစ်ကြလို့။ အရပ်လူကြီး ရဲ့သား ငါ့ကို နတ်ဖမ်းစားတယ်လို့ ပြောကြတယ်ကွ’

‘ဟင်... ဟုတ်လား၊ ခုရော မင်းကို နတ်ဖမ်းစားတုန်းလားဟင်’

‘ဟာ... မဟုတ်တာ၊ ခက်တင်ရာ၊ ခု ငါ လုံးဝ ပျောက်သွားပါပြီကွ။ မင်းတို့နဲ့ ငါ ကစားနိုင်တယ်။ နေဦး ငါ အိမ်သွားပြောလိုက်ဦးမယ်’

‘အေး... ငါသွားနှင့်မယ်၊ ငါတို့ မြားတွေ လုပ်ထားလိုက်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခက်တင်သည် တောင်ကွေ့ဈေးရပ်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော မြို့ရိုးပေါ် သို့ ပြေးသွားတော့သည်။

ငါသည်လည်း အိမ်သို့ သုတ်ခြေတင်လာတော့သည်။

‘ဟေ့... အစ်ကိုသိန်း၊ လာ... လာ... ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဩဇာစေ တောက်တမ်း ကစားကြရအောင်’

ဤအသံက ပျော်ဘွယ်မှ မကြာခဏ လာနေကျ “မကျင်ယု” ခေါ်သံ။

ငါ့ဝမ်းကွဲဘကြီးဇနီး ဒေါ်ညွှာ၏ မြေးကလေး မကျင်ယုသည် လာနေကျဧည့်သည်။ တစ်ခါလာလျှင် အနည်းဆုံး တစ်လလောက်နေလေ့ရှိသော ဧည့်သည်မလေး ‘ယု’ နှင့် ဒေါ်ညွှာ

သည် ငါတို့၏ မိသားစုပမာ။ ယု လာတိုင်း ငါသည် ယု၏ ကစားဖော်ဖြစ်ရမိ။ ကစားဖော်ကို အလိုလိုက်ရမိတည်း။

ငါသည် ယုကို တွေ့ကြည့်နေမိသည်။

‘ငါ ဒီနေ့ ဩဇာစေတောက်တမ်း မကစားဘူးဟာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြို့ရိုးပေါ်မှာ ချိန်းထားခဲ့တယ်။ ငါ ကတိမဖျက်ချင်ဘူးဟာ’

ယု၏ လှပသော နှုတ်ခမ်းကလေးများသည် အကျည်းတန်လာပါသည်။ နှုတ်ခမ်း ကလေးများက ထွက်စ မျှစ်ပမာ စုလာကြသည်။

‘ဟာ အစ်ကိုသိန်းကလည်း... စစ်တိုက်တမ်း ကစားတာ မကောင်းပါဘူးဟယ်။ ထိခိုက်အနာ ရတတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုရာ သူများနဲ့ပဲ ကစား’

ယုသည် သဲမြေပွင့် တွင်းကလေးတစ်ခုရရန် လက်ဖြင့် အသာအယာယက်ရင်း ငါ့ကို လှမ်းပြောနေပါသည်။

‘ဟေ... အေးဟာ... အနာရချင်လည်း ရပါစေ။ ငါက ပြေးလွှားကစားရတာ ပျော် တယ်ဟာ၊ နင်နဲ့ငါ နောက်တစ်ခါမှ ကစားမယ်။ ခု နင်တစ်ယောက်တည်း ကစားနှင့်ပေါ့’

ပြောရင်းဆိုရင်းဖြင့်ပင် ငါသည် အမေသွယ်ရှိရာ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွား သည်။ ငါတို့အိမ်က ဆင်ဝင်အိမ်မျိုး။ အိမ်အောက်ခြေတွင် မြေကြီးသာရှိသည်။ ငါ့အပေါ် အလိုလိုက်တတ်သော အမေသွယ်ကို ငါ ကြာကြာမချွဲလိုက်ရ။ အောက်ဆင်းလာသော ငါသည် အိမ်အောက်ထပ် မြေခင်းညီပြင်၌ မြေကြီးကို လက်ဖြင့် ယက်တူးထားသော တွင်းကလေးနား တွင် နှုတ်ခမ်းစု၍ ရပ်နေသော ယုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ငါသွားမယ်ဟေ့... ယု။ ငါ ပြန်လာမှ ကစားမယ်၊ စောင့်နေနော်’

‘ကုလားဘုရား တို့နားမကြား... ကုလားဘုရား တို့နားမကြား’

ယုသည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ထားပြီး ခေါင်း တွင်တွင်ခါယမ်း လုပ်နေသည်။ ငါသည် ယုကို ပြုံးကြည့်နေရာမှ သံပတ်ပေးလိုက်သော စက်ရုပ်မြင်းကလေး ပမာ မြို့ရိုးကုန်းပေါ်ဆီသို့ အားသွန်ပြေးတော့သည်။

မည်သူက ထွင်လိုက်သည်ကို ငါ မသိ။

ငါသည် စစ်တိုက်တမ်းကစားနည်းကို ကစားရန် သူငယ်ချင်းများ စောင့်နေရာ မြို့ရိုး ခြေရှိ တရုတ်စံကားပင်တန်းများဆီသို့ အားကုန်ပြေးနေတော့သည်။ သည်မြို့ရိုးဟောင်းသည် ကေတုမတီမြို့၌ ဘုရင်တပင်ရွှေထီး နန်းစိုက်ခဲ့သဖြင့် သည်ကျုံးမြို့ရိုးတို့အလယ်တွင် တောင်ငူ မြို့ကို တည်ခဲ့သည်ဟု တစ်ခါက အမေသွယ် ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

မိခင်အမေသွယ် ပြောသော ဤမြို့ရိုးဟောင်းသည် ငါတို့ကစားရန်အတွက် ဘုရင် တပင်ရွှေထီးက လုပ်ပေးခဲ့သည်ဟု ငါထင်သည်။ သည်မြို့ရိုးတောင်ကုန်းပေါ်၌ ရှင်လုကာ ကျောင်းက တည်ရှိသည်။ တကယ်တော့ ဤမြို့ရိုးသည် ငါ၏ကျောင်းရိပ်၊ ကစားရိပ်ကွင်း တည်း။

‘ဟေ့ကောင်ကြီး သိန်းမောင်၊ မြန်မြန်လာ၊ မင်းကို တို့ စောင့်နေကြတယ်’

မြို့ရိုးအခြေ တရုတ်စံကားပင်တန်းသို့ ပြေးလာသော ငါ့ကို ခက်တင်က ဆီးကြိုရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။

‘အေး လာပါပြီကွ။ မင်းတို့ကလည်း လောလိုက်တာ။ ငါတို့အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေလို့ ငါကြာသွားတယ်’

‘ဘယ်က ဧည့်သည်တွေလဲကွ’

ခက်တင် ဆိုသည့်ကောင်က ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာသမား၊ သိပ်လည်း စပ်စုတတ်သည်။

‘ပျော်ဘွယ်က ဧည့်သည်တွေပါကွ’

‘ဟာကွာ မင်းကလည်း၊ ဒီဧည့်သည်တွေက ခဏခဏ လာနေကျဥစ္စာ။ မင်းက ဟို တရုတ်မလေး လာတာနဲ့ တို့နဲ့ မကစားချင်တော့ဘူးပေါ့လေ။ မင်း ဒါကြောင့် နောက်ကျ တာလား’

‘မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ဟေ့ ဘယ်မလဲ လက်နက်တွေ၊ ဟိုကောင်ရော မောင်ပြည့်တို့ရော’ စကားကြောရှည်သော ခက်တင်ကို ငါက စိတ်မရှည်။

‘ဟိုတရုတ်စံကားပင်တန်းမှာ စောင့်နေတယ်ကွ၊ တို့လက်နက်တွေ အဆင်သင့် လုပ်ပြီးပါပြီ’

လက်နက်ဆို၍ အပ်တစ်ချောင်းတောင် မဟုတ်ပါ။ ငါတို့၏ လက်နက်များသည် တရုတ်စံကားရွက်များသာ ဖြစ်ပါ၏။ ငါတို့သည် တရုတ်စံကားရွက်များကို ခူးကြသည်။ ခူးပြီးသားအရွက်များကို မြားနောက်မြီးသဏ္ဍာန် ဖြစ်လာအောင် အရွက်၏အလယ်ဗဟိုမှ လှီးဖြတ်ပြီး မြားလုပ်ကြသည်။ ပစ်လိုက်သောအခါ တရုတ်စံကားရွက်ကလေးများသည် ပတ်ချာလည်၊ လည်ပြီး ပစ်အားကောင်း ကောင်းသလောက် လေထဲတွင် ဖြတ်သန်းပြေးလွှား သွားကြသည်။

မြို့ရိုးကုန်း အောက်ခြေရှိ တရုတ်စံကားပင်တန်းကြီးသည် ငါတို့၏ မကုန်နိုင်သော ကစားစရာများ ထုတ်လုပ်ရာ စက်ရုံပါတည်း။ သည်တရုတ်စံကားပင်များက မြို့ရိုးပေါ်သို့ ကိုင်းကျနေခြင်းသည် ငါတို့အတွက် အလွယ်တကူ ကူးသန်းကစားရန် သဘာဝက ဖန်တီးပေး ထားသော ကစားစရာ အကူပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ကြပါ၏။

‘မောင်ပြည့်နဲ့ သာဒွန်းက တစ်ဖက်နေကွာ’

ငါသည် လူစွဲလိုက်သည်။ ငါနှင့်ခက်တင်က တစ်ဖက်၊ ကိုင်းညွတ်နေသော တရုတ် စံကားကိုင်းများပေါ်မှ လက်လှမ်းမီနေသော မြို့ရိုးပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်ကြ။ မြို့ရိုးကုန်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာလိုက်ကြ။ တရုတ်စံကားပင်များသို့ ပြန်တက်လိုက်ကြ။ မြို့ရိုးပေါ်သို့ ခုန်ချ လိုက်ကြ။ သည်သို့ ပတ်ပတ်လည်ပြေးလွှားရင်း ရန်သူဆိုသော ငါနှင့် ခက်တင်တို့ကို တခြား တစ်ဖက်မှ သူငယ်ချင်းများက ပစ်ခတ်ကြသည်။ ငါနှင့် ခက်တင်တို့ကလည်း တစ်ဖက်မှ

အား ကျမခံ၊ မောင်ပြည့်နှင့် သာဒွန်းတို့ကို ပြန်ပစ်ကြသည်။ ထိုမှန်ခံရသော သူငယ်ချင်းများက သေပေးကြစတမ်း။

သည်လိုနှင့် တရုတ်စံကားပင်တန်းများအကြားတွင် အကာအကွယ်ယူပြီး စစ်တိုက် တမ်း ကစားကြရသည်မှာ ငါတို့ ပျော်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ဤပျော်ရွှင်ခြင်းများသည် ငါတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုတွင် ကြာကြာ မခံစားလိုက်ကြရ။ ဤပျော်ရွှင်ခြင်းများ၏ နှစ်သိမ့်စရာ အတိတ်ကာလများဆီမှ ပထမ ကမ္ဘာစစ်၏ စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့တို့သည် သမ်းဝေနေကြပါသည်။ စစ်ရိပ် စစ်ငွေ့တို့သည် သမ်းဝေနေကြပါပြီတည်း။

၅။ သည်းခြေတို့က ပြောနေကြပါသည်

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကို ကမ္ဘာတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ဂျာမန်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စပြီး မီးမွှေးနေကြပါသည်။ သည် “မီး” တို့သည်လည်း ငါတို့မြို့သို့ မခေါ်ဘဲ အလည်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

စစ်ငွေ့၏ အနိဋ္ဌာရုံတို့သည် ငါတို့မြို့သို့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါဘဲ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

အာဝါဒေး (Ourday) သည် ကျွန်ုပ်တို့နေ့။

ကျွန်ုပ်တို့နေ့ဟု ခေါ်ဆိုတော်မူသော ပွဲလမ်းသဘင်များကို နိုင်ငံချဲ့ မျက်နှာဖြူအစိုးရက စစ်စရိတ်အတွက် ခြိမ်ခြိမ်သဲ ဆင်ယင်ကျင်းပပေးနေကြသည်။ သည် “ကျွန်ုပ်တို့နေ့” ဟု ခေါ်ဆိုတော်မူအပ်သော ဤပွဲလမ်းသဘင်သည် တကယ်တော့ “ကျွန်ုပ်တို့နေ့” ဖြစ်မလာပါ။ သူတို့၏ နေ့များသာ ဖြစ်ပါ၏။

များပြားလှစွာသော လောင်းကစားဝိုင်းများမှ ချွေးဖြင့် ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်ကြသော ငါတို့ မြို့၏ အနီးတစ်ဝိုက် ရွာများရှိ ရိုးသားသော တောင်သူဦးကြီးများ၏ ငွေစများကို မတရားသော နည်းများဖြင့် သယ်ယူသွားကြသည်။ ဂျောက်ဂျက်ဝိုင်း၊ အနီထောင်ဝိုင်း၊ လေးကောင်ဂျင်၊ မြင်းပွဲများကြောင့် ဇွဲကောင်းကြသော တောင်သူဦးကြီးများသည် ပြာပုံသို့ အလှအယက် တိုးဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ငါသည် “အာဝါဒေး” ပွဲတော်ကို မုန်းသည်။

ထို့အတူ မြို့၏ မျက်နှာဖုံးများ၊ မျက်နှာကြီး များ၊ အရာရှိ အရာခံများ၊ မင်းစိုးရာဇာ ကတော်များကို ပို၍မုန်းသည်။ ဤဤထိုထိုသော “ကတော်” များသည် “စစ်စရိတ်အတွက် အားပေးကြပါ” ဟူသော လှုံ့ဆော်ဆိုင်းဘုတ်နှင့်အတူ တစ်ပဲ၊ တစ်မူး၊ တစ်မတ်တန် မုန့်ပဲသရေစာ၊ ဘူးသီးကြော်နှင့် သစ်သီးဝလံများကို ၃ ကျပ်မှ ၁၀ ကျပ်အထိ ပေး၍ ဝယ်ကြရသည်။ ပိုက်ဆံအများဆုံး ပေးဝယ်နိုင်သော သူက မျက်နှာကောင်းရကြသည်။

ဤသို့သော “အာဝါဒေး” ၏ ကောင်းမှုကြောင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးစွာ၊ ချွေးပြိုက်ဝေစွာ ဖြင့် တောင်သူဦးကြီးများ ပြာပုံကို အလှအယက် တိုးနေချိန်၌ ငါ၏ ကစားကွင်း (သို့မဟုတ်)

တောင်ငူမြို့ရိုးပေါ်တွင် တည်ရှိသော စိန်လှခေါ် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ကျောင်း၊ ဗမာလို “ရှင်လှကာ” ကျောင်းတွင် ငါသည် ရှစ်တန်း ကျောင်းသား ဖြစ်နေပါပြီ။

သည်ရှစ်တန်း အောင်သောနှစ်တွင်ပင် ငါ၏ အမွေဟောင်းများဖြစ်ကြသော သျှောင်ကြီး ဗွေ၊ ဆံရစ်၊ နားသန်သီးလေးတို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးစံလေ့အရ သာမဏေသွတ်သွင်းခြင်းက စွန့်ပယ်ပေးလိုက်လေသည်။

တောင်ငူအရှေ့ဘက်ရှိ အိုးကုန်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း။

သည်ကျောင်းမှ ငါ၏ အမွေဟောင်းများကို မစွန့်ပေးမီ ငါ၏အတိတေကာလက ငါ့ကို မြန်မာစာ တစ်နှစ်သင်ကြားပေးခဲ့သေးသည်။ အရပ်ထဲမှ ဆရာကြောင်၏ အင်္ဂလိပ်စာ နှင့် ဂဏန်းကိုလည်း ငါ ဆည်းပူးခဲ့သည်။ ငါသည် ရှင်လှထွက်လာသည်။

ဖခင် စီမံသည့်အတိုင်း ရန်ကုန် အလုံတွင်ရှိသော “ကရင်ကျောင်း” ခေါ် “ကူရှင် ကျောင်း”* တွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေရသည်ကို ငါ ပျော်ပိုက်သည်။

သို့သော်လည်း မပျော်နိုင်သော၊ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော အချက်တချို့က ငါတို့ ကျောင်းတွင် အသင့်ရှိနေခဲ့လေသည်။ ကျောင်းရိပ်၌နေ၊ ကျောင်းရိပ်၌စားသော ကျောင်းသား များသည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်ရခြင်းပင်တည်း။ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်း သည်ဟု ငါယူဆသော ဘုရားရှိခိုးခြင်းသည် ဤကျောင်း၏ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲ၌ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မိနစ် ၃၀ သည် ခရစ်ယာန် ဘာသာရေး သင်တန်းအတွက် အမြဲ ဖတ်ရစေမြဲ။ ဤတစ်ချိန်သည်လည်း မသင်မနေရ။ စိတ်မဝင်စား၊ ပျင်းရိနေလို့လည်း မဖြစ်။

စာမေးပွဲစစ်တိုင်း ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာနှင့် စပ်ဆိုင်သောမေးခွန်းများကို ဖြေဆိုရသော ကြောင့်တည်း။

သည်မေးခွန်းဖြေနိုင်မှ အတန်းတင်စာမေးပွဲ၌ အတန်းတင်ပေးသော ဓလေ့ထုံးစံ သည် ငါတို့၏ “ကူရှင်ကျောင်း” ၌ ရှိခဲ့လေသည်။

ငါသည် ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာများကို ကြိုးစားလေ့လာသည့်အတွက် အောင်ပန်းဆွတ် မြဲ။ သို့သော်... ငါသည် ဓမ္မတေးသီချင်းများကို ဆိုရချိန်၌ စိတ်မပါသည်က များခဲ့သည်။ သည် ဓမ္မတေးများကို ရတ်ဂက်ဟော် (Ragus Hall) ခေါ် ကူရှင်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ငါတို့ ဆိုကြရစေမြဲ။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့။

ဘုရားရှိခိုး ခန်းမထဲတွင် ငါတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် နောက်ဆုံးတန်း၌ နေရာယူထား ကြသည်။ ငါ့သူငယ်ချင်း ခင်မောင်လတ်နှင့် ပျိုသောင်တို့က ငါ့ကို ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်နေကြသည်။ ငါကလည်း အူရွှင်နေပါသည်။

* ကူရှင်ကျောင်း။ ။ ယခု အထက အမှတ် (၄) အလုံ။

တရားဟောဆရာ ရောက်လာပါသည်။ သူက ဗမာကြီး။ သူ့နာမည်ကိုတော့ ငါ မမှတ်မိတော့။ သူ လာတော့ ငါတို့ ကျောင်းသားများသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဓမ္မတေး သီဆိုရန်အတွက် ငါတို့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြရသည်။

တရားဟောဆရာက လက်ပြပြီး အချက်ပေးလိုက်သည်။ ပီယာနိုသံ ထွက်လာသည်။ ဓမ္မတေးကို ငါတို့ကျောင်းသားများက မြိုင်မြိုင် သီဆိုနေကြလေပြီ။

‘ဟေ့ကောင်ကြီး သိန်းမောင်၊ မင်း ငါပြောတဲ့အရပ်တွေ ဖြတ်ယူလာလား’

ခင်မောင်လတ်က ခရစ်ယာန် ဓမ္မတေးကို ဤမှာခေတ်၌ ရေပန်းစားနေသော ဖိုးစိန် ကြီး၏ တေးအလိုက် ဟဲနည်းမျိုး ဟဲကာ သံသေးသံကြောင်ဖြင့် အော်ဆိုနေသော ငါ့ကို လက်ကုတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘အေး... ငါ့မှာ ပါလာပါတယ်ကွ၊ မင်းရော’

ငါသည် ခင်မောင်လတ်အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ငါ၏ဘေးတွင် သံကုန်ဟစ် နေသော ပျို့သောင်ကြီးကို ငါ လက်တို့လိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်ကြီး... မင်းလက်တို့တာ ငါ သိပါတယ်... ပါလာပါတယ်ကွ’

ပျို့သောင်သည် ငါ့အား ခဏသာ လှည့်ပြောပြီး ပါးစပ်ပြီကြီးဖြင့် သံကုန် အော်မြဲ၊ ဟစ်မြဲသာ။ သည်ကောင်က အကင်းပါးသော ကောင်ကြီးဖြစ်သည်။

ငါတို့၌ ပါလာကြသော ပစ္စည်းများသည် ဤခေတ်၌ ရေပန်းစားလှသော အင်္ဂလိပ် ရုပ်ရှင်မင်းသား အကျော်အမော်များ ဖြစ်ကြသည့် ချာလီ ချက်ပလင် (Charles Chaplin)၊ ဒေါ့ကလက် ဖယ်ရာဘင့် (Douglas Fairbank) တို့၏ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာ သတင်းစာများမှ ဖြတ်ရုပ်ပုံများ ဖြစ်သည်။

‘အေး... အားလုံး ပါရင် တို့လုပ်ငန်း စ ကြမယ်’

ငါက အချက်ပေးလိုက်သည်။

ခုံတန်းများ၏ နောက်ဆုံး၌ နေရာယူထားကြသော ခင်မောင်လတ်ရယ်၊ ပျို့သောင် ရယ်၊ ငါရယ်၊ တို့သုံးယောက်သား ရှေ့ထိုင်ခုံရှိ ကျောင်းသား သူငယ်ချင်းများ၏ ကုပ်ပိုး ကော်လာများတွင် သံချိတ်ကလေးများ ချိတ်ထားသော ရုပ်ရှင်မင်းသားပုံများကို လိုက်တွယ် ကြသည်။ ရုပ်ပုံကလေးများကို အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းများ မသိ အောင် အများဆုံး တွယ်နိုင်သူကို ရှုံးသူများက မုန့်ဝယ်ကြွေးကြစတမ်း။

ရုပ်ပုံများကို ငါတို့ အလှအယက် လိုက်တွယ်နေကြစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ တရားဟော ဆရာက ငါတို့ကို မြင်သွားခဲ့သည်။ ငါတို့သည်လည်း အလျှိုအလျှို ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက် ကြသည်။ တော်ပါသေးသည်။ ငါတို့ကို တရားဟောဆရာက ဘာမျှ ပြောမသွားခဲ့။

တနင်္ဂနွေ ပြီးတော့ တနင်္လာနေ့။

စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင် ငါတို့သုံးယောက် စာကြည့်နေကြသည်။

‘မင်းတို့ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်’

‘ဟင်... ဟုတ်လား’

ငါတို့သုံးဦးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အတန်ငယ် ငေးကြည့်နေကြသည်။

ကလယ် ကလယ်သော မျက်လုံးများသည်လည်း အဝိုင်းသား။ ငါတို့သုံးဦးသည် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟတ္တာစလေ (Hattersley) ရုံးခန်းသို့ မဝံ့မရဲ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ရုံးခန်းတွင်း၌ အဆင်သင့်စောင့်နေသော ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟတ္တာစလေ၏ မျက်နှာသည် လငပုပ် ဖမ်းနေသည်ကို ငါ သတိပြုမိသည်။

ငါတို့သည် ကျားလက်တွင်းမှ ချေသူငယ်လို ကြောက်ဖူးတုန်နေကြပါ၏။
'မင်းတို့ မနေ့က ဘာအပြစ် လုပ်ခဲ့ကြသလဲ'
ငါတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။
'ပြောလေကွာ၊ မင်းတို့ စကားမပြောတတ်ကြတော့ဘူးလား'
မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ကျောက်ရုပ်ပမာ ရပ်နေကြသော ငါတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြသည်။

'ကျွန်တော်တို့ ကစားမိပါတယ်'
ငါက စပြီး ပါးစပ်လှုပ်လိုက်သည်။
'ဟိုကောင်တွေရော... ဟုတ်လား'
'ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး'
အားလုံး ဝန်ခံလိုက်ကြသည်။
'အေး... ဒီအတွက် မင်းတို့မှာ ကြီးစွာသောအပြစ် ရှိနေတယ်။ သုံးယောက်စလုံး ဟိုဘက်လှည့်'

ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ ဩဇာသံပါသော အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့ကြ။ ကြောက်တရွံ့ရွံ့ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လိုက်ကြသည်။

'ရွမ်း... ရွမ်း... ရွမ်း'
ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် လက်ညှိုးလုံးမျှ ကြိမ်လုံးဖြင့် အားကုန်လွဲ၍ ရိုက်နေတော့သည်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။

တရွမ်းရွမ်းသော ဆယ်ချက်မြောက် ကြိမ်ရိုက်သံကို ငါ၏ နား၌ ကြားနေဆဲ။ ငါသည် စာကြည့်ဆောင်သို့ အားတင်းပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်မရတော့။ ငါသည် စိတ်ပျက်စွာ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲတွင် ခွေခွေကလေး လှဲနေလိုက်သည်။ အရိုးရာများသည်ကား ငါ၏တင်ပါးတွင် ကကြိုးကကွက်စုံစွာ နေရာယူထားကြသည်။ ငါ့အတွက် ဤညသည် အရှည်ကြာဆုံးည ဖြစ်သည်။

အိပ်မပျော်နိုင်တော့သော ငါ့အတွက် အရှည်ကြာဆုံးသော ညပါတည်း။

၆။ သပိတ်နက်ကြီးများ

သိပ်မကြာလှသော အချိန်ကာလ၊ တသွားတည်း သွားနေသော ဓမ္မတာကြောင့် တန်ဆောင်မုန်းလသို့ တိုင်ခဲ့ပြန်သည်။

သည်နှစ် တန်ဆောင်မုန်းတွင်လည်း ပွဲတော်ကျင်းပနိုင်ရန် ကျောင်းသားကြီးများက ပြင်ဆင်နေကြပါသည်။ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာသော အနောက်ပိုင်း မီးထွန်းပွဲကျင်းပရေး အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သည်အတွက် ကျောင်းသားကြီးများက တန်ဆောင်မုန်းအဖိတ်နေ့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်ရက် ဖြစ်သည်။ သည်အဖိတ်နေ့အတွက် ကျောင်းတစ်ရက် ပိတ်ပေးရန် ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ သွား၍ အရေးဆိုကြသည်။

အရေးဆိုသည်မှာလည်း အရေးမလှ။

သည်အတွက် ထိုအဖိတ်နေ့တွင် ကျောင်းသားကြီးများက အများသဘောတူ ကျောင်းမတက်ကြတော့။ ဤအရေးကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဟတ္တာစလေ အမိန့်ဖြင့် ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်သော လပြည့်နေ့ညတွင် အဖိတ်နေ့က ကျောင်းမတက်သော ကျောင်းသားများကို “ဒဏ်ငွေ တစ်ကျပ် ပေးဆောင်ကြရမည်” ဟု ကျောင်းကြော်ငြာသင်ပုန်းတွင် ကပ်ထားတော့သည်။

သည်ဒဏ်ငွေတစ်ကျပ် ကြော်ငြာကို ကျောင်းသားများက မကျေနပ်ကြ။

ကျောင်းသားကြီးများသည် ကျောင်းဆရာကြီးဆရာဘနှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ သွားတွေ့ကြတော့သည်။ ဒဏ်ငွေတစ်ကျပ်ကိစ္စကို ထပ်မံအရေးဆိုကြပြန်သည်။ ဒဏ်ငွေတစ်ကျပ်ကို မတပ်စေလို။ ယခင်ကျောင်းထုံစံအတိုင်း တစ်ရက်မတက်လျှင်တစ်မတ် (ငွေ) သာတပ်ရန် အရေးဆိုကြသည်။ သည်အရေးဆိုခြင်းသည်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိ။

နောက်တစ်နေ့ (သို့မဟုတ်) လပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့။

သည်နေ့တွင် ငါတို့၏ကူရှင်ကျောင်းသည် သပိတ်မှောက်ကြတော့သည်။ ငါတို့ ကူရှင်ကျောင်း သပိတ်မှောက်ခြင်းသည် ကြိုတင်စီမံထားခြင်း၊ ကြော်ငြာထားခြင်း အလျှင်းမရှိ။ ငါတို့ ကျောင်းရိပ်၌နေ၊ ကျောင်းရိပ်၌စားသော ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းဝင်းတံခါးကို တွန်းထားပိတ်ထားကြသည်။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ကျောင်းဝင်းတံခါးကို တွန်းထားသည်။ ကျောင်းတက်ရန်လာသော ကျောင်းသားများကို “ကျောင်းပိတ်တယ်” ဟု ပြောလွှတ်လိုက်သည်။ လူစုလူဝေးဖြင့် ကျောင်းဝင်းတံခါးကို စုကာရုံးကာ တွန်းထားကြသည်။

လာသမျှသော ကျောင်းသားများကို “ကျောင်းပိတ်တယ်” ဟု ပြောလွှတ်လိုက်သည်။ အာ - အီး - တီ (R.E.T) နားမှနေ လာသမျှ ကျောင်းသားများကို “ကျောင်းပိတ်တယ်” ဟု ကျောင်းသားကြီးများက ပြောလွှတ်ကြသည်။

စိန်ဂျွန်းကျောင်းသားများ ကျောင်းတက်လာခြင်းကိုတော့ “ကူရှင်” ကျောင်းသားကြီး

များက မနှောင့်ယှက်ကြ။ “ကူရှင်” ကျောင်းသားများအား ကျောင်းမတက်စေဘဲ အိမ်ပြန်လွှတ်ခြင်းသည် “ကူရှင်” သပိတ်တည်း။

များမကြာမီ ကာလ၊ သည် ကာလတွင် တက္ကသိုလ်မှ ကိုဘဦး ခေါင်းဆောင်သော တက္ကသိုလ်သပိတ်ကလည်း ဆာရက်ဂျီနယ်ကရက် ဒေါက် (Sir Reginald Craddock) ၏ အမျိုးသားပညာရေးကို ကျဉ်းမြောင်းစေသော ဥပဒေများကို ဆန့်ကျင်ကြတော့သည်။

“ကူရှင်” သပိတ်၏ အရေးအခင်း မဖြေရှင်းနိုင်သေးမီ အင်အားကြီးမားသော၊ တစ်မျိုးသားလုံး၏ အုံကြွသော အမျိုးသားပညာရေး အဆောက်အအုံကို ထပ်မံတပ်လှန်ခဲ့ပြန်သည်။

သည်ကျောင်းသားများ၏ သပိတ်အုံကြွမှု ဒီရေတက်ချိန်၌ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားသမား ငါသည် အကျယ်ချုပ်ခံနေရသည်။ ကူရှင်ဘော်ဒါကျောင်းသားများသည် အကျယ်ချုပ် ခံနေကြရပါ၏။ သည့်အတွက် ကျောင်းသားကြီးများနောက်သို့ ငါ မပါဖြစ်ခဲ့။ ငါတို့သည် ထမင်းကျွေးချိန်၌သာ ထမင်းစားခန်းသို့ သွားကြရသည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင် စားပြီးချင်း ကျောင်းအဆောက်အအုံ၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ပြန်လာကြရသည်။ ထောင်သားပမာ အပြင်မှ သော့ခတ်ထားလိုက်သည်။

သည်အခါ အကျဉ်းကျခံနေရသော ငါသည် ချင်ခြင်းတပ်မိသည်က လွတ်လပ်ခြင်း။

ကံကောင်းချင်တော့ ရေငတ်တုန်းအခါ၌ ရေတွင်းထဲသို့ ငါ ကျပြန်သည်။ ဦးထွန်းမြသည် ငါ့ဖခင် ဦးမောင်ကြီး၏ညီ၊ ငါ့၏ဦးလေး။ သူသည် ငါ့ရှိရာ ကူရှင်ကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ စီအိုင်ဒီစုံထောက်ဌာနမှ ပုလိပ်အင်စပက်တော်တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးထွန်းမြတွင် သူ့လက်ရုံးတော် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကလေးသည် သူနှင့်အတူ ပါလာမြဲ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ဦးထွန်းမြ ဘာတွေ ပြောကြ ဆိုကြ ဆွေးနွေးကြသည်ကို ငါ မသိ။ ငါသည် ဝမ်းသာသည်။ ငါ ဝမ်းသာသည် ဆိုခြင်းမှာလည်း ငါ ချင်ခြင်းတပ်ခဲ့သော လွတ်လပ်ခွင့်ကို ရခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘သိန်းမောင်... မင်း ယူစရာရှိတာတွေ ယူခဲ့။ ငါ ဆရာကြီးကို ပြောပြီး မင်းကို လာခေါ်တာ’

လွတ်လပ်ခြင်းကို ရသောငါသည် ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ငါသည် အဝတ်အစား အချို့နှင့် စာအုပ်များကို ပျာပျာသလဲ သိမ်းယူပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို စက်နိုးပြီး အသင့် စောင့်နေသော ဦးထွန်းမြက ငါ့ကို ပြုံးကြည့်လျက်-

- ‘လာဟေ့... ငါ့တူ တက်’
- ငါသည်လည်း မြူးထူးစွာ ဆိုင်ကယ်၏ နောက်ခံတွင် ခွထိုင်လိုက်သည်။
- ‘ကဲ... ငါ့တူ... မင်း ရောက်တုန်းပေါက်တုန်း ပြုစုရဦးမယ်’
- အလွန်ကပ်စေးနဲ့သော ဦးလေးဦးထွန်းမြ၏ စကားကြောင့် ငါ အံ့ဩနေမိသည်။
- ‘တကယ်လား... လေးလေး၊ ဘာတွေ ပြုစုမှာလဲ’
- ‘ငါ့တူကို ရုပ်ရှင်ပြမလို့’

‘ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ လေးလေး’

‘ကဲ... ဒါဖြင့်... တို့ မြို့ထဲ သွားကြမယ်’

ဦးထွန်းမြ၏ ဆိုင်ကယ်ကလေးသည် မဝေးလှသော ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ ကြာကြာ မမောင်းလိုက်ရ။

ရုပ်ရှင်က နိုင်ငံရပ်ခြားမှ အင်္ဂလိပ်ကား။ လူငယ်များ၏ အကြိုက်၊ ကိုးရပ်မိန်းမပျို (Chorus Girl) တွေ၏ ပေါင်တံဖွေးဖွေးကြီးများကို လှုပ်ယမ်းလှုပ်ယမ်းကသော ကကွက် များ အများဆုံး ပါဝင်သည့် ခြေထောက်ယိမ်းများ။

ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း) ကြက်သားကင်၊ ပလာတာနှင့် ကိမားတို့ကို ကုလားဆိုင်တွင် ငါ အဝစားရသည်။ ဗိုက်ခွေးနမ်းနေသော ငါသည် ပီတိ ဖြစ်နေမိသည်။

‘သိန်းမောင် ... မင်းသူငယ်ချင်းတွေ ဗဟန်းမှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘ခင်မောင်လတ်တို့ ရှိသားပဲ၊ ကူရှင်ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေ...’

ဦးထွန်းမြ၏ မေးခွန်းကို ငါ နားမလည်နိုင်။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။

‘မင်း ဒီအတိုင်းပဲ ဗဟန်းကို သွားကွာ။ မင်းသူငယ်ချင်းတွေဆီ သွား... သွားပြီးတော့ ကောလိပ်က ကောင်တွေ ဘာလုပ်မယ်၊ ကိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပလင်းလေး မင်း သွား နားထောင်။ နောက်ပြီး ငါ့ဆီ ဖောက်သည်ချ၊ ဟုတ်လား...’

ငါသည် အံ့ဩနေပါသည်။ ဦးထွန်းမြ၏ ခိုင်းစေချက်ကို မနှစ်ခြိုက်။ စိတ်လည်း မပါ။ သူငယ်ချင်းများဆီကိုတော့ သွားချင်သည်။

‘ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲ လေးလေး’

‘အခုပဲပေါ့ကွ ငါ့တူရ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သွားမယ်လေ’

‘အေး... အေး ဒါဖြင့် ငါ လမ်းကြောင်းပြောင်းရဦးမယ်’

ဦးထွန်းမြသည် ဆိုင်ကယ်ကို စက်ရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရင်း။ သည်ခြေရင်းတွင် ရှိသော ကန်တော်မင် ပန်းခြံနားတွင် ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲ... မင်းပစ္စည်းတွေ ငါ့ပေး’

ငါသည် ဦးထွန်းမြအား လက်ဆွဲသားရေ သေတ္တာငယ်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက် သည်။

‘မင်း ဆင်းတော့... ရော့ သိန်းမောင် ငွေတစ်ဆယ်၊ မင်းသုံးဖို့၊ ညနေ ၅ နာရီထိုးရင် ဒီနေရာကိုပဲ လာခဲ့၊ ငါ လာခေါ်မယ်’

ငါသည် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဦးထွန်းမြ ကမ်းပေးနေသော ငွေတစ်ဆယ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်’

‘အေး... အေး... သေသေချာချာ လုပ်ခဲ့ကွာ။ ဒီအကြောင်းတွေလည်း မင်း ဘယ်သူ မှ မပြောခဲ့နဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး’

ဦးထွန်းမြသည် ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လျှောက်သွားပြီဖြစ်သော ငါ့ကို ခေတ္တမျှကြည့်နေပြီး ပြုံးလျက် သူ၏ လက်ရုံးတော်ကလေးအား စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ငါသည်လည်း ကန်တော်မင်ပန်းခြံမှ ဗဟန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ငါသည် ခင်မောင်လတ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နှင့် သုံးလိုက် စားလိုက်နှင့် ငါ ပျော်နေသည်။ အချိန်ကုန်လျှင် ငါသည် ခင်မောင်လတ်တို့နှင့်ခွဲပြီး ကန်တော်မင်ပန်းခြံသို့ အရောက်လာခဲ့သည်။ အချိန်တန်တော့ ဦးထွန်းမြ ရောက်လာသည်။

‘ဟေ့... ငါ့တူ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွ၊ ဘာသတင်းထူးလဲ’

‘အင်း... အဲ... အဲ ဘာမှတော့ သိပ်မထူးပါဘူး’

‘လာ... လာ... မြန်မြန်တက်’

ငါသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်၏ နောက်ခုံပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ခွထိုင်လိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဦးထွန်းမြ၏ လက်ရုံးတော် ဆိုင်ကယ်ကလေးသည် အနည်းငယ်စတင် ဘီးလိုမ့်လိုက်ပြီး ရှိသမျှသော အရှိန်အဟုန်တို့ဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင် ကွမ်းရွဲတန်းသို့ ပြေးသွားနေပါတော့သည်။

အိမ်ရောက်လျှင် မှီရသော မျက်နှာကြီးကို ဦးထွန်းမြက ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ... ဘာသတင်းတွေ ရခဲ့သလဲ’

အားတက်သရော မေးခွန်းကို ငါ့အား ဦးထွန်းမြက မေးနေသည်။

‘ကျွန်တော် ကြိုးစားတာပဲ လေးလေး၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေက သူတို့အနား အကပ်မခံဘူး။ အစည်းအဝေး လုပ်တယ်လို့ ကြားတာပဲ။ ဘယ်မှာလုပ်လို့ ဘာတွေ စည်းဝေးကြတယ်လို့ မသိရပါဘူး လေးလေးရာ...။ တံခါးပိတ် စည်းဝေးတယ်လို့ ကြားတာပဲ’

ငါသည် ဘာမျှ တကယ်မသိသော စကားကို မုသားသုံးလိုက်သည်။

‘အေး... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆို မင်း နက်ဖြန် သွားဦးကွာ။ သေသေချာချာ လုပ်ခဲ့စမ်းပါ ငါ့တူရ’

ဦးထွန်းမြ၏စိတ်တွင်း၌ ခံတွင်းတွေ့ပုံမပေါ်။ ဦးထွန်းမြသည် ငါ့အား လွှတ်ပြန်သည်။ တစ်ခါ နှစ်ခါ သုံးလေးငါးခါတိတိ။ ငွေတစ်ဆယ်ရတိုင်း ငါ ပျော်သည်။ သို့သော်

သတင်းတော့ မရခဲ့။

‘ဟာ... သိန်းမောင်၊ မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ မင်း တော်တော့ကို အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ပဲ’

ဦးထွန်းမြသည် ဖားခုံညင်းကို တုတ်ဖြင့် တို့ခံရသည့်ပမာ ဒေါဖောင်းလာသည်။
ငါကတော့ ဘာမျှ ပြန်မပြောဖြစ်။ အသာ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

‘ကျောင်းပိတ်တုန်း... မင်း တောင်ငူပြန်ရမယ်’

ဦးထွန်းမြသည် တစ်ဆက်တည်း အမိန့်ပေးလာသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

ငါကတော့ သဘောခွေနေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ငါကတော့ ပျော်နေပါသည်။ နောက်တစ်ခေါက်ပင် ပြန်ခိုင်းခိုင်း၊
တောင်ငူပဲ ပြန်လွှတ်လွှတ်၊ မည်သို့ဆိုစေ ငါ ပျော်ပါ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဦးထွန်းမြသည် ငါ့အား မန္တလေး အဆန်ရထားပေါ်တင်၍ တောင်ငူသို့
ပို့လွှတ်လိုက်သည်။ ဤသည်ကလည်း ငါ့အဖို့ ကောင်းပါသည်။ မိခင်အမေသွယ်ရှိရာ ခပေါင်း
ချောင်း။ သည်ခပေါင်းချောင်းကို ဦးတည်၍ ကေတုမတီမြေသို့ မြွေလိမ်မြွေကောက်ဖြင့်
သွားတတ်သော ပိုးနားသန်ကောင်လို ရထားတွဲကြီးကို ငါက ပိုသဘောကျနေမိတော့သတည်း။

၇။ မီးတောက်မီးပွားကလေးများ

ငါသည် မိခင်အမေသွယ်၏ ထူးခြားနေပုံကို သတိပြုမိသည်။

ဝိုင်၊ အမ်၊ ဘီ၊ အေနှင့် အလားတူ အသင်းများ ပေါင်းစည်း၍ မြန်မာ့အသင်းချုပ်ကြီး
ခေါ် ဂျီ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ အဖွဲ့ ဖွဲ့သောအချိန်။

သည်အချိန်တွင် ငါ့မိခင် အမေသွယ်သည် ကုမ္ပာရီအမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်နေသလို ဖခင်
ဦးမောင်ကြီးသည်လည်း “ဝံသာနု” တစ်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။ ငါ၏မွေးချင်း အကြီးဆုံး
အစ်မကြီး မခင်မြသည်လည်း ခုနစ်တန်းဖြင့် ကျောင်းထွက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ကြာပြီ။
သည့်အတွက် အိမ်တွင် ထမင်းဟင်းချက်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်သည်ကို ငါ အစက
မသိ။ ညီငယ်ထွန်းရွှေသည်လည်း ခုနစ်တန်းဖြင့် ငါ ကစားခဲ့ရာ မြို့ရိုးပေါ်ရှင်လုကာကျောင်း
မှ အိမ်ပြန်ရောက်နေသည်ကို ငါ တွေ့ရသည်။

ငါတို့ အရပ်ထဲတွင်လည်း ဟိုမှသည်မှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ။ ငါတို့ ရတနာလမ်းထဲတွင်
ရန်ကုန်ကောလိပ်က ကိုဖိုးကွန်းဆိုသူနှင့် ကိုချစ်ဆိုသော ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီးများက
ရှင်လုကာ အထက်တန်းကျောင်းကို သပိတ်မှောက်ရန် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးနေကြသည်ဟု သိရ
သည်။

သည်အချိန်၊ သည်အခါတွင် အိမ်က လူကြီးများက ဘာစိတ်ကူးရသည်ကို ငါ မသိ။
မွေးချင်းများနှင့် ပျော်နေတုန်း ငါ့ကို ဖြူးမြို့သို့ ပို့လိုက်ပြန်သည်။

ပုလိပ်ဝန်ထောက် ကိုဘသင်အိမ်ကို ငါ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ကိုဘသင်က ငါ့ ဦးလေး

တစ်ဦး။ ကိုဘသင်သည် ဦးမောင်ကြီး၏ ညီအငယ်ဆုံး။ ဦးထွန်းမြသည် ညီလတ်။ သည်တော့ ငါ့ဦး ဦးလေးနှစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါ၏။

ဖြူက အိမ်တွင် ကိုဘသင်၏ သမီးကြီး ဘီ၊ အေ ဂျူနီယာတန်းမှ မေမေခင်ကိုလည်း ငါ တွေ့ရသည်။

‘သိန်းမောင်... မင်း တယ်ထွားလာပါလား၊ ငါတောင် သိပ်ပြီး မမှတ်မိချင်ဘူး။ ဘယ်လိုလဲ မြို့ရဲ့အခြေအနေက’

‘ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မသိဘူး လေးလေးကြီး၊ လေးလေး လာခေါ်လို့ ကျွန်တော် လည်း ကျောင်းအပေါ်ထပ်မှာ ချွေးအောင်းနေရာက လွတ်လာခဲ့တာ’

‘အေးကွာ... မင်း အစ်မကြီးနဲ့ စကားပြောကြဦး၊ ငါ မြို့ထဲမှာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်’

ငါ ဘာမျှ မပြောမိတော့။ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထွက်သွားသော ဦးလေး ကိုဘသင်၏ နောက်ကျောကို ငါ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဦးလေး ကိုဘသင်က စိတ်မြန်သူ တစ်ဦး။ ကိုဘသင် ဖြူးတွင် တာဝန်မကျမိက ပုသိမ်မှာ...။

ကိုဘသင်၏ သူငယ်ချင်းက ကိုဘသစ်။ ကိုဘသစ်သည် နာမကျန်း ဖြစ်နေရာက ဘဝတစ်ပါးသို့ ကုန်းကြောင်း လျှောက်သွားတော့သည်။ ကိုဘသင်က ကိုဘသစ်၏ ဈာပနကိစ္စ အဝဝကို ကူညီရာကအစ ကိုဘသစ်၏ဇနီး မုဆိုးမ ပူပူနွေးနွေး ဒေါ်ချစ်နှင့် လူပျိုသိုး ကိုဘသင် တို့ ရည်ငံကြသည်။ သည်အကြောင်းကို ငါ၏အဘွား ဒေါ်အုန်းခင် သိသောအခါ ဒေါ်သူပုန်ထ တော့သည်။ သည်အတွက် အဘွားက ရန်ကုန် ဘုန်းကြီးလမ်းမှ ပါဠိဆရာ ဆရာဖေ၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဒေါ်ရင်ရင် (သိမ်ကြီးဈေးအတွင်း ပိုးထည်တိုက် ဖွင့်ထားသူ) နှင့် ထိမ်းမြားပေးရန် စီစဉ်ခြင်းကို ကိုဘသင်က မငြင်း၊ ခေါင်းသာ ညိတ်ခဲ့သည်။

မင်္ဂလာပွဲ၌ လာသောဧည့်ပရိသတ်ကို ပိုးပဝါတစ်ထည်စီ ကမ်းပေးသည်အထိ တခမ်း တနား ဖြစ်စေရန် အဘွား ဒေါ်အုန်းခင်က စီစဉ်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားအပြီး တစ်ပတ် ကြာတွင် ကိုဘသင်သည် တောမြို့တစ်မြို့သို့ တာဝန်ဖြင့် သွားစရာ ရှိသည်ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလိုက်သည်မှာ ဒေါ်ရင်ရင် သေဆုံးသည့်တိုင် ကြာခဲ့လေသည်။

ကိုဘသင်သည် ပုသိမ်မှ ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာသော ဒေါ်ချစ်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ တစ်နေရာ တွင် အိမ်ခန်းငှား၍ ပေါင်းသင်းနေတော့သည်။ ဖြူးမြို့သို့ ကိုဘသင် ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ ဒေါ်ချစ်နှင့်အတူ သမီးလတ် မေမေခင်နှင့် သားကြီး မောင်မောင်တင်တို့ ပါလာကြသည်။ ကိုဘသင်နှင့် ဒေါ်ချစ်တို့သည် ကလေး မရ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ငါ မသိ။

‘နင်တို့ တောင်ငူမှာ သပိတ်မှောက်နေကြသလား’

မေမေခင်၏ အမေးကြောင့် ငါ၏ အတွေးစသည် ပြတ်တောက်သွားပါသည်။

‘ဟုတ်တယ်... ရန်ကုန်ကောလိပ်က ကိုဖိုးကွန်းတို့၊ ကိုချစ်တို့ ရောက်လာပြီး “ရှင်လုကာ” ကျောင်းကို သပိတ်မှောက်ကြမလို့။ တို့အရပ်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြ

တယ်။ ငါ သိတာတော့ ဗမာပြည် တစ်ပြည်လုံး ကျောင်းသားတွေ သပိတ်မှောက်နေကြ တယ်တဲ့’

‘အေးဟာ... ငါတို့ ကောလိပ်ကိုလည်း ရန်ကုန် အမျိုးသားကောလိပ် လုပ်ကြမယ် ဆိုပြီး သပိတ်မှောက်နေကြလို့ ငါလည်း ဦးလေး လာခေါ်တာနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်နေတာ’

‘ငါတော့ သိပ် သဘောကျတယ်ဟာ၊ ဒါမှ မဟုတ်မခံတဲ့ တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အင်အားက သိမှာ...’

‘အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ သိန်းမောင်ရာ၊ ကျောင်းသားဆိုတာ ကျောင်းစာပဲ သင်ရတယ် ဟ’

‘အလကားပါဟာ... ကျွန်ုပ်ညာတွေပါ။ ဒီဂရီရမှ ဗမာတွေကို စာရေးစာချီလောက် မြို့အုပ်လောက် ဝန်ထောက်လောက်ပဲ နေရာပေးကြတာ။ သူတို့အုပ်ချုပ်ရေး သက်တမ်း ရှည်ဖို့’

‘သိန်းမောင်... နင် စကားဆန်းတွေ ပြောနေပါလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ... ကျောင်းသားဆိုတာ ကျောင်းစာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဒါတော့... ဒါပေါ့ဟာ၊ ကျောင်းသားအရေးလည်း တို့အရေးပဲ မဟုတ်လား’
ငါသည် အလျှော့ မပေး၊ တင်းခံနေသည်။

‘အေးဟာ... ဒါတွေ ထားပါတော့’
မောင်နှမနှစ်ဦးကြားမှ ငြင်းခုံသံသည် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ

ကတော့ သဘောကျနေမိသည်။ ငါသည် အံ့ကြွလာသော ကျောင်းသားများ၏ လှုပ်ရှားမှု ဒီရေကို အားကျမိသည်။ နောင်တွင် ငါသိသမျှ ကြားသမျှဆိုလျှင် ရန်ကုန် ဗဟန်း သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားများ၏ ညီလာခံမှလည်း မလွတ်လပ်သေးသော အိန္ဒိယပြည်တွင် ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားကျောင်းနှင့်ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်ကြ သည်။ ဤသည်ကို အားကျမိသော မြန်မာကျောင်းသားများက “တိုင်းရင်းသား” ကျောင်းများ ထူထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ “တိုင်းရင်းသားအသင်း” ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်လိုက်ကြသည်။ ရန်ကုန်ကောလိပ်ကိုလည်း ရန်ကုန် အမျိုးသားတက္ကသိုလ်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

သည်သတင်းများကို ငါ နားမဆံ့အောင် ကြားရသည်။ သည်သတင်းများနောက်မှ မကြာလှသော ကာလတွင် ငါရှိရာ ဖြူးမြို့သို့ ဦးလေးဦးထွန်းမြ ရောက်လာသည်။ စာမေးပွဲ ဖြေရန်အတွက် ငါ့ကို လာခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငါသည်လည်း အမိကျောင်းရိပ်သို့ ပြန်နင်းခဲ့ပါသည်။

အမိကျောင်းရိပ်၌ ထူးခြားနေသည်ကား “တိုင်းရင်းသားအသင်း” ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတွင် အရင်ကလို မစည်ကားလှတော့။ ကျောင်းသားကြီး တချို့ကလည်း ကျောင်းပြန်မတက်ဖြစ်ကြတော့ချေ။ သပိတ်စခန်း ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ

ကို ပြန်ကြပြီး ဖွင့်ထား တည်ထောင်လိုက်သော မြန်မာတိုင်းရင်းသားကျောင်းများတွင် စေတနာ ဆရာများအဖြစ် ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်ဖုံဖြင့် အမျိုးသားပညာရေးစနစ်ကို ကျောင်းသား ကြီးများက အကောင်အထည် ဖော်ကြတော့သည်။

သည်နေရာတွင် အစိုးရ၏ အထောက်အပံ့ကို မယူသော တိုင်းရင်းသားအမျိုးသား ကျောင်းနှင့် အစိုးရအထောက်အပံ့ကို ယူသော တိုင်းရင်းသား အမျိုးသားကျောင်း ဟူ၍ ခွဲခြားသည်ကို ငါ သိသည်။ မျက်နှာဖြူ အစိုးရထံမှ အထောက်အပံ့ မယူသော ဂျီ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ အမျိုးသားကျောင်းကို ငါ သဘောကျမိလေသည်။

ငါတို့ ကူရှင်ကျောင်းတွင် သင်ခန်းစာများကို ပြန်လည် မသင်ဖြစ်နိုင်တော့။ နှစ်ကုန် နေသဖြင့် စာမသင်တော့ဘဲ ငါတို့ကျောင်းသားများ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုကြရသည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေ ငါသည် နဝမတန်းကို ရှောရှောရှူရှူ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

နောက် ၁၀ တန်း စတက်သောနှစ်။ သည်နှစ်တွင်ပင် တိုင်းရင်းသားကျောင်း၊ အမျိုး သား ကျောင်းများကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲရန် အမျိုးသားကောင်စီကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။

ကောင်စီအဖွဲ့ဝင်လူကြီး ၅၀ ကို ရွေးကောက်ပွဲစနစ်ဖြင့် ရွေးချယ် ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြရာ အမ် အေ ဦးမောင်ကြီးက ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာသည်။

အမ် အေ ဦးမောင်ကြီး ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အမျိုးသားကျောင်းများကို အုပ်ချုပ်နေခြင်းမှ တစ်နှစ်ကြာလာသောအခါ (သို့မဟုတ်) ငါ ကူရှင်ကျောင်းမှ ၁၀ တန်း အောင်မြင်လာသော အခါ အမျိုးသားကောလိပ် ပျက်သုဉ်းရန် အခြေအနေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒိုင်အာခီ အုပ်ချုပ်ရေး ပြဿနာ၊ ဟုမ္မရူးပြဿနာတို့ကြောင့် ဝံသာနုများ ကွဲပြဲကာ ဝံသာနုအဖွဲ့ကြီး အက်လာသလို အမျိုးသားကောလိပ်သည်လည်း ပြိုလဲခြင်းသို့ တိုင်လာတော့ သည်။ အထူးသဖြင့် ငါးထောင်စား ပညာရေးဝန်ကြီးရာထူးက အမ် အေ၊ ဦးမောင်ကြီးတို့ လူစုကို ဖမ်းစားလေတော့သည်။

ရာထူး မယူလိုဟူသော ဥက္ကဋ္ဌ အမ် အေ ဦးမောင်ကြီး၏ ကတိသည် ၂၁ ဦးသော ဝံသာနုအဖွဲ့ဝင်များက ဒိုင်အာခီအုပ်ချုပ်ရေးကို လက်ခံလိုက်သောအခါ အမျိုးသား ကောလိပ် သည်လည်း ပျက်သုဉ်းခြင်းသို့ တိုင်လာခဲ့လေသည်။

ဦးချစ်လှိုင်ကလည်း နေရှင်နယ် ကောလိပ်များကို စစ်တွေ၊ မန္တလေး၊ ပြည်နှင့် မော်လမြိုင်တို့၌ မိမိဘာသာ ထူထောင်လိုသည်။ ၂၁ ဦး ဝံသာနုများ၏ လက်ရာဟောင်းများ ကို မလုပ်လို။ နောက်ဆုံး၌ မျက်နှာဖြူ အစိုးရက ဒိုင်အာခီအုပ်ချုပ်ရေး စနစ်အရ လက်ဝယ် ပိုက်ထားသော ငါးထောင်စား ပညာရေးဝန်ကြီးအသစ်စက်စက် အမ်အေ ဦးမောင်ကြီးသည် အမျိုးသားပညာရေးကောင်စီနှင့် အမျိုးသားကောလိပ်ကို ပျက်သိမ်းရန် အမိန့်စာ ထုတ်ခဲ့လေ သည်။

သည် ပညာရေးဝန်ကြီး အမိန့်စာ၏ အစွမ်းကြောင့်ပင် အမျိုးသားကောလိပ်သည် ပျောက်ကွယ်ပျက်သုဉ်းရှိခဲ့ရလေသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံပြီးမှ ၁၀ တန်း အောင်လာသော ငါသည်လည်း မျက်နှာဖြူကရက်ဒေါက်၏ တက္ကသိုလ်ဥပဒေထဲတွင် နစ်မျောရင်း တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့် ပရီလင်မင်နရီ (Preliminary) ခေါ် ခွဲတန်းကို စတင်ရတော့သည်။

ဤအတန်းသည် အင်္ဂလိပ်စာညွှန်သည်ဟု ဆိုကာ ရိုးရိုးဂျူနီယာအင်တာမီဒီရိတ် (Junior Intermediate) တန်းကို မတက်ရသေးသော အကြို သင်တန်းဖြစ်သည်။ သည်အတန်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာကို ပရော်ဖက်ဆာလုစ် (Professor Luce) က သင်သည်။ အထူးသဖြင့် ဖိုနက်တစ် ခေါ် သဒ္ဒဗေဒများကို သင်ပေးသည်။ အင်္ဂလိပ်စာညွှန်သည် ဆိုလျှင်လည်း ငါ လက်ခံပါသည်။ ပရော်ဖက်ဆာလုစ်နှင့် ငါတွေ့မှသာ အင်္ဂလိပ်စာ၏ အသံထွက်များကို အာဂလုပ်သံ လျှာလှုပ်သံများဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ သင်ပေးသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်အသံထွက် နည်းများကို ငါ တီးမိ ခေါက်မိလာသည်။

ငါသည် သိပ္ပံဘာသာတွဲကို ယူသည်။ ပရီလင်မင်နရီတန်း ပြီးတော့ ဂျူနီယာ အင်တာမီဒီရိတ်။

သည်အတန်းသည် အင်္ဂလိပ်စာသုံးအုပ် ပိုသင်ရသည်ကလွဲ၍ ဘာမျှမထူးခြား။ အင်္ဂလိပ် စာပြဆရာများမှာ ပရော်ဖက်ဆာ မစ္စတာလုစ်၊ လုစ်သည် ငါ၏အတန်းပိုင်ဆရာ၊ နောက် မစ္စတာကမ်ဘဲ (Mr. Campbell) ၊ မစ္စတာအယ်ရ်စလေ (Mr. Airsley) ၊ မစ္စတာဖရက်ဆာ (Mr. Frasar)၊ မစ္စတာ ဒီ၊ ဂျေ၊ စလော့ (Mr. D. J. Sloss)။ အင်္ဂလိပ်စာ မှန်သမျှကို ဆရာ ငါးယောက်စလုံးက ပိုင်းသင်ကြသည်။

ဂိုးလ်တင်းစမစ် (Golden Smith) စာအုပ်ကိုတော့ ငါ ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ ဆရာငါးယောက်ထဲတွင် မစ္စတာလုစ်က ပို၍အသင်အပြကောင်းသည်။ ငါကလည်း မစ္စတာ လုစ်ကို ပိုချစ်၍ ခင်လည်းခင်၊ လေးလည်း လေးစားသည်။ ငါ့ကို အင်္ဂလိပ်စကားပြော၊ အသံထွက်နည်းများကို တတ်မြောက်အောင် ကောင်းစွာ သင်ကြားပေးသောကြောင့်တည်း။

အင်္ဂလိပ်စကားပြောနှင့် စာသည် ဤခေတ်၌ ကောင်းကောင်း လူရာဝင်သည်။ ပစ်ပယ် ၍ မရစကောင်း။ မျက်လုံးတစ်ဖက် ကန်းသွားချေမည်၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ စာအုပ်များကို အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ဘာသာပြန်ထားသည်က များသည်။ အင်္ဂလိပ်စာကို မသင်၍မဖြစ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကမ္ဘာသုံးစာပေကို လေ့လာ၍ ဗမာစာကို နိုင်ငံသုံး အမျိုးသားစာပေအထိ မြှင့်တင်ရပေမည်။

ငါတို့၏ ဗမာစာသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း စာပေမျှသာ ရှိနေသေးသည်။ ငါတို့သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းရိပ်၊ သာသနာ့ရိပ် ခိုလှုံ၍ အမျိုးသားစာပေကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် မထင်မပေါ် ရပ်တည်နေနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

၈။ မမေ့နိုင်သော ပညာရိပ်

ပြည်ကျောင်းဆောင်၊ တကောင်းကျောင်းဆောင်များ စဖွင့်သောနှစ်တွင် ငါ စိနီယာ အင်တာကို ရောက်လာခဲ့သည်။ တကောင်းနှင့် ပြည်ကျောင်းဆောင်တို့ ဖွင့်သောအချိန်တွင် ခရီးအသွားအလာ မလွယ်ကူသေး။ ကားနှင့် မီးရထားတို့သည်လည်း ကောလိပ်ရှိရာသို့ တိုက်ရိုက်မရောက်ကြသေး။ သည့်အတွက် အသွားအလာ မလွယ်ကူခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးမီးရထား တစ်စင်းက တကောင်းဆောင်နှင့် တည့်တည့်နေရာ ကမာရွတ်နှင့် ဟံသာဝတီအပိုင်းကြီးကြားတွင် လာရပ်ပေး၍ တော်သေးသည်။

ဘုရားလမ်းဆောင်မှနေ၍ ကောလိပ်သို့ လာရသည်။ သည်ကောလိပ်ကို နာနတ်တောများ၊ သရက်တောများက ကြီးစိုးမင်းမူနေကြသည်။ သစ်ပင်ဥယျာဉ်ကြီးများကလည်း ကောလိပ်၏ အလှကို အံ့့မှိုင်းစွာ တန်ဆာဆင်ထားကြသည်။

စိန်ပန်းပြာတို့သည်လည်း အနားမသိနိုင်သေး၊ ကံ့ကော်နဲ့တို့သည်လည်း ဝေးလှဝေးစွာ မြကြွန်းသာ မမည်သော ရန်ကုန်ကောလိပ်သည် စိမ့်စမ်းငယ်များ ပေါများသော မြိုင်ကြီးသာ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ငါ ကျောင်းသို့ သွားသောအခါ စိမ့်စမ်းကလေးနှစ်ခုကို ဖြတ်ရစေမြဲ။ ကျောင်းသားသစ်များနှင့် အိမ်မြေမဲ့ ကျောင်းသားကြီးများကို တကောင်းဆောင်တို့မှ ခေါ်သည် ဆိုသောအခါ ငါ့အတွက် မျှစ်ရှာရင်း မှီပါ တွေ့သောကိန်းတည်း။

တတိယနှစ်ဖြစ်သော ကျောင်းသား ငါသည် ဘုရားလမ်းဆောင်မှနေ တကောင်းဆောင်ကို အပြေးအလွှား ပြောင်းလာခဲ့သည်။ ငါသည် စာကောင်းကောင်းကျက်နိုင်သည့်ပြင် သူငယ်ချင်းများလည်း တိုးပွားများပြားလာခဲ့သည်။ ယခုခင် (ယခု ဦးမျိုးခင်၊ ဘာသာစကားသင်ကျောင်းအုပ်)၊ ခင်မောင်ဖြူ(အတွင်းဝန်ချုပ်ဟောင်း)၊ ရှမ်းအမျိုးသား မောင်လိုက် (ယခု မြန်မာ့သံရုံး)၊ တရုတ်ကပြားကလေး စောအုန်းတင် (ငသိုင်းချောင်း)၊ သူက စိနီယာအင်တာကို စိန်ပေါ့လ် (St. Pauls) ကျောင်းမှ တိုက်ရိုက်အောင်လာသူတို့သည် ငါ၏တစ်ဆောင်တည်းနေ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ငါသည် အဆောင်နှင့်မကင်းကွာသလို သင်ခန်းစာခွင်၌လည်း ပျော်မွေ့သည်။ စာသင်ခန်းတွင်း၌လည်း ငါထင်ပေါ်သည်။ ငါ့ကို စာတော်သူဟု လူသိများကြသည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း အဆောင်သိပ်မကပ်၊ စာမေးပွဲနီးမှ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အဆောင်တွင်း၌ ကုပ်နေသော ငါ့ကို ဒုက္ခလာပေးကြသည်။

စာမေးပွဲက နီးလာပြီ။ စာမေးပွဲက နီးလာသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ငါ ကုပ်၍ စာကြည့်နေရာကို မောင်လိုက်တို့အုပ်စု ဝင်လာသည်။

‘ဟေ့ကောင်ကြီး... မင်းက ကုပ်ပြီး သိပ်လုပ်နေပါလား’ မောင်လိုက်က မျက်နှာစပ်ဖြူဖြူဖြင့် စကား စ လိုက်သည်။

‘လာကြကွ... ပေါ်တော်မူတွေ စာကျက်ကြတော့မလို့လား’

ငါက စာကျက်နေရာမှ ဂါရဝ ပြုလိုက်သည်။

‘ဟာ... မဟုတ်မဟတ်၊ မင်းကို တို့ ညည်းမလို့။ တို့မှာ စာကျက်ချိန် ဘယ်ရှိတော့မလဲဟ။ တို့ကို မင်းထုတ်ပြီးသားတွေရှိရင် နည်းနည်းပါးပါး လုပ်စမ်းပါ’ ယုခင်ကြီးကလည်း တွတ်ထိုးပြီး ငါ့ကို အပူကပ်နေသည်။

‘အေး... လုပ်စမ်းပါဦးကွာမင်းမှာ ခန့်မှန်းလေး ဘာလေး လုပ်ထားတာရှိရင်’
ခင်မောင်ဖြူကလည်း မြည်တွန်တောက်တီးသည်။

‘ငါ့မှာ လက်ချာရာ အရိပ်အမြွက် ပြောတာလေးတွေ မှတ်ထားတာ ရှိတယ်’

‘ဒါဖြင့်ရင်လည်း လုပ်စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ...’

စောအုန်းတင်ကလည်း ဖုတ်ပူမီးတိုက်။

‘နောင်နှစ်ခါ တန်ဆောင်မုန်း ပွဲကြည့်ပါဦးပေါ့ကွာ၊ ကမာရွတ်က ဒေါကျင်ယုံဆီက ဆီချက်က တယ်ကောင်းဆိုပဲ’

ငါသည် ခပ်တည်တည်ပြောပြီး အဆောင်သို့ ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘အမယ်လေး... ဒီလို မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ မင်းကို ဆင်တစ်ကောင်လုံးအထိ ဝယ်လှူပါ့မယ်’

မောင်လိုက်က အရွန်းသမား။ ပျော်ပျော်နေတတ်သောသူ ဖြစ်သည်။

‘အလကားပါကွာ... မင်းတို့ကို ငါ ပါရမီဖြည့်ပါ့မယ်’

လက်ချာရာလုပ်သူက “အရေးကြီးသည်။ ပို၍ အရေးကြီးသည်” ဟု သင်ခန်းစာခန်းထဲ၌ ပြောသည်များကို ငါက သင်္ချာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ရူပ၊ ဓာတုဗေဒ စာအုပ်များတွင် သင်္ကေတမှတ်သားခဲ့သည်။ သည်စာအုပ်များကို ငါက သူတို့အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ... အရေးကြီးတယ်လို့ မှတ်ထားတာတွေကို မောင်မင်းကြီးသားတို့ တက်သုတ် နှင်ကြပေတော့’

မောင်လိုက်က လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီး စာရွက်များကို ဟိုလှန်သည်လှော လုပ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း စာအုပ်အချို့ကို မောင်လိုက်ဆီမှ လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။

‘အမယ်လေး... ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ် သံပြာသိန်းမောင် ရေ...’

‘ဟေ့ကောင်... ဒီလိုဆို ငါ့စာအုပ်တွေ ပြန်ပေး’

ငါက မောင်လိုက်ထံမှ စာအုပ်များကို လိုက်လုသည်။

‘လိုက်တယ်ဟေ့... လိုက်တယ်... ပြေးကြ ပြေးကြ၊ ဘာကောင်လဲ မသိဘူး’

ငါက ဒေါပွပြီး နောက်က လိုက်သည်။ မောင်လိုက်က ပါးစပ်ဆီမန်းမန်းရင်း ရှေ့မှ ပြေးသည်။

‘အလကား စ တာပါကွာ၊ သံပြာလို့ ပြောတာ မင်းက နာရသေးတယ်လို့။
မြန်မာပြည်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ဂုဏ်ပြုဖို့ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ’

‘သေနာကောင် ... မောင်လိုက်၊ မိရင်တော့ မင်းကို ခွေးစာကျွေးပစ်မယ်’
ငါက နောက်က ပြေးလိုက်ရင်း အော်နေသည်။

‘ထို့... ခွေးစာက ချေးတွေကွ၊ ကျွေးရင် ငါ တစ်ကိုယ်လုံး ကုန်အောင် ကျွေးပါကွာ
... ငါ့မှာ ရှက်လွန်းလို့’

သူငယ်ချင်းများက တဟားဟား ပွဲကျနေကြသည်။ မောင်လိုက်က ရှေ့ကပြေး၊ ငါက
နောက်က လိုက်နှင့်။ မောင်လိုက်သည် အဆောင်၏ စင်္ကြံရိပ်၌ လျှောက်ပြေးနေရာမှ-

‘အမယ်လေး... မောလှပါပြီ အကြည်တော်ရေ၊ အလကား စ တာပါ အကြည်တော်
ရာ။ အကြည်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ အကြည်တော် ပေးကမ်းသမျှကို ကျွန်တော်
မျိုး ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကျက်မှာပါဘုရား’

မောင်လိုက်သည် ဇာတ်မင်းသား၏ ခြေဟန်လက်ဟန်ကလေးဖြင့် လက်ကလေး
ကာပြီး ပါးစပ်ဆိုင်းတီးရင်း ကွေးနေအောင် ကပြနေသည်။ ငါသည်လည်း မောင်လိုက်၏
အဖြစ်ကို ရပ်ကြည့်ကာ ရယ်မောနေတော့သည်။

ငါတို့၏ အဆောင်တွင်းဝယ် နေရာမလပ် ရယ်မောသံများက နေရာယူထားကြသဖြင့်
နံရံများမှ ပဲ့တင်သံများလည်း အားလုံး ရယ်မောနေကြသည် တကား။

၉။ ဘဝပေးအစ

စာမေးပွဲခန်းမ။

သည်ခန်းမထဲတွင် ယုခင်၊ ခင်မောင်ဖြူ၊ စောအုန်းတင်၊ မောင်လိုက်တို့သည် သင်္ချာ
မေးခွန်းများကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပီတိဖြစ်လျက် ငါ့ကို အားလုံးက လှမ်းကြည့်နေ
ကြသည်။

ငါကလည်း သူတို့ကို တစ်ဦးစီကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သည် စီနီယာ အင်တာတွင်
အစမ်းစာမေးပွဲက သုံးခါစစ်သည်။ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ။ ဤအစမ်းများ၌ သင်္ချာဘာသာ
ကို ငါက ထူးချွန်မြဲ။

ပေးသမျှသော အမှတ်တစ်ရာ အရယူခဲ့သည်ချည်း။ သင်္ချာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်
ပရော်ဖက်ဆာ အိုင်က ငါ့ကို နမူနာထားပြီး ကျောင်းသားများကို ကြိုးစားဖို့ အမြဲတိုက်တွန်း
သည်ကို ငါ မမေ့။ ဤသည်ကို ငါက ဂုဏ်မဝင့်သော်လည်း သဘောတော့ ခွေသည်။
သည်နေ့သည်လည်း သင်္ချာဘာသာကို စစ်သော ပထမဆုံး စာမေးပွဲနေ့။

ငါသည် သင်္ချာစာရွက်ကို အသာအယာကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး ငါသည် ပြုံးလျက်
မေးခွန်း၏ ပထမပိုင်းတွင်ပါလာသော ရိုးရိုးအပိုင်းဂဏန်းရှင်းတမ်းများကို စတုဂံလိုက်

သည်။ တွက်လိုက် ချိန်ကိုက်လိုက် အဖြေ မကိုက်လိုက်။ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်နေသည်။
ငါသည် ခွဲဖြင့်မဲတွက်နေသည်။ အဖြေကတော့ ကိုက်သွားပြီ။ သို့သော် ပေးထားသော သုံးနာရီ
တွင် နှစ်နာရီခွဲက ကုန်သွားပြီ။ အချိန်တို့ကို ငါကလိုက်မမိနိုင်တော့။

ယုန်နှင့်လိပ်ပမာ အချိန်ကို ပြိုင်မိသော ငါယုန်ငယ်သည် လိုက်ရင်း အမော့ဆို့ခဲ့ရပါ
၏။ ပုစ္ဆာနှစ်ပုဒ်သာ ပြီးတော့သည်။ ငါသည် သူငယ်ချင်းများ ပြုံးပြသလို ဖြစ်မလာတော့။
ငါသည် ဗုန်းဗုန်းကျတော့သည်။

နောင်နှစ် သို့မဟုတ် ၁၉၂၄ ခုနှစ်။

စိန်ယာအင်တာကို ငါ ပြန်ဖြေသည်။ သည်နှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင်လည်း မိခင်
အမေသွယ်ရှိရာ တောင်ငူမြေသို့ ပြန်မနင်းဖြစ်တော့။ ငါ တစ်ခါက နေခဲ့သော အမှတ်
(၉) ဘုရားလမ်းဆောင်တွင် အဆောင်မှူးဟောင်း တော်ရွှေဘူးထံ သွားပြီး ကပ်နေသည်။
သည်နှစ် အောင်လျှင် အောင်၊ မအောင်လျှင် ယိုးဒယား၌ အလုပ်သွားလုပ်တော့မည်ဟု ငါ
ရည်ရွယ်သည်။ စာရေး စာချိလောက်သာ အလုပ်နေရာပေးသော ဗမာပြည်၌ အလုပ်လုပ်ရမှာ
ငါ စိတ်ပျက်မိသည်။ သည်အချိန်တွင် သတင်းစာမှ ကြော်ငြာကလေးတစ်ခုကို ငါ အမှတ်
မထင် သွားတွေ့မိသည်။ သည်ကြော်ငြာစာကလေးသည်လည်း ငါ၏ စိတ်အာရုံကို ပြောင်းလဲ
စေပါသည်။

ဂျေအက်စ်ဖာနေဗယ် (J.S.Furnival) ၊ ဦးဆက်၊ လစဉ်ထုတ် သူကြီးဂေဇက်မဂ္ဂဇင်း
မှ အယ်ဒီတာ ဦးခင်မောင်၊ မစ္စတာ ဒေါ်ဆင် (Mr.Dawson) နှင့် စီဒေဘာလူ ဒမ်းန့် (C.W.
Dunn) တို့ ဦးစီးဆောင်ရွက်သော မြန်မာပြည်ပညာပြန့်ပွားရေး အသင်း (Burma Educa-
tion Extension Association) မှ မြန်မာပြည် စာအုပ်အသင်း (Burma Book Club) အတွက်
ကြော်ငြာကလေးကို ငါ စိတ်ဝင်စားမိသည်။

အင်တာအောင်သော ကျောင်းသားတစ်ဦးကို စကောလာရှစ်ပေးမည်။ စကောလာရှစ်
အတွက် ကျောင်းစရိတ် ၅၀ ယော့ကပ်ပုံကြေးရမည်။ ဘာဆာ (Bursar) တစ်ဦးကို အလိုရှိ
သည် ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ဆိုင်၌ အလုပ်ချိန်သည် နံနက် ကျောင်းမတက်မီ
၈ နာရီမှ ၁၀ နာရီ၊ ညနေကျောင်းဆင်းချိန် ၄ နာရီမှ ၅ နာရီအထိ ဖြစ်သည်။ ငါ အထူး
စိတ်ဝင်စားသည်က နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် ပညာတော်သင်လွတ်ရန် ရည်ရွယ်သည် ဆိုခြင်းပင်။

မဆိုင်းမတွဘဲ လျှောက်လွှာတင်ဖြစ်နိုင်ရန် ကောလိပ်ဝင်းတွင်းရှိ မြန်မာပြည်စာအုပ်
အသင်းသို့ ငါ ပြေးလာခဲ့သည်။ ငါသည် ဂျေအက်စ်ဖာနေဗယ် (ယခင် မြန်မာပြည် စီးပွားရေး
အကြံပေးအရာရှိ) ကို ရုံးခန်းတွင်း၌ ဝင်တွေ့သည်။

‘ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ၊ သိမ်မွေ့သော လူကြီးမင်း’

ငါသည် အနောက်တိုင်း ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း စတင်နှုတ်ဆက်ရင်း ပီသသော အင်္ဂလိပ်
စကားကို ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါပဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ လူကလေး’

ဗျာပြည်စာအုပ်တိုက်

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သော ငါ၏ အမူအရာကို စူးစမ်းသယောင် ကြည့်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ တကယ်တော့ မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် မြန်မာစကားကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်သူဖြစ်သည်။

‘လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ကြော်ငြာကို စိတ်ဝင်စားလို့ လျှောက်လွှာလာတင်တာ’

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို ပီသစွာ ပြောနေသော ငါလို မြန်မာလူငယ်လေးကို အံ့ဩနေပုံ ရသည်။

‘ဪ... အေး အေး... မင်း အောင်ပျဲမလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အောင်ဖို့ရာခိုင်နှုန်း များပါတယ်။ ကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်ခဲ့ပါတယ်’

‘မင်းက ဘာယူသလဲ’

‘သိပ္ပံဘာသာတဲ့ပါ’

‘အေး... အေး လျှောက်လွှာ တင်ထားပစ်ခဲ့။ မင်း အင်တာအောင်ရင် တို့စဉ်းစားမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်နိုင်ပါပြီလား’

‘အေး... အေး... မင်း ပြန်နိုင်ပါပြီ’

ငါသည် မစ္စတာ ဖာနေဗယ်၏ စားပွဲတွင် လျှောက်လွှာစာရွက်ကို တင်ခဲ့ပြီး ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ငါ၏ ကျောပြင်အား ပြုံးလျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ငေးကြည့်နေသော မစ္စတာဖာနေဗယ်ကို ငါ ထားရစ်ခဲ့သည်။ ဘုရားလမ်းအဆောင်သို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်သွား ရန် စိတ်စောနေသော ငါသည် ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် ခရီးစတင် နှင်နေသောကြောင့်ပင်။

၁၀။ ရုန်းကန်ခြင်းသည် ဘဝ

နှစ်သစ်သို့ ကူးအလာတွင် ရန်ကုန်ကောလိပ်ဝင်းဝယ် အောင်စာရင်းများသည် ဖူးပွင့်ဝေဆာ လာကြသည်။ အောင်စာရင်းထဲတွင် ငါ့နာမည်လည်း ပါလာသည်။ စီနီယာ အင်တာ မီဒီရိတ် တန်းကို သင်္ချာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်လာသော ငါ့ကို သင်္ချာပရော်ဖက်ဆာအိုဝင်က ခေါ်တွေ့ သည်။ သင်္ချာဂုဏ်ထူးတန်း တက်ရန်အတွက် ဟော်နားစ် (Honours) ယူဖို့ အကြံပေးခဲ့သည့် အတွက် ငါသည်လည်း ဂျူနီယာ ဘီ၊ အက်စ်၊ စီ တွင် အငယ်တန်းသင်္ချာဂုဏ်ထူး (Junior Maths Honours) ကို ယူသည်။

အင်တာ အောင်မြင်သော ငါသည် မြူးကြွလျက် မြန်မာပြည်စာအုပ်အသင်းသို့ ဆက် ထွက်လာခဲ့သည်။ တွေ့ချင်လှသော မစ္စတာ ဖာနေဗယ်နှင့်လည်း ရုံးခန်းတွင်း၌ အသင့်တွေ့ ရသည်။

‘ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ ... မစ္စတာ ဖာနေဗယ်’

ဖာနေဗယ်က သေးသေးသွယ်သွယ်၊ သိမ်မွေ့သော မျက်နှာထားရှိသည်။

‘ကျွန်တော် စီနီယာအင်တာ အောင်လို့ လာခဲ့တာပါ’

‘ဪ... အင်း... အင်း’

မစ္စတာဖာနေဗယ်က ခေါင်းတညိတ်တညိတ်။ ဘာမျှ ဆက်မပြော။ အဝေးသို့ အဓိပ္ပာယ် မဲ့ ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မပါသော အမူအရာ ပြနေသည်။ ငါသည်လည်း အားမရ။

‘ကျွန်တော် လျှောက်လွှာကိစ္စအတွက် လာခဲ့တာပါ’

‘ဒီကိစ္စလား အေးလေ၊ မင်း အောင်တာတော့ ဟုတ်တယ်။ ငါ မေ့နေလို့၊ မင်းက သိပ္ပံသမားပဲ၊ တို့လိုချင်တာက ဝိဇ္ဇာကျောင်းသားပဲ လိုချင်တယ်’

ငါသည် ဖာနေဗယ်၏ မမျှော်လင့်ဆုံးသော အဖြေကြောင့် အားငယ်လာသလိုလို ရှိလာသည်။ လူသည် ကိုယ်ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်မလာသောအခါ စိတ်မကျန်းမမာ ဖြစ်လာတတ် သည် မဟုတ်ပါလား။

‘လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ကြော်ငြာထဲမှာ သိပ္ပံသမားရယ်၊ ဝိဇ္ဇာသမားရယ် မခွဲခြားဘဲ ကြော်ငြာ ထားတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ဗျားတို့ ကြော်ငြာသလို အင်တာသမားပဲ။ ဒီတော့ လျှောက်ခွင့်ရှိလို့ လာလျှောက်တာပဲ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က သိပ္ပံကျောင်းသားကို မယူ၊ ဝိဇ္ဇာသမားကိုသာ ယူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း မလျှောက်ပါဘူး။ ဒီတော့ လူကြီးမင်းတို့ ဘယ်လို စဉ်းစားမလဲ’

ရဲရင့်သွက်လက်သော ငါ့ကို မစ္စတာ ဖာနေဗယ်က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေရာမှ ပြုံးလာသည်။

‘အေးလေ... မင်း ပြောတာ အမှန်ပါပဲ။ ခုလည်း လျှောက်လွှာက မင်း တစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ မင်းကို စဉ်းစားတာပဲ။ တို့ကို အရင်တုန်းက ဘာသာတစ်ယောက်တည်းကို ၅၀ ပေးမယ်လို့ ကြော်ငြာခဲ့တယ်။ ခုတော့ အစီအစဉ်ဖျက်လိုက်ပြီ။ သိပ္ပံသမားတစ်ယောက်နဲ့ ဝိဇ္ဇာသမားတစ်ယောက် ဘာသာ နှစ်ယောက်ခန့်မယ်။ တစ်ယောက် အစိတ်စီနဲ့ မင်း လုပ်နိုင် မလား’

ငါသည် တော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်သေး။ စဉ်းစားနေသည်။ ငါ ရင်းနှီးဖူးသော ပြည်ပ မဂ္ဂဇင်းများမှ ဆောင်းပါးအချို့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ အသက် ၁၆ နှစ်ပြည့်မြောက်ပြီးသူ အမေရိကန်လူရွယ် ယောက်ျား၊ မိန်းမများသည် မိဘအမှီအခို အရိပ်အာဝါသမှ ရုန်းထွက်ကြရသည်။ မိဘနှင့် သားသမီးကြား၌ စည်းခြားထားကြသည်။ ကျောင်းတစ်ဖက်ဖြင့် ဝင်ငွေရသော အလုပ်များကို လုပ်ကြရသည်။ ဝင်ငွေရသော ရရာကျပန်းအလုပ်များ၊ သတင်းစာရောင်းခြင်း၊ ဖိနပ်တိုက်ခြင်း၊ မျက်မှန်ရောင်းဆိုင်၊ သွားစိုက်ဆိုင်များတွင် လူငှားလုပ်ခြင်းများဖြင့် အသက်မွေးကာ ကျောင်း တက်ကြရသည်။ ဤအချက်များကို ငါ လက်ခံချင်လာသည်။

ပညာသင်စရိတ်အတွက် လူကြီးများကို ဒုက္ခမပေးလိုတော့ပြီ။ ငါ့အစွမ်းဖြင့် ငါ ရှာဖွေတော့မည်ဟု သိန္နီဌာန်ချကာ မစ္စတာ ဖာနေဗယ် ပေးသော ဘာသာအလုပ်ကို တစ်လ အစိတ်ဖြင့် ငါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သည်သတင်းကို ဝမ်းသာအားရ ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် မိခင်ရှိရာ တောင်ငူအိမ်သို့ စာရေးပြီး ပါးလိုက်သည်။ မိဘဆွေမျိုးများက သိမ်ဖျင်းလှသည်ဟု ရှုတ်ချကြသလို ငါ၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများကလည်း ကန့်ကွက်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ငါ့ကိုချစ်သော သူငယ်ချင်း ခင်မောင်လတ်နှင့် သန်းဖေက အကဲဆုံး။

‘မင်း ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်း ရမယ့် ငွေအစိတ်အစား ငါးဆယ် ငါ ပေးပါမယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ... မင်းအလုပ်ကို ပြန်အပ်လိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ အောက်ကျပါတယ်’

ခင်မောင်လတ်က ငါ့ကို စေတနာဒေါသောဖြင့် တားမြစ်သည်။

‘အေးကွာ... မင်း စေတနာကို ငါ လေးစားပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်း ပေးတဲ့ ငွေငါးဆယ်လည်း ငါ မလိုချင်ဘူး။ အလုပ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ဂုဏ်ယူစရာပါကွာ’

ခင်မောင်လတ်၏ စေတနာကို ငါ နားလည်သည်။ ငါ့ခံယူချက်နှင့်ငါ။ သည်တော့ သူငယ်ချင်း ခင်မောင်လတ်၏ စေတနာသည် ငါ့အတွက် ဝေဒနာဖြစ်လာသည်။

‘အေး... မင်း ပြောတာတော့ ဟုတ်တယ်။ မင်းလည်း တောင်ငူသား၊ ငါလည်း တောင်ငူသား။ မင်းလုပ်ပုံက ဂုဏ်သိမ်ပါတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် တောင်ငူသားလို့ မပြောချင်ဘူး’

သန်းဖေကလည်း ဒေါသသံပါပါဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

‘အေး... မင်းတို့ သိက္ခာကျတာတို့၊ ဂုဏ်ငယ်တာတို့ ငါ နားမလည်ဘူး။ ငါ့ အဘိဓမ္မာပဲ ငါ သိတယ်’

စိတ်တိုစွာဖြင့် ပြောသော ငါ၏စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းများကလည်း စိတ်ဆိုးကြသည်။ ကားကြီး ကားငယ်များ၊ ဩစတြေးလျမြင်းမျိုးများဖြင့် လှလှပပ ပြေးဆွဲတတ်ကြသော ရထားလုံးများနှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှ တုပြိုင်မှုများ မင်းမူ၍ ကြွကြွရွရွ လှုပ်ရှားတတ်သော ရန်ကုန်ကောလိပ် ကျောင်းသားများကြားဝယ် ငါလို တစ်လငွေအစိတ်ရသော ကျောင်းသား အလုပ်သမားတစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ငယ်တန်လျှင်လည်း ငယ်ပေလိမ့်မည်။ သူငယ်ချင်းများ စိတ်ဆိုးချင်ကလည်း စိတ်ဆိုးကြပါစေ၊ မိဘ မောင်ဖားများကလည်း ငြိုငြင်လိုကလည်း ငြိုငြင်ကြပါစေ၊ မည်သို့ပင်စိတ်ဆိုး၍ မည်သို့ပင် ငြိုငြင်ငြိုငြင်၊ ငါ့အဘိဓမ္မာကိုတော့ ငါ အထင်ကြီးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသည် ရှာဖွေစားသောက်ရသော သတ္တဝါ။

ဤသို့သော နိယာမဖြင့် ဖာနေဗယ်ပေးသော ငွေအစိတ်ဖြင့် ရပ်တည်၍မရ။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်မှ ကောလိပ် ရောက်လာသည်မှာ ခုဆို လေးနှစ်တာ အချိန်ရှိခဲ့ပြီ။ အချိန်ကလည်း မြားတစ်စင်းလို မြန်ပါတိသနဲ့။ သည်အချိန်ကြောင့်လည်း ငါ အသက်မငယ်တော့။ သည်အရွယ်အထိ ပညာသင် ရှာပေးလာကြသော မိဘများ၏ ရှိအပ်သော ဝတ္တရားများကို ငါ ကိုယ်ချင်းစာလာမိသည်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အိုမင်းလာပြီဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါး၏

ချွေးနှံစာတို့ကို နှစ်လိုသည့်ဆန္ဒမရှိတော့။ ငါ့အနေဖြင့်သာ ပညာသင်စရိတ်ကို ထပ်မံရှာကြံ တော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချရင်း ငါ ကြံဆသည်။ တစ်နည်းတော့ရှိသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး စလော့ထံသွား၍ ပညာသင်စရိတ် (Exhibition) ကို တောင်းရန် အကြံရသည်။ သည့်အတွက် ဒေါပွနေသော သန်းဖေနှင့် ခင်မောင်လတ်တို့ကို ထားခဲ့ပြီး ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းသို့ ငါ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဆရာကြီး’

ရုံးခန်းတွင်း၌ အဆင်သင့် တွေ့ရှိသော ကျောင်းအုပ်ကြီးထံ ငါ ဝင်ခွင့် တောင်းလိုက် သည်။ ဒါက လူ့ယဉ်ကျေးမှု။ ရုံးခန်းတွင်း၌ ကျောင်းအုပ်ကြီးက အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။ အလုပ်လုပ်နေသော လူတစ်ဦးအား တခြား အာရုံပျက်သွားစေမည့် နှောင့်ယှက်ကလူဖြစ်ခြင်း ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ငါ ဝင်ခွင့်တောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အေး... ဝင်ခဲ့လေ၊ မင်းက ဘာကိစ္စလဲ’

‘ကျွန်တော် အခက်အခဲတစ်ခုကို ပြောပြချင်လို့ပါ ဆရာကြီး’

မစ္စတာစလော့သည် ငါ၏ အင်္ဂလိပ် စကားပြော လေယူလေသိမ်းကို အကဲခတ် လေ့လာနေပုံ ရသည်။

‘အင်း... ဆိုးစမ်းပါဦး’

‘ဒီလိုပါ... ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရပ်တည်ဖို့ မြန်မာပြည် စာအုပ်အသင်းမှာ တစ်လအစိတ်နဲ့ အလုပ်ရခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် သင်္ချာဂုဏ်ထူးလည်း ရခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းစရိတ် အတွက် အိုမင်းလာတဲ့ မိဘတွေကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေအစိတ်နဲ့လည်း ကျွန်တော် မရပ်တည်နိုင်ဘူး။ ဒါကိုပဲပြီး ဆရာကြီးပေးနိုင်ရင် ပညာသင်စရိတ် (Exhibition) ကို ဖြစ်နိုင်ရင် ပေးပါ။ အခမဲ့ ကျောင်းနေခွင့် (Free Tuition) နဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို ပေးနိုင်တဲ့ စတိုင်ပင်ထောက်ပံ့ကြေးကိုလည်း ရနိုင်ရင် အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်’

ငါသည် ရမည်၊ မရမည်ကို မသိသော အရေးဆိုခြင်းကို အားမနာတမ်း တောင်းဆိုနေ မိသည်။

‘အင်း... မင်းမှာ ဒီလို အခက်အခဲနဲ့ဆိုရင် မင်း အားလုံး လျှောက်လိုက်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး’

ငါသည် ဆရာကြီးစလော့ ပြောသည့်အတိုင်း ချက်ချင်း လျှောက်လွှာ တင်လိုက်သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးစလော့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ငါသည်လည်း ပါးပြောင်ခဲ့ပါ၏။

အခမဲ့ကျောင်းနေခွင့် ကျောင်းလခ ၁၂ ကျပ်၊ စတိုင်ပင် ၂၀ ကျပ်၊ ပညာတော်သင် စရိတ် ၂၀ ကျပ်နှင့် မြန်မာပြည်စာအုပ်အသင်းမှ ၂၅ ကျပ်တို့သည် ငါ၏ အလုပ်သမား ကျောင်းသားဘဝတွင် ရရှိသော ၇၇ ကျပ်သော လစာအသပြာဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ် အခါ သမယ၌ ပုလိပ်အင်စပက်တော် တစ်ဦး၏ လစာငွေသည် ၇၅ ကျပ်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

၁၁။ သွေးထိုး မြှောက်ပင့်ကြသူများ

ကောလိပ်ကျောင်းတွင်းရှိ ဗမာပြည် စာအုပ်အသင်းဆိုင်တွင် နံနက်ပိုင်းနှစ်နာရီ၊ ညနေပိုင်း၌ တစ်နာရီသည် ငါ၏ အလုပ်ချိန်ဖြစ်သည်။ ငါ့အလုပ်က စာအုပ်ရောင်းလုပ်ငန်း၊ ငါသည် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားမှု များလာသည်။ ကျောင်းစာသင်ချိန် လွတ်သည့် အချိန်တိုင်းတွင် စာအုပ်ဆိုင်၌ ငါ ခေါင်းလာမြုပ်ထားတော့သည်။

တစ်နေ့သော တနင်္လာနေ့တစ်နေ့။

စာအုပ်ဆိုင် အရောင်းထိုင်ခုံတွင် အလုပ်ပါးနေသည်။

‘သိန်းမောင်... မင်း ဝိုင်၊ အိုင်၊ အက် ကို သိလား’

ဘာကို ရည်ရွယ်မှန်းမသိသော မစ္စတာ ဖာနေဗယ်၏ မေးခွန်းကြောင့် ငါသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

‘ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် မသိပါဘူး’

ငါသည် ငါ့အကျင့်အတိုင်း တိုးတိုးညင်းညင်းပဲ ဖြေလိုက်သည်။

‘ဝိုင်၊ အိုင်၊ အက်ဆိုတာ (Youth Improvement Society) လူငယ်များ ကြီးပွားရေး အသင်းတစ်ခုပါပဲကွာ။ မင်း ဒီအသင်းကို ဝင်ရင် ကောင်းတယ်’

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် လေအေးအေးဖြင့် ဣန္ဒြေရရ အေးဆေးစွာ ပြောသည်က သူ့အကျင့်။

‘ဟုတ်ကဲ့... မစ္စတာဖာနေဗယ်၊ ကောင်းရင်တော့ ဝင်တာပေါ့၊ သူတို့က လူငယ်ကို ဘာတွေ ကြီးပွားအောင် လုပ်ပေးပါသလဲ’

‘သူတို့က စာတွေ ရေးကြ၊ ဖတ်ကြ၊ ဟောကြ၊ ပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ရေးကြ၊ ဖတ်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က အင်္ဂလိပ်စာ တိုးတက်တယ်၊ ပညာဗဟုသု ကြီးပွားတာပေါ့။ မင်း ဝင်ရင် ငါ အတွင်းရေးမှူး ကိုသိန်းနဲ့ ဆက်ပေးမယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒီအစီအစဉ်ဟာ ကောင်းပါတယ် မစ္စတာ ဖာနေဗယ်’

‘အေး... ကြိုတော့ မင်းကို ကိုသိန်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်’

ဤသို့ ဆွေးနွေးပြီး များမကြာလှ။ အတွင်းရေးမှူး ကိုသိန်းနှင့် ဆုံမိကြသည်။ မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ထံ လာအပူကပ်သော တစ်နေ့တွင် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဟောပြောခန်းမလုပ်ရန် နေရာအခက်အခဲရှိသော ကိုသိန်းတို့အသင်းအတွက် ဖာနေဗယ်က ကျောင်းအုပ်ကြီးကို ပြောပေးသောအခါ ရိုးရိုးဟောပြောခန်းမ (Lecturer's Common Room) တစ်ခုကို ယခု အဆုတ်ရောဂါကုဆေးရုံနားရှိ အဆောက်အအုံကို ရသည်။

သည်ဟောပြောခန်းမ၌ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တစ်ကြိမ်ကျ ဟောကြ၊ ပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြသည်။ လူမှုဆက်ဆံမှုစာတမ်း၊ စာရိတ္တပြုပြင်ရေး စာတမ်းများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

ရေးကြ၊ ပြောကြ၊ ဆွေးနွေးကြသည်။ သည်ဟောပြောခန်းမကို မစွတာ ဖာနေဗယ်နှင့် ငါ ရောက်စမြဲ၊ သည်တော့ အတွင်းရေးမှူး ကိုသိန်းနှင့် ငါ ကျွမ်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်နည်း ငါသည် လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းနှင့် ရင်းနှီးခဲ့လေသည်။ မစွတာ ဖာနေဗယ်၏ မျက်နှာကြောင့်ပင် ဤအသင်းတွင် ဒုတိယအတွင်းရေးမှူးနေရာတွင် ငါ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် ရသည်။

သည်အသင်းတွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် စပ်ဆိုင်သော လူမှု ဆက်ဆံရေး စိတ်ဓာတ်များကို ငါ၏ဦးနှောက်တွင်းသို့ ဝင်စားလာစေသည်။ ငါသည် လူငယ် များ ကြီးပွားရေးအသင်းတွင် တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်နေသလို စာအုပ်ဆိုင်လုပ်ငန်းများအကြား တွင် ခေါင်းမဖော်အား။

ဟိုစာအုပ်လုန့်၊ သည်စာအုပ် ဖတ်ခြင်းဖြင့် ငါသည် စာအုပ်ပုံအကြားမှ စာအုပ်အချို့ ကို တွေ့ရှိသွားခဲ့လေသည်။

မက်ဇီဇေးနီ၏ လူ့အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားများ (Mazzini's Duties and Rights of Man) က လူတွေ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် လူ့လွတ်လပ်မှု အခွင့်အရေးများကို ငါ သိလာခဲ့သလို၊ ဖီးလ်ဒင်ဟော၏ ပြည်သူတွေ၏ ဗီဇဝိညာဉ် (Fielding Hall's Soul of the People) ကလည်း လူတွေ၏ လွတ်လပ်ခြင်းတရားကို ပြခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်၏ မရိုင်းသော လူညိုများ၏ ယဉ်ကျေးမှုဗီဇဉာဉ်များကို ငါ သိလာခဲ့သည်။ သည်အခါ နေမဝင် သော နိုင်ငံချဲ့ မျက်နှာဖြူများက ကိုလိုနီနိုင်ငံများကို လူရိုင်းများဟု ဝါဒဖြန့်ခဲ့ကြသည်။ ဪ... အံ့စရာ နိုင်ငံချဲ့တွေ။

ဖီးလ်ဒင်ဟော၏ သင်ခန်းစာခွင်ထဲမှ လူမျိုးများ (Fielding Hall's Soul of the People) ဆိုသော မြန်မာလူရိုင်းတွေကို ယဉ်ကျေးအောင် တိုက်ခိုက်သိမ်းယူခဲ့သော ဝါဒဖြန့်မှုသည် လုံးဝဥသံ့မဟုတ်။ ရိုးသားတည်ကြည်၊ သဒ္ဒါယဉ်ကျေးတတ်ကြသော မြန်မာ လူမျိုးများဟု ဖီးလ်ဒင်ဟော၏ ရင်ဖွင့်ချက်ကို ငါ လက်ခံမိပြန်သည်။

ရူးဆို၏ လူမှုရေးစည်းကမ်း (Rousseau's Social Contract) များကိုလည်း ငါ သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ သည့်နောက် ဆာအာသာတာကယ်ဂိုက်၏ ယိုးဒယားဖြူ (Sir Athurtercal White's Siamese White)၊ ယိုးဒယားနှင့်တူသော မြန်မာလူညိုချောများ၏ ရိုးသားသော ဗီဇဉာဉ်နှင့် ဓလေ့များအကြောင်းကို ငါ လေ့လာမိသည့်အပြင် မာတင်နှင့် လောရင့်ကုမ္မဏီ (Martin and Lawrance) ထုတ် လီနင် ရေးသားပြုစုသော လီနင် စာအုပ်တွဲ (Leninism Set) ဆိုရှယ်လစ်ဇင်းခေတ် လောကီနိဗ္ဗာန်လမ်း၊ တစ်ဖန် စစ်သူကြီးဖေဘီယန်၏ ဆင်းရဲသားတို့၏ လမ်းကြောင်းများ (Fabian Tracts Published by Fabian Society) သည်လည်း ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နယ်ချဲ့ဝါဒ (Imperialism) တို့နှင့် ငါ တိုးမိပြန် သည်။

ငါ၏ ဆရာရင်းသည် လူတွေ၏ ဝိညာဉ်ဖြစ်သည်။ ပြည်သူတွေ၏ ဝိညာဉ်သည် ငါ၏ ဆရာရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

၁၂။ လေမှာလွင့်သော သည်ရွက်ဝါ

စာမေးပွဲရာသီကုန်၍ နယ်မှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် မိဘရပ်ထံ ပြန်ကြသည်။ မြန်မာပြည်စာအုပ်ဆိုင်မှ အရောင်းသမားကလေး ငါသည် အိမ်မပြန်ဖြစ်တော့။ စာအုပ်ဆိုင်မှ လုပ်ငန်းခွင်များတွင် ငါ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သည်နှစ်တွင် ကောလိပ် ကျောင်းဝင်းတွင်း၌ အဆောက်အအုံသစ်များ တိုးလာသည်။ မစ္စတာဖာနေဗယ်က စာအုပ်ဆိုင်ခွဲ ဖွင့်လှစ်ရန် စီစဉ်နေသည်။ သထုံဆောင်တွင် နေရာရရှိသောအခါ စာအုပ်ဆိုင်ခွဲကို ငါ့အား မစ္စတာ ဖာနေဗယ်က ဖွင့်လှစ်စေသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ဌာနဆိုင်ရာ အားလုံးသို့ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းများ၊ စာစောင်များ ပေးပို့ရသောအလုပ်သည် ဤစာအုပ်ဆိုင်ခွဲ၏ လုပ်ငန်း အချို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဖြန့်ဝေပေးပို့ရေးကို စာပို့အလုပ်သမား မောင်အေးက တာဝန်ယူ လုပ် ဆောင်ရသည်။ ဆိုင်ထပ်ခွဲသောကြောင့် ဖြန့်ဝေရေးလုပ်ငန်းက များလာသည်။ မောင်အေး တစ်ယောက်တည်း အချိန်မီ မဖြန့်နိုင်။ ငါ ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ကလည်း ဆိုင်ကို ပစ်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် သွား၍ မဖြစ်။ သည်အခက်အခဲကြောင့် ခေါင်းခဲနေသော မစ္စတာဖာနေဗယ် သည် ငါ ရှိရာ ဆိုင်ခွဲသို့ ရောက်လာသည်။

‘သိန်းမောင်... စာအုပ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖြန့်ဖို့အခက်အခဲကို ကျောင်းအုပ်ကြီး စလော့ နဲ့ ငါ စီစဉ်ပြီးပြီ။ မင်း လစဉ်ထုတ်စာစောင်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေကို ကောလိပ်များ ရုံးကို ပို့လိုက်။ အဲဒီစာပေးစာယူဌာနက လူက ဖြန့်ပေးလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ခုပဲ သွားစီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်’

‘အေး... ငါ ဒီမှာ ရှိနေမယ်၊ မင်း စီစဉ်လိုက်ပါ’

မစ္စတာဖာနေဗယ် စီစဉ်သည့်အတိုင်း ဆိုင်ခွဲရှိ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းနှင့် စာစောင်ထုပ် များကို ယူ၍ ကောလိပ်များရုံး စာပေးစာယူဌာနတွင် လုပ်ကိုင်နေသူ ကိုသန်းထံ ထွက်လာခဲ့ သည်။

‘ကျွန်တော့် အဘိုးကြီးက ခင်ဗျားဆီကို လွှတ်လိုက်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းနဲ့ စာစောင်ထုပ် တွေကို ခင်ဗျားတို့ ရုံးကို ပို့ပေးပါဆိုတာနဲ့ ခင်ဗျားဆီ လာပြီး အလုပ်ပေးရတာပဲ ကိုသန်း’

‘ဟာ... ဒါ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူး ကိုသိန်းမောင်။ ကျွန်တော်တို့က ကောလိပ်က ဟာတွေသာ ကိုင်တာ။ ခင်ဗျားဟာက စာအုပ်တိုက်က ဥစ္စာတွေ’

‘ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ စီစဉ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော့်အဘိုးကြီးက ပြောတာပဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘာဆာကို သွားပြောပါလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်’

ငါသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးလက်အောက် ကောလိပ်၏ အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်နေသူ ဘာသာဦးနေဒွန်းဆီကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ငါ ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာသောအချိန်၌ ဦးနေဒွန်းသည် ကျောင်းသားသစ်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အလုပ်ပါးချိန်ကို ငါ မျှော်ကိုး ပြီး စောင့်နေသည်။ တော်တော်နှင့် လူမရှင်း။

ဆက်၍သာ ကျောင်းသားသစ်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြသည်။ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ နီးပါး အချိန်ကုန်လာသည်။ မထူးခြား။ ပစ်ထားခဲ့သော ဆိုင်လုပ်ငန်းများကိုလည်း ငါသတိရ လာသည်။ ရုံးခန်းအဝတွင် စောင့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဦးနေဒွန်းနှင့်တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို မစွတာဖာနေဗယ်က လွှတ်လိုက်လို့’

ငါသည် ပျူငှာစွာ ဝင်ခွင့်တောင်းရင်း ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

‘ဟေ့... မင်း ဘယ်သူလဲ... ဘာကိစ္စလဲ... ဒီမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတာ... မင်းမျက်စိက မမြင်ဘူးလား’

ဘာသာဦးနေဒွန်းက မျက်နှာထိမျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်း။ သူ ငါ့အား အော်ငေါက် နေပါသည်။ ငါသည်လည်း ခန္တီပါရမီပြည့်စုံသော ရဟန်းတစ်ပါးဆိုလျှင် အကောင်းသား။ ဦးနေဒွန်း ဆိုသည့်လူက ကျိုးနွံစွာ ဆက်ဆံနေသော်လည်း လက်ခံနိုင်သူ မဟုတ်။ သည်တော့ ငါသည်လည်း ဒေါသတို့ကို အဖော်ပြုလာရသည်။

‘ကျွန်တော် ကျောင်းသား တစ်ဦးပါပဲ ဘာသာ။ ဗမာပြည် စာအုပ်အသင်းက ကျောင်းသား အလုပ်သမားတစ်ဦးပါပဲ။ ကိစ္စကတော့ မဂ္ဂဇင်း စာစောင်တွေကိစ္စပဲ’

‘အေး... ဒီမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်၊ မင်း မသိဘူးလား၊ မင်း ထွက်သွားစမ်း’

ဘာသာ၏ မချေငံသော ဆက်ဆံမှုကြောင့်ပင် ငါသည်လည်း မိကျောင်းဖြစ်လာ ရသည်။

‘ကျောင်းအုပ်ကြီး စလော့စ်နဲ့ မစွတာဖာနေဗယ်တို့ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စ၊ ဘာသာကို တွေ့ ရမယ်လို့ ကိုသန်းက ပြောတာနဲ့ လာရတာ...’

‘မင်း တော်တော် ရှာရှည်တဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းကို ကျောင်းထုတ်ပစ်မယ်’

ဘာသာ ဦးနေဒွန်းက ဒေါဖောင်းနေသည်။ ကျောင်းသစ်များရှေ့တွင် ကျောင်းသား တစ်ဦးဖြစ်သော ငါ၏ စကားခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်းကို သူနှစ်မြို့ဟန် မတူ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ် လာတော့ ငါ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

‘ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ခင်ဗျားတို့ ကောလိပ်ကျောင်း တစ်ကျောင်းထဲရှိတာ မဟုတ် ဘူး၊ ကျောင်းတွေပြည့်လို့။ ခင်ဗျားတို့ပေးတဲ့ ပညာတွေက ကျွန်ုပ်ညာတွေ။ အသက်မွေးဖို့ ဘာမှ သင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး’

ငါသည် ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် စိတ်တွင်းရှိသမျှ ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ငါသည် ဆိုင်ခွဲသို့ ပြန်ရောက်ပြီး စိတ်မပါဘဲ အလုပ်များကို တကုပ်ကုပ်လိုက်လုပ်နေမိသည်။

‘မင်း ဘာဖြစ်သလဲ သိန်းမောင်’

ငါသည် ဖြစ်သမျှသော အကြောင်းစုံကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေမိသည်။ မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေပါသည်။

‘အေး... ဒီကိစ္စအတွက် ဒီနေ့... မင်းကို စလော့က ခေါ်နေတယ်။ မင်း သွားတွေ့ လိုက်ဦး’

ဤပြဿနာအတွက် ဘာဆာဦးနေဒွန်းက ကျောင်းအုပ်ကြီးကို တိုင်သည်လား မပြော တတ်။ ပြဿနာ၏ အကောင်းဆုံးသော အဖြေကို ကျောင်းအုပ်ကြီးက ပေးနိုင်လိမ့်မည်။

‘ဆရာကြီး ခေါ်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် လာတွေ့တာပါ’

‘အေး... မင်းကို ခေါ်တဲ့ကိစ္စက ဦးနေဒွန်းကို သွားတောင်းပန်ဖို့ပဲ’

‘ဗျာ’

ငါသည် အာမေဇိတ်ကို အဖော်ပြုရင်း အမှန်တရားကို စဉ်းစားနေမိသည်။

‘အပြစ်မရှိတဲ့ လူက ဦးနေဒွန်းကို တောင်းပန်ဖို့ မသင့်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ အပြစ် မရှိတဲ့လူက အပြစ်ရှိတဲ့လူဆီမှာ သွားတောင်းပန်ရမှာ တရားနည်းလမ်း မကျပါဘူး’

ကျောင်းအုပ်ကြီး စလော့ခ်သည် စဉ်းစားနေသည်။

‘မင်း လူကြီးတစ်ယောက်ကို သွားတောင်းပန်ရမှာပဲ သိန်းမောင်၊ ငါလိုချင်တာ ဒါပဲ’

ငါသည်လည်း စကားနာ ထိုးလိုက်မိပါသည်။

‘သွားမတောင်းပန်နိုင်တဲ့အတွက် ကျောင်းထုတ်ပစ်မယ်လို့ပဲ ဆရာကြီး ပြောမယ် မဟုတ်လား’

ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ မျက်နှာသည် တစ်ပြင်လုံး နီမြန်းသွားပါသည်။

‘အေး... မင်း ဘာဆာဦးနေဒွန်းကို သွားတောင်းပန်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်း ကျောင်းက ထွက်’

ငါ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် သွေးတိုးမြန်လာသည်။

‘တောင်းပန်စရာလည်း မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားကျောင်းလည်း မနေတော့ဘူး၊ ကျောင်း ထွက်လက်မှတ်လည်း မလိုပါဘူး’

ငါသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ငါသည် လေးလံသော ခြေလှမ်း များကို သယ်ယူလာရင်း ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ငါသည် စာအုပ်ရောင်းထိုင်ခုံပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကဲခတ်နေသော မစ္စတာဖာနေဗယ်က လှမ်းပြီး ပြောလိုက် သည်။

‘ဘယ်လိုလဲသိန်းမောင်၊ ကျောင်းအုပ်ကြီး စလော့ခ်က ဘာပြောလိုက်သလဲ’

‘ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ခဲ့ပါပြီ’

ငါ၏ တုံးတိတိစကားကို မစ္စတာဖာနေဗယ်သည် အံ့ဩနေပုံ ရသည်။

‘ဟ... မင်း ကျောင်းက ထွက်လာခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒီမှာလည်း မင်းအတွက် အလုပ် မရှိတော့ဘူး သိန်းမောင်’

‘ကျွန်တော့်အတွက်... ခင်ဗျားဆီမှာ အလုပ်မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ရပ်စဲလိုက်သလို ခင်ဗျားအလုပ်ရဲ့ တိုးတက်မှုကိုလည်း ရပ်စဲလိုက်သလိုပါပဲ မစွတာဖာနေဗယ်’

အင်္ဂလိပ်စကားကို ရည်မှန်စွာ ပြောဆိုတတ်သော ငါ့ကို မစွတာဖာနေဗယ်က ငေးကြည့်နေဆဲမှာပင် ငါသည် စာအုပ်ဆိုင်တွင်းမှ ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ငါ စာအုပ်ဆိုင်မှ ထွက်လာခြင်းသည် ရန်ကုန်ကောလိပ်မြေမှ ကျောခိုင်းလာခြင်းလား။ ငါလည်း မပြောတတ်။

၁၃။ ကျွန်ုပ်ညာ နို့သက်မစို့တော့သော လူတစ်ယောက်

ကျောင်းတော်ကို စွန့်ခွာလာခဲ့သော ငါသည် အဆောင်တွင် မနေရတော့သည်မှာ ဓမ္မတာတစ်ခုပင်။ ငါသည် မိခင်အမေသွယ်ရှိရာ တောင်ငူမြေသို့ ပြန်ရန်လည်း မဖြစ်။ မိဘဆွေမျိုးတို့၏ ကောင်းစွာသော ငြိုငြင်ခြင်းကို ခံရမည်။ မိမိကိုယ် ရပ်တည်ဖို့ရန် စံရာဘုံအသစ်အတွက် သူငယ်ချင်းများက အကြံပေးလာကြသည်။

စိန်နားကပ်မမကြီး၊ ငါတို့ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း စိန်နားကပ်မမကြီး။

ကျောင်းသို့လာလျှင် ရထားလုံးတစ်စီး၊ ပြာတာကုလားတစ်ယောက်၊ နား၌ စိန်နားကပ်တဝင်းဝင်းဖြင့် လာတတ်သော မမကြီး။ ပြာတာကုလားတစ်ယောက်က ရထားလုံးတံခါးကို ဖွင့်ပေးမှ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ကျောင်းခန်းတွင်းသို့ ကြွကြွရွရွ လျှောက်လာတတ်သော မမကြီးကို ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းများက “စိန်နားကပ် မမကြီး” ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။ မမကြီးမှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူမ၏အစ်ကိုက ဂျီ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ၊ ကိုသိန်းဇံ။ အမေက ဒေါ်ဦးရွှေ၊ ၄၉ လမ်းမှာ သူတို့က နေထိုင်သည်။ သူတို့အဖေကလည်း ဦးနေဒွန်းပဲ။ ပင်စင်စား။ ခုတော့ သူ မရှိတော့ဘူး။ စိန်နားကပ် မမကြီးမှတစ်ဆင့် ဒေါ်ဦးရွှေထံ ငါ အပူကပ်ရသည်။ သူတို့ မနေတော့သော အောက်ထပ်အခန်းကလေးအတွက်။ ဒေါ်ဦးရွှေကလည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေ သဘောကောင်းသည်။ ပထမ အဒေါ်ကြီးက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း။ မမကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဒေါ်ဦးရွှေနားကျလာသည်။ ခုတော့ အိမ်လခရယ်လိုတော့ မဟုတ်။ ဒေါ်ဦးရွှေက ငါ့ကို နေခွင့်ပြုသည့်အတွက် ဘုံပြဿနာ ပြီးသွားတော့ တစ်ထွာသော ဝမ်းပြဿနာ။

ဝမ်းပြဿနာအတွက် တူရိယာဆိုင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော မစ်ကွတ်အင်ကုမ္ပဏီ (Misquith and Co.) နှင့် ကော်လဒ်ကုမ္ပဏီ (Callard and Co.) နှစ်ခုတို့မှ ဓာတ်စက်နှင့် ဓာတ်ပြားများ ရောင်းရန်အတွက် အရောင်းကိုယ်စားလှယ်ကို ရသည်။

ရာခိုင်နှုန်းတစ်ရာလျှင် သုံးပုံတစ်ပုံသော ကော်မရှင်သည် ငါ၏လစာ။ ငွေတစ်ရာဖိုး ရောင်းရလျှင် ၃၀ ကျပ် ကော်မရှင်ခ ရခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ ဤဓာတ်စက်များ အရောင်းစွဲရန်အတွက် မစွတာဖာနေဗယ်ထံ ငါ ပြေးလာသည်။

ဗျာဠာစာအုပ်တိုက်

လင်ကွာဖုန်း (Linguaphone) ခေါ် ဘာသာစကားသင် ဓာတ်ပြားများ မစွတာ ဖာနေဗယ်တွင် ရှိသည်။ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလိပ် စကားပြောနည်းသင် ဓာတ်ပြားကို ပါ အထက်တန်းကျောင်းများတွင် ရောင်းရန် ငါ အကြံရသည်။

‘ဟာ... ဟေ့ကောင် သိန်းမောင်၊ မင်း အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ’

‘ခင်ဗျားဆီက အကူအညီ လာတောင်းတာ။ မစ်ကွတ်နဲ့ကော်လဒ်မှာ အရောင်းကိုယ်စား လှယ် ရတယ်၊ ခင်ဗျားဆီက ဓာတ်စက်တွေ မလိုချင်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ်စကား ဓာတ်ပြားတွေအတွက် ကျွန်တော့်ကို အေဂျင်စီပေးပါ မစွတာဖာနေဗယ်’

‘အေး... မင်းအတွက် ငါကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ’

သည်လိုနှင့်ပင် မစွတာဖာနေဗယ်နှင့် ငါသည် တစ်ရာလျှင် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် အဆင် ပြေကြသည်။ ဤသို့နှင့် ငါ၏ လုပ်ငန်းများသည် ဟိုက်စကူးကျောင်းများမှ ကျောင်းအုပ်ကြီး များနှင့် ဖုန်းဖြင့်တစ်နည်း၊ လူဖြင့်တစ်သွယ် ဆက်သွယ်သည်။ ကျောင်းတွင် “လင်ကွာဖုန်း” ဓာတ်ပြားများကို ဖွင့်ပြသည်။ အသင့်ပါလာသော ရုပ်ပုံကားချပ်များကို ကျောက်သင်ပုန်းတွင် ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ဓာတ်ပြားများမှ အသံထွက်စကားသင်နည်းအတိုင်း အင်္ဂလိပ်စကားများ ကို အာလုပ်သံ၊ လျှာလုပ်သံမှန်မှန်ဖြင့် လိုက်ဆိုပြရင်း ရုပ်ပုံများကို ညွှန်ပြ၊ ထောက်ပြ၊ သင်ပြ သည်။ သည်ကြော်ငြာကို အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီးများက သဘောရွေ့သောအခါ ငါသည် တစ်ဝမ်းတစ်ခါပြည့်ခဲ့ပါ၏။ အငှားရထားလုံးတစ်စီး၊ အထမ်းအငှားတစ်ယောက်၊ ခေါင်းပေါင်း တစ်ခုနှင့် တောင်ရှည်ပုဆိုးတို့ကို တန်ဆာဆင်၍ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေသော ငါသည် တစ်ဝမ်း တစ်ခါ ပြည့်ခဲ့ပါ၏။

သည်လို ရုန်းရင်းကန်ရင်း တစ်နေ့...။

တစ်နေ့ဆိုရာ၌ မြန်မာပြည် စာအုပ်အသင်းသို့ လင်ကွာဖုန်းများ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စအတွက် သွားရာမှ ဖာနေဗယ်မိတ်ဆွေကြီးနှင့် တွေ့သောနေ့ကို ဆိုလိုသည်။

‘သိန်းမောင်... မင်း အရင် အလုပ်ကိစ္စတွေ အတွက်ပဲလားဟေ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ မစွတာ ဖာနေဗယ်’

‘မင်း အလုပ်က သိပ်ပင်ပန်းပါတယ် သိန်းမောင်’

‘ရုန်းကန်ခြင်းဟာ ပင်ပန်းတာပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မစွတာဖာနေဗယ်’

‘မင်း ငါ့ဆိုင်မှာ အမြဲတမ်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား’ ငါသည် မစွတာဖာနေဗယ်ကို အံ့သြ နေသည်။

‘ကျွန်တော့် ဝန်ထမ်းမှုကို လိုချင်ရင် ကျွန်တော် ပေးဖို့ အဆင်သင့် ရှိပါတယ် မစွတာဖာနေဗယ်’

‘အေးလေ၊ မင်း လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် လုပ်ခအနေနဲ့ ဘယ်လောက်များ လိုချင်သလဲ’

‘ကျွန်တော်ရဲ့ ဝန်ထမ်းမှုတန်ဖိုးကို ခင်ဗျား နားလည်ပါလိမ့်မယ်’

‘ငွေတစ်ရာ့ ငါးဆယ်ဆိုရင် မင်းတစ်ယောက်အတွက် လောက်ကောင်းပါရဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် လောက်ကောင်းပါတယ်။ အေး... အေး... မင်းလုပ်ငန်းတွေကို သိပါတယ်။ ဒီနေ့ပဲ မင်း အလုပ် စ ဆင်းပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မမျှော်လင့်သော မြန်မာပြည် စာအုပ်အသင်း၏ အမြဲတမ်း အလုပ်သမားကလေး တစ်ယောက်အဖြစ် ငါသန္ဓေတည်လာခဲ့သည်။ သည်စာအုပ်ဆိုင်တွင် စာအုပ်ဝယ်သူလာလျှင် ထရောင်းလိုက်၊ အရောင်းပြတ်သွားလျှင် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ စာအုပ်အမှာစာတွေ ရိုက်လိုက်။ မစ္စတာဖာနေဗယ် အင်္ဂလန်သို့ပြန်သော လက်ရေးစာမူစာများကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ပြန်တိုက်လိုက်။ အချိန်ရလျှင် စာအုပ်စင်များမှ စာအုပ်များကို ဆွဲဖတ်လိုက်နှင့် ခေါင်းမဖော် အားသော ငါသည် တော်လှန်လိုသော အမြဲတေ တစ်ယောက်နှင့် ဤသို့ တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်။ သည်အခါ၊ သည်အချိန်၌ စာအုပ်အရောင်းသမားကလေး ငါသည် တော်လှန်သော အမြဲတေတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံရန် ဤစာအုပ်ဆိုင်ကလေးကပင် ဖန်တီးပေးရောမည်လား။ ငါလည်း မတတ်၊ မပြောတတ်။

၁၄။ တော်လှန်သော အမြဲတေနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ငါသည် မြန်မာပြည်စာအုပ်အသင်းတွင် မမျှော်လင့်သော အမြဲတမ်းအလုပ်သမား ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းသည် ဘာသာပြန်လူငယ်စာရေးဆရာ ကိုဘသောင်းနှင့် ရင်းနှီးလာနိုင်သော အကြောင်း ရင်းလား မပြောတတ်။ သည်အသင်းတွင် ဦးဆက်၊ ဦးဖေမောင်တင်၊ ဦးခင်မောင် (သူကြီးဂေဇက် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ) နှင့် မစ္စတာဖာနေဗယ်တို့ ဦးစီး၍ ဒါရိုက်တာလုပ်သော မြန်မာပြည် ပညာပြန့်ပွားရေးအသင်း’ (Burma Education Extension Association) တစ်ခုက ရှိလာခဲ့သည်။ ဤအသင်းမှ ဂန္ဓလောက (World of Books) မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို လစဉ် ထုတ်ဝေသည်။ ဤအသင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ထင်ရှားသော စာအုပ်များကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်စေသည်။ မြန်မာပြည်၌ ပညာပြန့်ပွားစေရန် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအသင်းက ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ထင်ရှားသော စာရေးဆရာကြီးများ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစာအုပ်များမှ ရေးသားထားချက်များကို ထုတ်နုတ်၍ လစဉ်ထုတ် ဂန္ဓလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန် ပြိုင်ပွဲကျင်းပပေးမည်ဟု ကြော်ငြာသည်။ ဆုငွေအားဖြင့် ရရှိမည်ဆိုလျှင်မည် မများလှသော ငွေ ၁၅ ကျပ်။

ပထမဦးဆုံး ဈေးဦးပေါက်လာသူမှာ မြန်မာလူငယ်စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သည်ဘာသာပြန်ပြိုင်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်ကလောင်စွမ်းပြနေသော ကိုဘသောင်းသည် တခြားယှဉ်ပြိုင်သူများ မရှိသည့်အလား သူတစ်ဦးတည်း ဆက်၍ ဆက်၍ “ဆု” ကို ယူနေတော့သည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဤသို့သော တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း “ဆု” ကို ဆက်၍ ဆက်၍ ပေးနေရသော ပြိုင်ပွဲသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေပါသည်။ မြန်မာပြည် ပညာပြန့်ပွားရေးအသင်းမှ စည်းကမ်းချက်တစ်ခု ထုတ်ပြန်လာရသည့် အခြေအနေပင် ရောက်လာခဲ့သည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦးသည် “ဆု” ကို သုံးကြိမ်ဆက်တိုက်ရပြီးပါက တခြားရိုးရိုးဆုအနေဖြင့် စာအုပ်ဆုလာဘ်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလာရသည်။

အပတ်စဉ် တစ်ခါတစ်ခါ “ဂန္ထလောက” မဂ္ဂဇင်းထုတ်တိုင်း ကိုဘသောင်းသည် မြန်မာစာအုပ် အသင်းဆိုင်တွင် စက်ကျလာသည်။

ဤသို့ဆိုသော် စာရေးဆရာ ကိုဘသောင်းသည် အပတ်စဉ် ဆုအဖြစ် စာအုပ်များကို ငါရှိရာ မြန်မာပြည် စာအုပ်အသင်းဆိုင်တွင် လာရောက် ထုတ်ယူနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဤဆိုင်သည်ကား ငါနှင့်ကိုဘသောင်းတို့ ရင်းနှီးလာကြရန် ရေသောက်မြစ်တည်း...။

ကိုဘသောင်းသည် “ဆု” အပြင် တခြား သူလိုချင်သောစာအုပ်များကို ရှာဖွေဝယ်ယူသွားတတ်သည်။ ဤစာအုပ်ဆိုင်ကို ကိုဘသောင်း ဝင်ထွက်သွားလာနေရာမှ ငါနှင့်ကိုဘသောင်းတို့ ခင်မင်မှုဒီရေ တိုးလာသည့်တစ်နေ့။ ကိုဘသောင်း အူယားဖားယားဖြင့် ငါရှိရာ စာအုပ်ဆိုင်သို့ ပေါက်ချလာသော နေ့တစ်နေ့ကို ဆိုလိုပါသည်။

‘ကိုသိန်းမောင်... ငါတော့ ဘုံပျောက်လာခဲ့ပြီ’

‘ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ကိုဘသောင်း’

ငါသည်လည်း အံ့သြနေမိသည်။ အံ့သြခြင်းကြောင့်လည်း ဤမေးခွန်းကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ငါလည်း ဘိုင်ပြတ်တာနဲ့ ဘုံပျောက်တာပေါ့ဗျာ’

ကိုဘသောင်း၏ ဟော်နန်းပျောက်ဆုံးခဲ့ခြင်းသည် မည်သူကမျှ အရိုက်အရာကို လုယူခဲ့ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ မဟာဗန္ဓုလ လမ်းထောင့်ရှိ ကိုဘသောင်း ငှားရမ်းနေထိုင်သော ဝိုင်၊ အမ်၊ စီ၊ အေ (Y.M.C.A) အဆောက်အအုံမှ ပေးဆပ်စရာရှိသော အခန်းခများကို မပေးနိုင်သည့်အတွက် သူ၏ သေတ္တာ၊ အိပ်ရာလိပ်နှင့် သူ၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာသမျှသော စာအုပ်များကို ဆွဲထုတ်ပြီး အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ထားလိုက်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

‘အဲဒါ... ငါ အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်၊ ကိုသိန်းမောင် ကူညီစမ်းပါဦး’

‘ဒီလိုဆို အကောင်းဆုံးကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်နေပေါ့ ကိုဘသောင်း။ ကဲ... လာ... ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေ သွားရွှေ့ကြမယ်’

ကိုဘသောင်း၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ပြောင်းရွှေ့သယ်ဆောင်ရန် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ငါ၏ တူတော်မောင်တစ်ယောက် အငှားတက္ကစီကား မောင်းနေသည်။ စပယ်ယာလုပ်သူက လှဖေ ဟု မည်သော သူငယ်လေး။

သူတို့နှစ်ဦးအကူအညီဖြင့် ငါသည် ဝိုင်၊ အမ်၊ စီ၊ အေ အဆောက်အအုံရှိ ကိုဘသောင်း၏ သေတ္တာများကို ထမ်းချသယ်ယူကြသည်။

အားလုံးကိစ္စပြီးမြောက်သောအခါ ကိုဘသောင်းကို ငါ တည်းခိုရာဖြစ်သော ၄၉ လမ်းရှိ ဒေါ်ဦးရွှေအိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

အစပထမတော့ ငါ့ထံမှ ဒေါ်ဦးရွှေက အခန်းခ မယူ။ ခု ငါ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေတော့ အိမ်လခကို အတင်းပေးထားခဲ့သဖြင့် ငါ၏သူငယ်ချင်း ကိုဘသောင်းကို ရဲရဲတင်းတင်း ခေါ်လာနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သူနှင့်ငါသည် အတူစား၊ အတူသွား၊ အတူလာ၊ အတူနေကြသည်။

အနေများလာကြသောအခါ ငါနှင့်သူ၏ ရင်းနှီးမှုသည် အမြင့်ဆုံးဖြစ်လာသည်။ ငါတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးမှုသည် နက်ရှိုင်းလာသည်ဟု ငါ ဆိုချင်ပါသည်။ သည်လိုနှင့် ကိုဘသောင်းနှင့်ငါတို့ နှစ်ယောက်သည် ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ကြစမြဲ။

တစ်နေ့သော ညနေတစ်ခု၌ ငါတို့သည် ဖရေဇာလမ်းနှင့် ပန်းဆိုးတန်းထောင့်ရှိ ညဈေးတန်းကလေးသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြသည်။ ဖရေဇာလမ်း (ယခု အနော်ရထာလမ်း) အတိုင်း ငါတို့နှစ်ယောက် လျှောက်လာကြရာ ပန်းဆိုးတန်းကို ကျော်မိကြသည်တွင် ကိုဘသောင်း၏ ခြေထောက်အစုံသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ သူနည်းတူ ငါသည်လည်း ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို နားမလည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

- ‘ကိုသိန်းမောင်... ခင်ဗျားမှာ ငွေ ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ’
- ‘ကျုပ်မှာတော့ ငွေတစ်ဆယ် ရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ’
- ‘ဟိုဆိုင်ထဲ ခဏ ဝင်လေ့လာမလို့’
- ‘ဟာ... အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဥစ္စာကြီးက’

ငါသည် သူ့အား ဘာကြောင့် တားမြစ်ပိတ်ပင်ရသည်နည်းဟူမူ ၃၆ လမ်းထဲရှိ ကစော်ဆိုင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးမှ ဘိန်းခန်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ရန် ကြံရွယ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဟာ... မင်းကလည်း ညံ့ရန်ကော၊ လောကကြီးမှာ မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ မရှိရဘူး သူငယ်ချင်းရ။ စွယ်စုံသိနေတဲ့လူကို ဘယ်သူမှ လှိမ့်လို့မရဘူး၊ မညာနိုင်ဘူး။ ဒီလို စွယ်စုံသိတဲ့လူကို လောကကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့လူတွေက ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုမညာနိုင်ဘူး။ လောကကြီးမှာ လူအညာမခံရစေနဲ့၊ ဒီအတွက် အတွေ့အကြုံဆိုတာ အများကြီး လိုအပ်တယ်။ ကောင်းတာ မကောင်းတာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝေဖန်ဖို့ လိုတယ်’

ကိုဘသောင်းကို ကမ္ဘာကျော် ဂျာမန်စာရေးဆရာနီရှေး၏ အတွေ့အခေါ်များက လွှမ်းမိုးနေဟန် တူသည်။ သူသည် နီရှေး၏ သူရဲကောင်းဝါဒ (Nietzsche Superman) တွေကို သိပ်ဖတ်နေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

ငါသည်လည်း ဘာမျှမပြောတော့။ အတွေ့အကြုံရှာလိုသော သူငယ်ချင်း၏ ဘိန်းခန်း ရှိရာသို့ သွားနေသော ခြေလှမ်းများကို မဟန်မိတော့။ ငါသည်လည်း နောက်လိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ငါတို့သည် ဘိန်းခန်းတွင်းသို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ် ဝင်သွားကြသည်။ ကိုဘသောင်းသည် ဘိန်းခန်းတွင်းရှိ လူလွတ်သော ခုတင်တစ်ခုပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘိန်းဆရာ သွားခေါ်ခေါ် ခါးကုန်းကုန်း တရုတ်ကြီးသည် ပြောင်းတံတစ်ခုကို ကိုင်လျက် ရောက်ရှိ လာသည်။

ကိုဘသောင်း၏ခုတင်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်နေသော ငါသည် တရုတ်ကြီးကို ငွေ တစ်ကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဆရာကြီး... တစ်မတ်ဖိုး’

ကိုဘသောင်း၏ အမိန့်အတိုင်းပင် သွားခေါ်ခေါ်တရုတ်ကြီးသည် သူ၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ ပြောင်းတံတစ်ခု လာတပ်ပေးသည်။ သို့သော် ကိုဘသောင်းက လက်ကာပြပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ စူးစမ်းနေသည်။ သူသည် မျက်လုံးစုံမှေးကာ လောကသစ် ရှာဖွေသူများကို စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် လေ့လာနေပါသည်။ နောက်တစ်မတ်ဖိုး... နောက် တစ်မတ်ဖိုး... ပြီးတော့ နောက်တစ်မတ်ဖိုး။ ကိုဘသောင်းသည် တစ်ကျပ်ဖိုး ကုန်သောအခါ အတွေ့အကြုံသစ် နောက်ကွယ်မှ လောကနိဗ္ဗာန်အသစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ကိုဘသောင်း၏ တခြားအဖော်များသည်လည်း ခုတင်အသီးသီး၌ မျက်လုံးများ မှေး ကာ အသီးသီး မိန်းမောနေကြလေသည်။

‘ကျုပ်... ညဈေးတန်းက စောင့်နေမယ်’

‘အင်း... အင်း’

မျက်လုံးမဖွင့်တော့သော သူ့ကို ငါ ခေတ္တ လေ့လာလိုက်ပြီး ဘိန်းခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ဟု ငါ ထင်သည်။

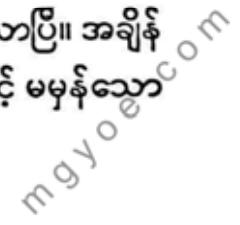
ကိုဘသောင်းသည် မိတ်ဆွေသစ် တစ်ဦးနှင့်အတူ နတ်ဘုံမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူနှင့်အတူ မျက်လုံးကလေး မှိန်းတိမ်းတိမ်းဖြင့် လိုက်ပါလာသူ မိတ်ဆွေသစ်သည် အသက် အားဖြင့် ၃၀ ကျော်နီးပါး၊ လူလတ်ပိုင်း ဂျူးကပြား တစ်ယောက်။

‘ကိုသိန်းမောင် ဘီယာသွားသောက်ကြမလို့၊ လိုက်ဦးမလား’

‘ဟင့်အင်း... မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီကပဲ စောင့်နေမယ်’

ဤအချိန်၌ ငါသည် ဘီယာကို သောက်ရကောင်းမှန်း မသိသေး။ ငါသည် အလိုက် သိစွာ ငွေနှစ်ကျပ်ကို သူ၏လက်သို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဂျပန်လုပ် သော့တံဆိပ်ဘီယာ တစ်ပုလင်းမှ ၂၅ ပြား။ သူ လောက်တန်ကောင်းပါရဲ့။

သူသည်လည်း ဂျူးကပြားနှင့် ထွက်သွားလိုက်သည်မှာ အတန်ငယ်ကြာလာပြီ။ အချိန် ကို စောင့်နေရသော ငါသည် ငြီးငွေ့စ ပြုလာသည်။ ရီတီတီ ယမ်းတမ်းတမ်းဖြင့် မမှန်သော

ခြေလှမ်းများကို လှမ်းလာသောသူသည် ငါ့အနားကို ရောက်လာသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း တော့ မဟုတ်။

တခြား လူစိမ်းမိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦး ထပ်တိုးလာသည်။ ပထမ မိတ်ဆွေဟောင်းတော့ မတွေ့ရတော့။ ဒုတိယလူသည် အသက်အားဖြင့် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါး။ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားပြီး ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော မြန်မာမိတ်ဆွေသစ်တစ်ဦး။

‘ကိုသိန်းမောင်... ဒီက မိတ်ဆွေက ရုံးဝန်ထောက်။ သူက နိုင်ငံခြား အရက်ကောင်း ကောင်းတွေ ရမယ်လို့ သတင်းကောင်း ပါးနေတယ်’

‘ဟုတ်လား’

ငါသည် သူ၏ မိတ်ဆွေသစ်ကို လေ့လာနေချိန်၌ သူ၏ မိတ်ဆွေသစ်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက် တီးတိုး တီးတိုး ဆွေးနွေးနေကြသည်။ မိတ်ဆွေသစ်က ၃၆ လမ်းထဲ ခေတ္တ ဝင်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ တစ်ခါ သူနှင့် မိတ်ဆွေသစ်တို့ တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေ ကြပြန်သည်။

‘လုပ်စမ်းပါဦး ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားမှာ ငွေ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ရှိပါတယ်... ခင်ဗျားရော’

‘ကျုပ်လည်း ဒီကမိတ်ဆွေနဲ့ အကုန်ရှင်းလာခဲ့တယ်။ ဒီက မိတ်ဆွေက ပြောနေတယ်၊ သူတို့ ဒီမှာ မရှိကြတော့ဘူးတဲ့။ ဖိုးစိန်ပွဲကို သွားနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီလိုက်သွားဖို့ ဒီလူကို လန်ခြားခ ပေးမလို့’

ဟုတ်ပါသည်။ ယနေ့ည၌ ဂျူဗလီဟော၌ မင်းသားကြီးဖိုးစိန် က နေသည် မဟုတ် လား။ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံများကို ကြားနေရသည်။

‘ကဲ ဒါဖြင့်... ယူသွားလေ’

ငါသည် ငွေတစ်ကျပ်ကို သူ့အား ပေးလိုက်သည်။ သူသည်လည်း ငွေတစ်ကျပ်ကို အမည်မသိသော အခြားမိတ်ဆွေသစ်ကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဝန်ထောက် ဆိုသော မိတ်ဆွေကလည်း ငွေတစ်ကျပ်ကို အပေါ်ဖုံး အင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သူနှင့် မိတ်ဆွေသစ်တို့သည် တီးတိုး တီးတိုး ပြောနေကြပြန်သည်။ သည်နောက် ငါနှင့် ကိုဘသောင်းတို့ နှစ်ယောက်သား လန်ခြားတစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီး မိတ်ဆွေသစ်ကို တင်ပို့လိုက် သည်။ မိတ်ဆွေသစ်ကို တင်ဆောင်သွားသော လန်ခြားသည် မီးထိန်ထိန်ညီးနေသော ဂျူဗလီ ဟောရို ဖိုးစိန်ကပွဲရုံရာသို့ တရွေ့ရွေ့သွားနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မှောင်ရီ ဝိုးတဝါးအချိန်က လွတ်လိုက်သော မိတ်ဆွေသစ်သည် မပေါ်လာ။ ည ၁၁ နာရီခွဲနေပြီ။ ညဈေးတန်းတွင် လူသူမရှိတော့သလို ဆိုင်များသည်လည်း အသက်ကင်းမဲ့ နေကြသည်။ သိမ်းဆည်းထားသော ထိုင်ခုံ၊ စားပွဲခုံများက အစီစီ အရီရီဖြင့် ငါတို့ကို ပြုံးပြ နေကြသည်။

ပလက်ဖောင်း အုတ်နုဖားပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ငါတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အားမနာ။ ရုံးဝန်ထောက်မင်း မိတ်ဆွေသစ်ကလည်း ပေါ်လာခဲ့ဘိခြင်း။

‘ခင်ဗျားလူ စုဋ္ဌလိပ် ရေထဲလွှတ်သလို ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်’

‘ဟာ... လာမှာပေါ့... ဟော့ကောင်ကြီးရဲ့ စောင့်ပါဦး’

သူသည် အာလေး လျှာလေးသံဖြင့် ငါ့ကို နှစ်သိမ့်ရင်း အားတက်သရော ပြောနေသည်။ အချိန်က လင့်လာပြီ။

မိတ်ဆွေသစ် သကောင့်သားက မပေါ်လာခဲ့။

အိပ်မောကျနေသော ရန်ကုန်၏ညဝယ် ငါတို့နှစ်ယောက် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် စောင့်နေကြသည်။ ကြာတော့ ငါ၏မျက်လုံးများက ဆန္ဒပြလာကြသည်။

‘ခင်ဗျားလူတော့ လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်’

‘ဟာ... နေစမ်းပါဦးလေ၊ ဒီလူကတော့ မလိမ်တန်ပါဘူး’

‘ဟာ... မဖြစ်တော့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား စောင့်ချင်စောင့်နေ၊ ကျုပ်တော့ သိပ်ပြီး အိပ်ချင်နေပြီ၊ ပြန်နှင့်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ငါသည် ပြန်ရန်အတွက် ခြေလှမ်းများကို စတင်ရွေ့လျားလိုက်သည်။ ငါ ရွေ့လျားသွားပြန်တော့လည်း သူ မနေသာနိုင်တော့။ သူသည် ဆူးလေဘက်သို့ လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း ငါ့နောက်သို့ လေးကွေးစွာ လိုက်လာခဲ့သည်။

သည်နေ့တွင် သူ ပို့ချသော နိဂုံး၏အတွေးအခေါ် ဘာသာရပ်ကပင် ငါတို့အား ဈေးဦးပေါက်သွားခဲ့လေသည်လား မပြောတတ်။

သည်နေ့ညအဖို့ ငါတို့ အိမ်အပြန် နောက်ကျသည်။

ငါတို့နှစ်ဦးအား ဒေါ်ဦးရွှေအိမ်အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ သန်းခေါင်ယံ ကြက်၏ တွန်သံက ဆီးကြိုနေသည်။

၁၅။ သခင်၏ အတိတ်စိမ်း

တစ်ချိန်က ကိုဘသောင်းသည် အမျိုးသားကျောင်းဆရာ လုပ်ဖူးသည်။

ကိုဘသောင်းသည် ကျောင်းစာသင်ခန်း၌ ကျောင်းသားများကို တပည့်လို ဆက်ဆံပေမယ့် စာသင်ခန်းမအပြင်၌ ကျောင်းသားများကို တရင်းတနီး ပေါင်းတတ်သည်က ချစ်စရာသူ့အကျင့်။

ကိုဘသောင်း၏ စာသင်ခန်းခွင် အပြင်၌ ကျောင်းဆရာတပည့်၊ သူငယ်ချင်းတပည့် တစ်ယောက် ရှိခဲ့လေသည်။

သူကား ပုသိမ်မြို့အမျိုးသားကျောင်းတွင် တွေ့ရှိခဲ့သော ကျောင်းသားတပည့် ကိုဗစိန်။

ယခု သူက ယုဒသန် ကောလိပ်ကျောင်းသား။ ကိုဗစိန်ဆိုသူ ကျောင်းသားက ကိုဘသောင်းကို အမျိုးပြုပြီး ငါတို့စံရာ ဒေါ်ဦးရွှေအိမ်တွင် လူတိုးလာသည်။

ကိုဗစိန် တည်းခိုနေခိုက် ကိုဘသောင်းသည် ဦးဖေမောင်တင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာစာညွန့်ပေါင်း တတိယနှင့် စတုတ္ထတွဲ (Burmese Anthology Book Volume III+IV) ပုံနှိပ်စာမူကြမ်းကို ဖတ်ပြီး တည်းဖြတ်ပြုပြင်ပေးရန် တာဝန်ရထားသည်။

သို့သော် ကိုဘသောင်းက မဖတ်။

အိုင်းရစ်တော်လှန်ရေး (ခေါ်) ဆင်ဖိန်းနစ်ဇင်းဆိုသော အိုင်ယာလန်မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး စာအုပ်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အချိန်ကြာတော့ တည်းဖြတ်ပေးရန် သတိပေးလွှာ လာတော့သည်။ ကိုဘသောင်းက လှည့်မကြည့်တော့။ နားပူမခံနိုင်သော ခေတ္တလာတည်းခိုနေသူ ကိုဗစိန်နှင့် ငါတို့နှစ်ယောက်သား ဖတ်ပြီး ပြင်ပေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ သတိပေးလွှာ ကိစ္စက အေးဆေးသွားတော့သည်။ ကိုဘသောင်းကတော့ သူ၏ တော်လှန်ရေး စာအုပ်များဖြင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

ဒါကြောင့်များလား မပြောတတ်။

ကိုဘသောင်း၏ တော်လှန်သော အတွေးအခေါ်များသည် ငါ့ကို လွှမ်းမိုးစ ပြုလာသည်။ ငါ၏ အိပ်မောကျနေသော စိတ်ဓာတ်ခံများကို ကိုဘသောင်း၏ တော်လှန်သော အတွေးအခေါ်များက လှန်နှိုးလိုက်သည်လား မဆိုတတ်။

ငါနှင့် ကိုဘသောင်းတို့ အတူတူနေချိန်၊ စိတ်တူကိုယ်တူများ ဖြစ်ကြသော ကိုဘသောင်း၏ မိတ်ဖက် ကိုကျော်ဒွန်းစိန် (မြန်မာပြည်မီးရထားဌာန) နှင့် ရွှေဘိုသားကိုလှဘော် (ဓာတုဗေဒဌာန) တို့ မကြာခဏ လာလည်နေကျ။

သည်လိုဖြင့် ၄၉ လမ်း ဒေါ်ဦးရွှေအိမ်တွင် ဝင်ထွက်သွားလာ နေကြရာကနေပြီး ထွေရာလေးပါး နိုင်ငံရေးမကျေနပ်ချက်များကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ဝေဖန်ကြသည်။

၂၁ ဦး ဝံသာနုကလည်း နိုင်ငံရေးခေတ်ကောင်းနေချိန်။ တစ်ခါလာလည်း ဆုတောင်းလိုက်၊ တစ်ခါတရားဟောလျှင်လည်း ဆုတောင်းလိုက်၊ သာသနာရေးကို ခိုလှုံပြီး အမျိုးသားရေးကို ဦးတည်နေရသည်။ လွတ်လပ်ရေးအတွက်တော့ အမျိုးသားရေးစိတ်ကို မွှေးဖွားပေးထားသည်။ ကျောင်းရိပ်၊ သာသနာရိပ်မှ ဆုတောင်းနေ၍ မဖြစ်။ ၂၁ ဦး၏ နိုင်ငံရေး အားနည်းချက်များကို ငါအပါအဝင် ကိုဘသောင်း၊ ကိုလှဘော်၊ ကိုကျော်ဒွန်းစိန်တို့ လေးယောက်သား ဆွေးနွေးဝေဖန်ကြသည်။

အမျိုးသားရေးအားရှိသော ဝံသာနုအဖွဲ့ကြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲနေသည့်အချိန်။ မြန်မာလူထု နိုင်ငံရေးအမြင် နိမ့်ကျ၍ ခေါင်းဆောင်မဲ့နေသော သည်အချိန်တွင် ငါတို့ လေးယောက်သား အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆွေးနွေးစဉ်းစားကြသည်။

သည်လိုစဉ်းစားကြတော့ စာရေးဆရာ “မိုလဲယား” ရေးသားသော ဒေါက်တာ ပါဖိုင်စ် (Dr.Perforce) စာအုပ်ကို တွေ့ကြသည်။

သည်ဒေါက်တာပါဖိုစ်ကို ကိုဘသောင်းက “ဆရာဝန်ပါပဲ” ဟု ဘာသာပြန်ထားပြီး ဗမာပြည် ပညာပြန့်ပွားရေးက ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဤပြဇာတ်ထဲတွင် ၂၁ ဦး၏ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သော အပြစ် အနာအဆာများကို သရော်ထားသည့်အချက် တော်တော်များများ ပါဝင်လျက် ရှိသည်။

သည် “ဆရာဝန်ပါပဲ” ပြဇာတ်ကို ဇာတ်တိုက်ပြီး ရုံတင်ကပြကြမည်ဟု စဉ်းစားကြ သည်။ တိုင်ပင်ကြလေသည်။

လောလောဆယ် တည်ရှိနေသော မြန်မာ့ဇာတ်ခုံသည် ညလုံးပေါက် ကပြနေကြ ရသည်။ ခေတ်၏ အားလျော်စွာသော ညလုံးပေါက်ကပြသော ပြဇာတ်များသည် သွားရေး လာရေး မလွယ်ကူသည့် ရပ်ဝေးမှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အတွက် လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်။

ယခု သွားရေးလာရေး လွယ်ကူလာသည်။

ညလုံးပေါက် ပြဇာတ်သည် ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေမည်ဟု ငါတို့လေးဦးစလုံးက တညီတညွတ်တည်း မြင်ကြသည်။

ဒုတိယအချက်သည်ကား နိုင်ငံခြား ပြဇာတ်များကို ညွှန်ကြားပြီးအောင် ကပြနိုင်သည့် တိုးတက်သော ဇာတ်ခုံပြောင်းလဲရေး သဘောကို ရည်ရွယ်ရင်း ဆွေးနွေးကြသည်။

သည်ရည်ရွယ်ချက်များကို မှီပြီး “ဆရာဝန်ပါပဲ” ပြဇာတ်ကို ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ရောက်ရှိ ရန် ငါတို့အားလုံး ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြပြီး တစ်လသေသေ တစ်လဆန်းဆန်း ဇာတ်တိုက်ကြတော့သည်။

ငါတို့ နေထိုင်ကြသော ၄၉ လမ်းအိမ်နှင့် ဖရေဇာလမ်း (ယခုအနော်ရထာလမ်း) ထောင့် ရှိ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း ရာမာခရစ်ရှုနား ခန်းမဆောင် စင်မြင့်ကို ငှားပြီး ကိုဘသောင်းက သူကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြား၍ ဒါရိုက်တာ လုပ်သည်။

ငါတို့သည် ပြဇာတ်တိုက်ရန် ရာမာခရစ်ရှုနားသို့ ညနေတိုင်း သွားကြသည်။

ကိုလှဘော် (အိုင်၊ တီ၊ ပီ၊ ဓာတုဗေဒဌာန)၊ ကိုကျော်ဒွန်းစိန် (မီးရထားဌာန စာရေးကြီး)၊ ကိုအောင်ဒင် (အစိုးရ ပုံနှိပ်တိုက် မြေပုံဌာန၊ နောင် ရုပ်ရှင်မင်းသား ခင်မောင်ရင်အဖြစ် ထင်ရှားရသူ)၊ ကိုမောင်မောင် (ဘီအေ၊ အေ၊ ဘောလုံးသမား)၊ ပုဇွန်တောင်မှ ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုး မိန်းမရှာဆန်ဆန် ကိုဘဇင်၊ ပန်းချီလှမောင် (ဟင်္သာတ)၊ ကိုမြ (ဟံသာဝတီရုံးစာရေးကြီး)။

ပြီးတော့ ကိုဘသောင်းနှင့် ငါ။

ကိုလှမောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ယိမ်းသမဆိုလား၊ အငြိမ့်ထဲမှ ဒုတိယမင်းသမီးဆိုလား၊ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်ဆို ပေါင်း ၁၀ ယောက်။

ဇာတ်တိုက်သွားသည့်အခါတိုင်း အငြိမ့်သမ မိန်းမရွယ်ကို ငှားရမ်းခ သုံးကျပ် ပေးရမူ။

ညနေတိုင်း ငါတို့စတည်းချရာ ဒေါ်ဦးရွှေအိမ်အောက်ထပ်တွင် လူစုကြသည်။ လူစုံ အောင် စောင့်ရင်း ကိုအောင်ဒင်က တယောကလေး တကျည်ကျည်နှင့် ထိုးသောအခါ

စည်းကလေးလိုက်ပြီး သီချင်းဆိုသည်။ လူစုံသည်အခါ ကိုမြက လက်ဖက်ရည် အချိုလေး၊ ရေနွေးကြမ်းလေး သောက်ပြီး ရာမာခရစ်ရှနား ခန်းမရှိ စင်မြင့်ဆီသို့ သွားကြသည်။

ဇာတ်တိုက်သည့်အခါ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော စာအုပ်လေးများကို ကိုင်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရွတ်ဆိုကြသည်။

မည်သူမျှ ကြိုတင် အလွတ်ကျက်ထားခြင်း မရှိကြသေး။ ဤ “ဆရာဝန်ပါပဲ” ပြဇာတ်ကို ဇာတ်တိုက်နေကြကြောင်း မစွတာဖာနေဗယ်က သိသွားသောအခါ ငါ့ကို ခေါ်မေးသည်။

‘သိန်းမောင်... မင်းတို့ ပြဇာတ်တိုက်နေကြဆို၊ ဒီပြဇာတ် အောင်မြင်အောင်လုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်လိုသလဲ’

‘ဟာ... နေပါဦး၊ ကျွန်တော်က တာဝန်ယူပြီး ခင်ဗျားပိုက်ဆံတွေကို မသုံးပစ်ချင်ပါဘူး။ မစွတာဖာနေဗယ်... ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ။ ကျုပ်တို့ဗမာလူမျိုးတွေက ကောက်ရိုးမီးဆိုတာ’

ဖာနေဗယ်၏ အကူအညီကို ငြင်းပယ်ခဲ့သော်လည်း ရတတ်သမျှသော ရန်ပုံငွေ စုဆောင်းကြပြီး ငါတို့သည် တတ်နိုင်သရွေ့ ပြဇာတ်ကို ကြိုးစား အကောင်အထည် ဖော်ကြသည်။

ရန်ပုံငွေ ထည့်ဝင်သူများထဲတွင် ကုန်ဈေးတန်း(ယခင်အက်ဒဝပ်လမ်း)မှ ဘီ အေ အေဘောလုံးသမား ကိုမောင်မောင်သည် အများဆုံး ထည့်ဝင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

တစ်လကျော်ကျော် နှစ်လနီးပါး ငါတို့ လေ့ကျင့်ကြသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ပရိသတ်များ ရှေ့ရှိ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ငါတို့ပြဇာတ်က ရောက်မလာဖြစ်ခဲ့။

ငါတို့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် ဇာတ်တိုက်ခြင်းလုပ်ငန်း ရပ်နားသွားကြရသည်။

ညနေတိုင်း ဇာတ်တိုက်ခြင်း လုပ်ငန်းများ ရပ်သွားသောအခါ ကိုဘသောင်းသည် အရေးကြီးသော လုပ်ငန်းတစ်ခု ထပ်မံ၍ တိုးလာပြန်သည်။

ကိုဘသောင်းနှင့် ကိုဗစိန်။

သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်သော အလေ့အထတစ်ခု တိုးလာသည်။ သူတို့သည် ညနေတိုင်း ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် ဇာတ်တိုက်သွားကြသည်။

သူတို့တိုက်သော ဇာတ်က အချစ်ဇာတ်။

လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမရွယ် မကျင်။

လှပသောဆည်းဆာ၏ ကန်တော်ကြီးဝန်းကျင်လမ်းတို့ကို သူမ၏ အဖော်တစ်ဦးနှင့် အတူ အပိုင်စားထားသည်။

ကိုဘသောင်းသည်လည်း ကန်တော်ကြီးကို ခြေကန်ပက်တော့ ရယ်တာပေါ့၊ ရယ်တာပေါ့။

မကျင်ကို ကိုဘသောင်းက စွဲလမ်းလာသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတို့

ဗဟန်း ရေတာရှည်လမ်းရှိ ပုဂံဝန်ထောက် ဦးတင်။

တစ်ချိန်က ကိုဘသောင်း၏ မြန်မာစာဆရာတစ်ဦး၏ အိမ်သို့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ကိုဘသောင်း ပြောင်းသွားတော့သည်။

ကိုဘသောင်း ပြောင်းသွားတော့ ကိုဗစိန်အပြင် ငါတို့လူအုပ်၏ ခံတမာ အေးမောင် သည်လည်း အဆစ်ပါသွားသည်။ အေးမောင်လေးသည် တစ်ခါက ကိုဘသောင်း ပြောင်းရွှေ့ ရာ၌ ကူညီခဲ့သော ကားစပယ်ယာ လှဖေ၏ တူတော်မောင်။

လှဖေက ကားစပယ်ယာ မလုပ်ချင်တော့ဘူးဆိုကာ ငါနှင့် လာနေသလို လှဖေ၏ တူ သစ်ဆိုင်တွင် လုပ်နေသူ အေးမောင်လည်း ပါလာခဲ့သည်။ အနေကြာတော့ အပေါ်ထပ်က သဘောကောင်းသော ဒေါ်ဦးရွှေ၏ အသင်အပြကောင်းမှုကြောင့် အေးမောင်သည်လည်း အချက်အပြုတ်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ကိုဘသောင်းတို့လူအုပ် မရှိတော့ ဒေါ်ဦးရွှေအိမ်၌ လှဖေရယ်၊ ငါရယ် နှစ်ယောက် ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သည်လူအုပ် မရှိမီက ငါက တစ်ဝမ်းတစ်ခါးသမား၊ ကြုံရာဆုံရာနှင့် ကြုံသော ထမင်းဆိုင်များသည် ငါ၏ထမင်းပိုင်း ဖြစ်လာသည်။ လှဖေက ထမင်းမချက်တတ်။ ငါ၏ ခေါင်းထဲ၌ လှဖေတာဝန်က ရှိသေးသည်။ သူ့ကို သည်အတိုင်းထား၍ ရေမျောကမ်းတင်ဘဝ ၌ မနစ်စေလိုသည်က ငါ့ စေတနာ။

သူ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ရစေလိုသည့်အတွက် လမ်း ၅၀ ရှိ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ ကိုသိန်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ထံ ပို့ပေးလိုက်သည်။

ကိုသိန်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တွင် ငွေကြေးအသင့်အတင့် ချောင်လည်ပြီး ကား ပိုင်ရှင် ရှိသည်။ လှဖေအား ကားမောင်းသင်ပြီး လိုင်စင်ပါရအောင် လုပ်ပေးရန် ကိုသိန်းတို့ သားအမိကို အပူကပ်သည်။ ကိုသိန်းတို့သားအမိကလည်း အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ကြသဖြင့် ငါသည် ခြေသလုံး အိမ်တိုင်ဘဝနှင့် ဆက်လက်ရွက်လွှင့်သည်။

၄၉ လမ်းမှ ဒေါ်ဦးရွှေအိမ်ကို ပြန်အပ်လိုက်သည်။ ၄၈ လမ်းမှ သစ်တောစာရေးကြီး ကိုကိုကြီးအိမ်တွင် ထမင်းလခ တစ်လ ၅၀ ပေးစားရင်း ငါ တစ်ကိုယ်စာအတွက် အိပ်ရာ ရှာတွေ့သည်။

ဘာမျှ မကြာလိုက်။

ငါ သုံးလမျှ အိမ်ရာ ရှာတွေ့နေတုန်း အေးမောင်လေးက ၄၈ လမ်းအိမ်ကို ပေါက်ချ လာသည်။

‘လာ... လာ... အေးမောင်၊ မင်းကို ခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်’

‘အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း တွေ့ရတော့မှာပါ’

‘ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အေးမောင်၊ မင်း ဟိုမှာ အဆင်မပြေဘူးလား’

‘ဆရာကိုဘသောင်းလည်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီ အစ်ကို။ ကျွန်တော် ဘယ်နေလို့ ဖြစ်တော့မလဲ’

‘ဟကောင်ရ... ငါ့မှာလည်း သူများအိမ်မှာ ထမင်းလခပေးစားပြီး ကပ်နေရတာ။ အစကလည်း မင်းတို့သဘောနဲ့ မင်းတို့ လာနေချင်တယ်ဆိုလို့ ငါလည်း မငြင်းခဲ့ပါဘူး။ မင်းတို့ တူအရီးကပဲ ငါ့ကို စရိတ်စက အကုန်များတယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး ကိုဘသောင်းဆီ ကို ထည့်လိုက်ချင်တယ်လို့ လှဖေက ပြောလို့ မင်း လိုက်သွားတာ မဟုတ်လား။ ခက်တာပဲ အေးမောင်... ခွကျတာပဲ’

ငါသည်လည်း ညည်းညူနေမိသည်။

‘မဖြစ်ဘူး အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော့်မှာတော့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေပြီ’

အနေကြာခဲ့သော ငါက ကိုဘသောင်း ဓလေ့ကို အသိဆုံး။

ကိုဘသောင်း၏ ဖခင်က သိပေါင်မင်းလက်ထက်က တောင်တွင်းကြီးနယ် စစ်ကဲတော် မင်း အဖြစ် ဤအမှုတော် ထမ်းခဲ့သော ကွမ်းရည်တော်မင်း။

စစ်ကဲနွယ်ဖွား ကိုဘသောင်း၏အကြောင်းကို မသိသူများက ပဒေသရာဇ်ဆန်သည် ဟု ထင်ကြသည်။ ဤအကြောင်းတွေက ခုလောလောဆယ်၌ အရေးမကြီး။ ဘဝတူ ခြေသလုံး အိမ်တိုင် အေးမောင်၏ ပြဿနာက အရေးကြီးသည်။

သည်တော့ ငါတို့ အိမ်ခန်းရှာ ထွက်ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ လမ်း ၂၀ မှ တရုတ်ကပြား အိမ်ထောင်စု ပိုင်သော သုံးထပ်တိုက်မှာ ငှားရမ်း၍ ရသည်။ အောက်ထပ်တွင် ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းလုပ်သူများက ရှိသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ် မှာ အိမ်ရှင်များက နေထိုင်သည်။ အလယ်ထပ်သည် ငါတို့စံရာ ဘုံအသစ်။

ငါတို့စံရာ ဘုံအသစ်တွင် လူသစ်တစ်ဦးက ထပ်တိုးလာသည်။ သူ့နာမည်က ဗိုလ်ဟုတ်၊ ဗမာလို လှမောင်၊ ဖြူး ဇာတိ၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများက အကူအညီတောင်းသဖြင့် ၁၀ တန်းကို ငါက တာဝန်ယူပြီး ရန်ကုန်မှာ ထားပေးလိုက်သည်။

သည်တော့လည်း ငါတို့စံရာ ဘုံအသစ်တွင် သုံးဦးသော ခါ၊ မျောက်၊ ဆင်တို့၏ လူပျိုဘုံနန်း ဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။

၁၆။ ပဋိသန္ဓေတည်စ “သခင်”

ငါနှင့် ကိုဘသောင်းတို့ အနေ ဝေးနေကြသည်။ သို့သော် ကိုဘသောင်းရှိရာ ပုဂံဝန်ထောက် ဦးတင် အိမ်ကို ရောက်စမြဲ။ ပုဂံဝန်ထောက် ဦးတင်အိမ်သို့ သုံးခေါက်မျှ ငါ ရောက်သွားသည်။ သည့်နောက် ကိုဘသောင်းကို ငါ မတွေ့ရတော့။

ရေတာရှည်လမ်း ခြံအမှတ် ၃၃ ခြံထဲတွင် တလုံးတခဲကြီး မကျင်နှင့် ကိုဘသောင်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တို့ ပျားရည်ဆမ်းနေကြသည်။ မကျင်သည်လည်း ကိုဘသောင်း၏ ကြင်သူသက်ထား အိမ်သူ မယား။

ငါသည်လည်း အလိုက်မသိတတ်။

ငါသည် အားလပ်သည့်ရက်များတွင် ခြံထဲသို့ အရောက်မပျက်။ ခြံထဲတွင် ကိုလှဘော် ကိုလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ကိုဘသောင်းတွင် သက်ထားက တစ်ဖက်၊ တော်လှန်ရေး စာပေများက တစ်ဖက်။

သူ့အစွဲအလမ်းဆုံးသော အမေရိကန် တော်လှန်ရေး၊ ဖိလစ်ပိုင်တော်လှန်ရေး၊ အိုင်းရစ် တော်လှန်ရေး၊ ရုရှားတော်လှန်ရေးစသည့် နိုင်ငံတကာတွင် ပေါ်ပေါက်နေသော အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူတို့၏ အုံကြွတော်လှန်မှုများကို လေ့လာသုံးသပ်နေကြသည်။

ဝံသာနုခေါင်းဆောင်အချို့သည် ငါးထောင်စား ဝန်ကြီးရာထူးကို အာသာငင်နေကြ သဖြင့် ဂျီ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ နှစ်ခြမ်း ကွဲကြပြန်သည်။ ခွဲရေး တွဲရေး စသော မြန်မာပြည်ကို အိန္ဒိယမှ ခွဲထွက်အုပ်ချုပ်ရေး၊ တွဲ၍အုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စများကြောင့် ဂျီ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ လေးစိတ် လေးမြွှာ ကွဲကြပြန်သည်။

‘တို့မြန်မာပြည်ကတော့ အားရစရာ မရှိပါဘူးကွာ။ နိုင်ငံချဲ့သူတွေ ရှိနေလို့ကတော့ အိန္ဒိယဘုရင်ခံလက်အောက်က မြန်မာပြည်ကို ခွဲထွက်အုပ်ချုပ်လည်း ကျွန်၊ တွဲလျက် အုပ်ချုပ်လည်း ကျွန်ပါပဲကွာ’

ကိုဘသောင်းက ကိုလှဘော်နှင့်ငါ့ကို ညည်းညည်းညူညူဖြင့် တစ်လုံးချင်း ဆွေးနွေး တင်ပြနေပါသည်။ ကိုလှဘော်ကလည်း ကိုဘသောင်း၏ ယူဆချက်ကို လက်ခံသည်။ ငါသည် လည်း မငြင်း။

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့ လိုချင်တာက လုံးဝ လွတ်လပ်ရေး။ ဝံသာနုတွေ ကွဲနေရင် လွတ်လပ်ရေးလမ်းစတော့ မှေးသထက် မှေးမှိန်တော့မယ်’

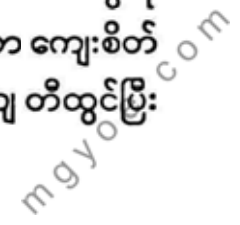
ငါ၏ ယူဆချက်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီကျွန်စိတ်... ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်နေသမျှ တို့တိုင်းပြည်မှာ ဝါး အစည်းပြေနေလို့၊ တို့ဒီလိုပဲ ခေါင်းငုံ့ခံနေလို့ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ ဘယ်ဆီမှာလဲဆိုတာ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်လှန်ရဲကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်ပါလား၊ ကုလားကြီးလာတယ်လို့ ကလေးတွေ ခြောက်လိုက်ရင် အငိုတိတ်သွားတာ’

စစ်ဗာရီကုလားများကို ဆိုလိုသည်။ သူတို့က အင်္ဂလိပ်တို့၏ ကြေးစားစစ်သားများ။

ကျွန်စိတ်နှင့် ကြောက်စိတ် အရိုးစွဲနေသော မြန်မာများ၏ အကြောင်းကို ကိုဘသောင်း က ထောက်ပြသည်။

‘မြန်မာတွေဟာ ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း အထင်သေးကြတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေကို သာ အထင်ကြီးကြတယ်။ နိုင်ငံခြားသားမှ လင်လုပ်ချင်ကြတယ်။ နိုင်ငံချဲ့တွေဟာ ကျေးစိတ် ကျွန်စိတ် ကြောက်စိတ်တွေဝင်အောင် အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားကို နည်းစနစ်ကျကျ တီထွင်ပြီး

ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လုပ်နေလို့ အိမ်ကြက်ချင်း အိုးမဲသုတ်ပြီး ခွပ်နေကြတာ။ ဒီကျေးစိတ် ကျွန်စိတ်တွေ အပြည့်အဝ ဝင်နေလို့ ဒါတွေပျောက်ပြီး ပြည်သူတွေ တော်လှန်ရဲလာအောင် တို့ ဘယ်လို စည်းရုံးသွေးထိုးကြမလဲ။ စဉ်းစားကြရမယ်’

ဒါက ရွှေဘိုသား ကိုလှဘော်၏ ယူဆချက်။ လူက အေးအေးဆေးဆေး နေတတ် သလောက် အတွေးနက်နက် တွေးသည်။ သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်သမား။

‘အင်း... ဒီကြောက်စိတ်၊ ကျွန်စိတ်တွေပျောက်အောင် ပထမဆုံး သခင်* ဆိုတဲ့ စိတ်တွေကို တို့ခေါင်းထဲမှာ သွင်းတဲ့သဘောနဲ့ တို့နာမည်တွေရဲ့ရှေ့မှာ ဦး၊ ကို၊ မောင်၊ မ ထည့်ခေါ်မယ့်အစား “သခင်” လို့ ရှေ့က တပ်ခေါ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား’

ကိုဘသောင်း၏ အတွေးအခေါ်သစ် တစ်ခုကို ငါနှင့်ကိုလှဘော်တို့ စဉ်းစားနေကြ သည်။

‘အေး... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဒါ ကောင်းတယ်’

ကိုလှဘော်ကလည်း ဆန္ဒတူသည်။ ငါကလည်း သဘောခွေသည်။

ဤ “သခင်” ဆိုသော စကားကို ကိုလှဘော်ရော ငါပါ နှစ်ခြိုက်လိုက်ပါသည်။

ကိုဘသောင်း၏ ဆွေးနွေးတင်ပြချက်ကိုမို့ပြီး ငါတို့ ဆွေးနွေးကြသည်။

လူတိုင်း လူတိုင်းသည် အခွန်ပေးဆောင်နေကြရပါ၏။

ဥပမာ လူခွန်အထိ။

အခွန်ပေးဆောင်ရသော လူများသည် အုပ်ချုပ်နေသော လူနည်းစုကို အုပ်ချုပ်နိုင်အောင်၊ ယန္တရားလည်ပတ်နိုင်အောင် လောင်စာအဖြစ် ပြည်သူများ၏ ချွေးနှံစာ အသပြာကို အခွန် ပေးကြရသည်။ ငါတို့အိတ်ကပ်ထဲမှ နှိုက်ထုတ်ပေးရသော ငွေစများကို အုပ်ချုပ်သူ ဘုရင်ခံမှ အစ ရွာသူကြီးအဆုံး စားသောက်ဝါးမျိုးပြီး အသက်ရှင်နေကြရသည်။

သည့်အတွက် နိုင်ငံချဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည်သာ “ကျွန်” ။

ငါတို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေသာ “သခင် အစစ်” ။

တို့ “ကျွန်” မဟုတ်နိုင်။

စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေသော နိုင်ငံချဲ့ မျက်နှာဖြူအစိုးရက ငါတို့ပြည်သူများကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဝန်ခံထားသည့်အချက်က ရှိသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့် ဝန်ခံသနည်း။

အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ (အစိုးရ) ကို ဂါးဘားမင်း (Government) ဟု ခေါ်ထားသည်။ ပိုမိုပြည့်စုံသော အဓိပ္ပာယ်သည် ပတ်ဗလစ်ဆားဗင့် (Public Servant)။ မျက်နှာဖြူအစိုးရ သည် “အများပြည်သူတို့၏ အစေခံ” ၊ “အများပြည်သူများ၏ ကျေးကျွန်” သာတည်း။

သို့တည်းမဟုတ်...

ငါတို့၏ “ပြည့်အစေခံ” များ သာတည်း။

* ကိုလှဘော်၊ ကိုဘသောင်းနှင့် ငါတို့သည် ဝက်ကသေးရွာကို မရောက်ဖူးကြပါ။ “သခင်အစ ဝက်ကသေးရွာက” ဟု ဆိုသည်။ မဟုတ်ပါ။

သည်အတွေးအခေါ်များကို ငါတို့ လူတစ်စုက နက်ရှိုင်းစွာ လက်ခံယုံကြည်ကြသည်။
ဤယုံကြည်မှုများကို ငါတို့လူစု ကိုးကွယ်ကြပြီး များမကြာလှ။ ၂၁ ဦး ဝံသာနုနိုင်ငံရေး
ပါတီမှ အရေးပါသော ဆော်ဩရေးမှူး ဒေါက်တာသိန်းမောင်က ငါတို့အား လက်ဖက်ရည်
သောက် ဖိတ်လေသည်။ နိုင်ငံ၏ အရေးအခင်းများကို စိတ်ဝင်စားကြသော လူငယ်လူရွယ်
များနှင့် နိုင်ငံရေး ဆွေးနွေးလိုသည်။

သည်လက်ဖက်ရည်သောက် နိုင်ငံရေး ဆွေးနွေးပွဲသို့ ကိုဘသောင်း၊ ကိုလှဘော်၊
ငါတို့ သုံးယောက်သား သွားကြသည်။ ပန်းဆိုးတန်း အမှတ် ၂၇၁ အပေါ်ထပ်ရှိ ဒေါက်တာ
သိန်းမောင် အိမ်။

အိမ်ရောက်တော့ ကိုဘသောင်းက ဆွေးနွေးပွဲကို စ ဖွင့်တော့သည်။

‘ကျုပ်တို့... တိုင်းပြည်အတွက် လွတ်လပ်ရေး ရအောင် လုပ်မလို့။ ကျုပ်တို့ရဲ့
နာမည်တွေရှေ့မှာ ကို၊ ဦး၊ မောင် လို့ ထည့်ခေါ်မယ့်အစား “သခင်” ပဲ တပ်ခေါ်ပါ။
“သခင်ဘသောင်း” လို့ ခေါ်ပါ’

သည်အချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ကပြား ကျား မများကို မြန်မာများက သခင်
ကြီးဘုရား၊ သခင်မကြီးဘုရားဟု ခေါ်နေချိန်။ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူတို့က သူတို့နာမည်ရှေ့၌
မစ္စတာလို့ တပ်ခေါ်သည့်အခါတွင် သူတို့၏ နာမည်နောက်တွင် “အက်စ်ကျိုင်းယား” ဟု
တပ်ခေါ်ကြသည်။

တကယ်တော့ အက်စ်ကျိုင်းယား ဆိုသည်မှာ “သခင်” လို့ အဓိပ္ပာယ် လုံးဝ မရ။
ဇာတိအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ထူး အခြေအနေအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပညာ အခြေအနေ
အားဖြင့် လည်းကောင်း လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်လို့သာ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

သို့သော် မြန်မာများက ကျွန်စိတ်အဖိစီး ခံနေကြရသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ နာမည်
နောက်က တပ်ထားသော “အက်စ်ကျိုင်းယား” ကို “သခင်” ဟု ဘာသာပြန်လိုက်ကြသည်။
သည်တော့လည်း ဗရောင်းအက်စ်ကျိုင်းယား အမည်ရှိသော အင်္ဂလိပ်က ဗရောင်းသခင်
ဖြစ်လာသည်။ ဝိုက်အက်စ်ကျိုင်းယား အင်္ဂလိပ်ကလည်း ဝိုက်သခင် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။
သည်လိုနှင့် မြန်မာများသည် အပ်သွားရာ ချည်ပါရသလို အလိုလို အင်္ဂလိပ်၏ကျွန် ဖြစ်
သွားခဲ့ရလေသည်။

သည်တော့ ကိုဘသောင်းသည် ကျွန်အတွေးအခေါ်ကို စတင် တော်လှန်နေပါ
သည်။ ဒေါက်တာသိန်းမောင်သည်လည်း အံ့ဩနေပုံရကာ ပြီးမှ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ငါလည်း သစ်မရှိလို့ ဝါးပေါင်းကွပ်ဆိုသလိုပဲ၊ ၂၁ ဦး မှာရှိနေတယ်။ သူတို့ဥစ္စာ
ငါလည်း သိပ်အားမရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ နိုင်ငံရေးလုပ်ဖို့ “သခင်” လို့ ခေါ်ရမယ်ဆိုတဲ့
ဥစ္စာကလည်း အမှန်တော့ ပညတ်တွေပါ။ ပရမတ် မဟုတ်ပါဘူး’

ဒေါက်တာသိန်းမောင်က “သခင်” တပ်စရာ မလိုကြောင်း စောဒက တက်နေသည်။
ကိုဘသောင်းသည် “သခင်” အဓိပ္ပာယ်ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြမနေတော့။

‘ကဲ... ဒါဖြင့် ဒေါက်တာ သိန်းမောင်လို့ မခေါ်ဘဲ ဦးသိန်းမောင်လို့ ခေါ်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား သဘောကျပါ့မလား?’

‘ကျပါတယ်’

ဒေါက်တာသိန်းမောင်က ရယ်ကျဲကျဲ။

‘ဦးသိန်းမောင်လို့ မခေါ်ဘဲ ကိုသိန်းမောင်လို့ ခေါ်မယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ကိုလှဘော်က ခတ်ပြတ်ပြတ်သမား။ စကားပြောလည်း တုံးတိတ်ကြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ခေါ်ပါ... ခေါ်ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ဒေါက်တာသိန်းမောင်က အပြုံးမပျက်။

‘ကဲ... ဆရာကို မောင်သိန်းမောင်လို့ ခေါ်ရင်ကော...’

ငါက ဒေါက်တာသိန်းမောင်ကို ဆရာဟု အမြဲခေါ်နေကျ၊ နှုတ်ကျိုးနေသည်။

‘ခေါ်ပါ... ခေါ်ပါ၊ ဒါတွေဟာ ပညတ်ချက်တွေပါ’

ဒေါက်တာသိန်းမောင်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေး ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ဖြေနေပါသည်။ သည်တွင် ကိုဘသောင်းသည် ကောက်ကာ ငင်ကာဖြင့် ဒေါက်တာသိန်းမောင်၏ ဘေးကို ပိဿာလေးနှင့် ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

‘ကိုင်းဗျာ... ခင်ဗျားကို... ဦး၊ ကို-တို့လည်း ထည့်မခေါ်တော့ဘူး၊ “မောင်” ဆိုတာလည်း ထည့်မခေါ်ဘူး။ “ခွေးသိန်းမောင်” လို့ ခေါ်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကြိုက်ပါ့မလား?’

ဒေါက်တာသိန်းမောင်သည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့သော အဖြေကို ပေးလိုက်သည်။

‘ကြိုက်... ကြိုက်... ကြိုက်ပါတယ်’

ငါတို့ သုံးဦးသားသည် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ဒေါက်တာသိန်းမောင်သည်လည်း ပြုံးနေပါသည်။ နောင်တွင် ဒေါက်တာသိန်းမောင်က “သခင်အစ ဒေါက်တာက” လို့ မကြာခဏ ပြောစမှတ် ပြုတတ်သည်ကို ငါ မမေ့။

ငါတို့သည် အခြားသော ထွေရာလေးပါး ၂၁ ဦးတို့၏ နိုင်ငံရေး အားနည်းချက်များကို ဆက်ဆွေးနွေးကြပါသည်။ ဤသို့သော ဒေါက်တာသိန်းမောင်အား ငါတို့တစ်တွေ သခင်များ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသတင်းလွှင့်ခြင်းသည် ပထမဆုံးသော “သခင်လှုပ်ရှားမှုအစ” ဟု ဆိုလျှင် ရမည်လား မပြောတတ်။

မည်သူကရော ငြင်းမည်နည်း။

ဘယ်သူတွေကငြင်းငြင်း၊ ငါတို့သုံးဦးသား နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင် လှုပ်ရှားလှုပ်ဆောင်ကြရန် ခိုင်ခိုင်မာသော နှလုံးသားများမှ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသော နေ့ပင်တည်း။

ဒေါက်တာသိန်းမောင်အိမ်မှ ရေတာရှည် ခြံအမှတ် ၃၃ သို့ ငါတို့သုံးဦး ပြန်လာကြသော အခါ ကိုဘသောင်းသည် သူ၏ ဂျမ်းအဘိဓာန် (Gem Dictionary) စာအုပ်ကလေးထဲတွင်

“သခင်ဘသောင်း” ဟူသော အမည်ကို စတင် ကမ္ဘာလှည့်လက်မှတ် ရေးထိုးလိုက်သည်ကို ငါ တွေ့လိုက်ရသည်။

၁၇။ ကြိုဆုံးခဲ့ရသော စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေးအသင်း

လမ်း ၂၀ အိမ်ခန်းက လူကျပ်လာသည်။ ဘီအေတန်းတက်နေသူ မိုးညိုမှ ကိုစန်းမောင်၏ ညီဝမ်းကွဲ စိုးမြင့်တစ်ယောက် ထပ်တိုးလာသည်။ ကိုစန်းမောင်ကလည်း ငါ့ကို ခင်သည်။ မိုးညိုမှ ကိုစန်းမောင်နှင့် ထပ်တွေ့ခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပေးလာသော လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ခံတစ်ခု ထပ်တိုးလာစေသည်။

၃၇ လမ်းရှိ သုံးထပ်တိုက်၏ အောက်ဆုံးထပ်၌ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးရုံးခန်းကို ဖွင့်ဖြစ်သလို လူငယ်များကြီးပွားရေး စာဖတ်အသင်းကိုလည်း ဖွင့်ဖြစ်သည်။

နောက်အသင်းတစ်ခု။

စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေးအသင်း (Moral Up Lift Association)။ ဤအသင်းတွင် မန္တလေးမှ ဦးကျော်ရန်၏ သမီး ဒေါ်ထားထားက ဥက္ကဋ္ဌ။ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရာဇဝတ်ဝန်ဘဝမှ ထွက်လာသူ ကိုဘထွန်း (ဘီအေ၊ စီးပွားရေးဂုဏ်ထူး)၊ အမှုဆောင်များက မိုးညိုမှ ကိုစန်းမောင်၊ သထုံမှ ကိုထွန်းမင်း၊ ကုန်ဈေးတန်းမှ ဘီအေအေ ဘောလုံးသမား ကောလိပ်ကျောင်းသား ကိုမောင်မောင်။ ငါသည် အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သည်။

အသင်း၏ အဓိကလုပ်ငန်းက လေလွင့်ပျက်စီးနေသော မိန်းကလေးများကို ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်း။ သားသည်မိခင်ကောင်းများ တိုးပွားလာရန် ရည်ရွယ်သည်။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပျက်ဆီးခြင်း ခံနေရရှာသော မိန်းကလေးများ၊ တောရပ်နေအမျိုးသမီးများ၊ လူအရောင်းအဝယ်များဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသူ လူ့ဘီလူးကြီးများ၏ သတင်းများကို စုံစမ်းကြသည်။

ရရှိသော သတင်းကို ငါတို့အသင်းမှ ဗစ်ဂျီလင့်(စ်)ဆိုဆိုက်ရာတီး (Vigilance Society) မှ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်နေသူ မစ္စနက်ကယ်ဂျိုး (Miss Nachal Jones) ထံ သတင်းပေးပို့ရသည်။ ဗစ်ဂျီလင့်(စ်)ဆိုဆိုက်ရာတီးဆိုသော အသင်းသည် မိဘမဲ့ကလေးများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး အသင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်အသင်းကို အမေရိကန် သာသနာပြုအဖွဲ့များက ဆော်ဩရှေ့ဆောင်၍ တည်ထောင်ခဲ့သော အသင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီကာလက ဤအသင်းသည် လေလွင့်ပျက်စီးနေသော အမျိုးသမီးများကို ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရာတွင် အထူးထင်ရှားသည်။

အထူးရာဇဝတ်အာဏာရထားသော မစ္စနက်ကယ်ဂျိုးသည် ငါတို့အသင်းမှ ပို့ထားသော သတင်းများကို ထပ်မံစုံစမ်းသည်။ တိကျမှန်ကန်သော သတင်းများ ရရှိပြီးသည့်အခါ လူ့ဘီလူး

ခေါ် လူ့အသွေးအသားများကို အရောင်းအဝယ်ပြုနေသူများနှင့် လေလွင့် မိန်းကလေးများကို ဖမ်းဆီးပြီး ထိန်းသိမ်းတော့သည်။

လူ့ဘီလူးကြီးများကို ရုံးတင်အရေးယူပြီး မိန်းကလေးများကို ဗစ်ဂျီလင့်စ် အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စနက်ကယ်ဂျူးက ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ထားလိုက်သည်။

ငါတို့အသင်း၏ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး တာဝန်များကို ကိုထွန်းမင်းက တာဝန်ယူ သည်။

တောင်လုံးပြန်မှ ရွှေမိမည်သော ကလေးမတစ်ယောက်ကို ငါတို့အသင်းမှ တွေ့ရှိခဲ့ သည်။ ရွှေမိသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖွံ့သည်။ တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိသည်။ သို့သော် သူမ၌ ကရုဏာထားစရာ ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ရွှေမိသည် သူမ၏အလှကို သူမ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့။ တခြားလူများကသာ ပိုင်ခဲ့ပါ၏။

ရွှေမိတွင် ဖအေအရင်း မရှိတော့။ ရွှေမိ အဖေက သူမ မသိသော ဘဝတစ်ပါးသို့ လိုက်သွားနှင့်ပြီ။ ရွှေမိပထွေး၏ အလုပ်က အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး။ ဖဲရိုက်၊ အရက်သောက် ခြင်းသည် ရွှေမိ ပထွေး အလုပ်။ ရွှေမိအမေက ပဲပြုတ်ရောင်းကျွေးရသည်။ ရွှေမိမှာ မောင်လေး တစ်ယောက်ရှိသည်။ အမဲဈေး ကုန်းပေါ်က အမျိုးသားကျောင်းမှာ။

ရွှေမိ၏ ဆိုစကားကို ငါတို့ စုံစမ်းကြသည်။ အမဲဈေးကုန်းပေါ်က အမျိုးသားကျောင်း (ယခု အမဲဈေး ကုန်းဆင်းနေရာမှ နေ့ကလေးထိန်းကျောင်း) ရှိ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဆရာငွေထံ သွား၍ ငါတို့ စုံစမ်းကြသည်။ ဖြူးက မောင်မောင်တင်ကလည်း ဤကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာ။ ငါတို့ စုံစမ်းရ လွယ်ကူသည်။

ရွှေမိ ပြောသော စကားရပ်က ဟုတ်ပါသည်။

သူမဘဝ၏ အတိတ်များကို အမှောင်ထုများက အလှအယက် နေရာလှယူထားကြ သည်။ ရွှေမိ၏ အပျိုရည်ပန်းကို ရွှေမိ၏ပထွေးက ခြွေမွှလွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ခြွေမွှ၍ လွင့်ပစ် ခံရသော ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး ရွှေမိကို သူမ၏ ပထွေးက လူ့အသွေးအသားများကို ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသော လူ့ကာမပွဲစားများလက်သို့ လက်သိပ်ထိုး ရောင်းစားပစ်လိုက် သည်။ သည်တော့လည်း ရွှေမိသည် သူမအလှကို သူမ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဟု ငါ ရင့်သီးစွာ ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ထွာလောက်ရှိသော ရေတိမ်တွင်နစ်ခဲ့သော ရွှေမိကို ငါတို့ဆယ်ယူခဲ့ကြပြီး ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါ်ထားထားအိမ်မှာ အနားယူစေလိုက်သည်။ တစ်ဖန် မစ္စနက်ကယ်ဂျူးထံ ထပ်မံ၍ ပို့လိုက် ပြန်သည်။ မစ္စနက်ကယ်ဂျူးက ရွှေမိကို ဆေးစစ်လိုက်သောအခါ “ပိုး” တို့ကို တွေ့ရှိသဖြင့် ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်သည်။

ရွှေမိ ဆေးရုံက ဆင်းလာသောအခါ မစ္စနက်ကယ်ဂျူးတို့အသင်းမှ ကယ်ဆယ်ထား လိုက်သည်။ သည်အသင်းမှ ရွှေမိအား ဇာထိုး၊ ပန်းထိုး၊ စက်ချုပ်၊ အချက်အပြုတ်များကို ကောင်းစွာ သင်ပေးတော့သည်။

ရွှေမိတစ်ယောက် ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးခဲ့ပေမယ့်လည်း မြေဩဇာကောင်းများဖြင့် ထိတွေ့မိသော ရွှေမိသည် ပြန်လည်လန်းဆန်းလာပါစေတော့။

သည်ဆန္ဒကို ငါသည် စာရိတ္တပြုပြင်ရေးအသင်းကိုယ်စား ပြုမိသည်။

တကယ်တော့ ဤအသင်းသည် မထင်မရှား။ လူမှုရေးထက် နိုင်ငံ၏ အရေးအခင်းများ ဌှိ စိတ်စောထက်သန်နေသော ငါသည် ဤအသင်းနှင့် ဝေး၍ ဝေး၍သာ လာခဲ့သည်။

အားလပ်သောအခါ အခွင့်ရသည့်အချိန်တိုင်းတွင် ငါနှင့် ကိုဘသောင်းတို့သည် မည်သူ ကမှ တွေ့အောင်၊ ဆုံအောင်၊ ကြုံအောင် လုပ်မပေးသော်လည်း တွေ့ကြစမြဲ။

ငါနှင့်ကိုဘသောင်းတို့သည် နိုင်ငံရေးဒေသနာများကို တဖွဖွ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ဆဲ ပါတည်း။

၁၈။ ဘဝတိုက်ပွဲကလေး တစ်ခု

မြန်မာပြည်စာအုပ်ဆိုင်၌ အားလပ်နေသော အချိန်များတွင် ငါ၏လက်က အငြိမ်မနေ။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ မဂ္ဂဇင်းများကို ဟိုက ဆွဲဖတ်လိုက်၊ သည်က ဆွဲဖတ်လိုက်။

အင်္ဂလန်ရှိ စာအုပ်ထုတ်ဝေသော ကုမ္ပဏီများမှ ရှေးဟောင်းစာအုပ်များ၊ ရှေးဟောင်း အနုပညာနှင့်ဆိုင်သော စာအုပ်များ ရောင်းချင်ပါသည်။ ဝယ်ချင်ပါသည်ဟူသော ကြော်ငြာ ကလေးများက ပါလာတတ်သည်။

ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း သင်တန်းကျောင်းများ၏ အကြောင်းအရာကလေးများနှင့် စာအုပ်ချုပ် လုပ်ငန်းများ အကြောင်းလည်း ပါလာတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စာအုပ်ရောင်းပညာ (Book Selling) နှင့် ပတ်သက်သော ကြော်ငြာ ကလေးများလည်း ပါလာတတ်သည်။

ဤနှစ်ကုန်တွင် စမည့် စာအုပ်ရောင်းပညာဒီပလိုမာ ပေးမည်ဟူသော ကြော်ငြာကလေး က ငါ၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေသည်။ အင်္ဂလန်တက္ကသိုလ်၌ စာအုပ်ရောင်းဒီပလိုမာ သုံးနှစ်တာ သင်တန်းလျှောက်ထားလိုသူများအား စကောလားရှစ်ပေးမည်။ ရန်ကုန်ကောလိပ်မှ အင်တာ အောင်မြင်ပြီးသူဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာနှင့် သင်္ချာနှစ်ဘာသာကို ဖြေဆိုရမည်။ အလုပ်အကိုင်ရှိသူ များသည် ဌာနဆိုင်ရာ ထောက်ခံချက်များနှင့်အတူ ပူးတွဲလျှောက်ထားနိုင်သည် ဟူသော ကြော်ငြာကလေးသည် ငါ၏စိတ်ကို မြူးကြွစေပါသည်။

နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါး။

ဟို... ဟို... အဝေးကြီး။

ငါ ကြားခဲ့ဖူးသော မလေးရှား... စင်ကာပူ... အင်္ဂလန်... ဆန်ဖရန်စစ္စကို... ဘွန်နို ... ဟိုအဝေးကြီးဆီကို...။

ငါက ရေးရေးမြင်ရသည်။

အထူးသဖြင့် ငါတို့၏ နိုင်ငံကို ကျွန်ုပ်တို့အုပ်ချုပ်၍နေကြသော နေမဝင်သည် လူမျိုးတို့၏ မင်းဧကရာဇ်တို့စံရာ အင်္ဂလန်ကျွန်းမြေကို ငါ သွားလိုလှပါ၏။

သို့သော် မျှော်လင့်ခြင်းကို ငါသည် မကိုးကွယ်တတ်။

မျှော်လင့်ခြင်းသည် ရင်မောရသော စိတ်ရောဂါတစ်မျိုး။

တစ်နည်း...

သွားထိုက်သော ပညာအရည်အချင်းနှင့် ဆိုလျှင် ငါသည် လျင်လျင်မြန်မြန် သွားလိုလှပါ၏။

သည်အတွက် ဉာဏ်သည် အဖ၊ လုံ့လသည် အမိတည်း...။

ငါသည် လုံ့လကို အသုံးချရန် မစ္စတာဖာနေဗယ်ထံ ထသွားဖြစ်သည်။ မစ္စတာဖာနေဗယ်ကို ရုံးခန်းအတွင်း၌ အသင့်တွေ့ရသည်။

‘လာ... ထိုင်... သိန်းမောင်... ဘာကိစ္စလဲ’

မစ္စတာဖာနေဗယ်၏ ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံတတ်သည့် အကျင့်က သူ့ကို လေးစားစရာ။

‘ကျွန်တော် စာအုပ်ရောင်းဒီပလိုမာ တက်ဖို့ ထောက်ခံချက် လိုချင်တာနဲ့ လာခဲ့တာ’

‘ဟကောင်... မင်း လျှောက်မနေပါနဲ့၊ ငါ သိပါတယ်... ဒီစကောလားရှစ်တွေရဲ့

ဥပဒေစည်းမျဉ်းတွေဟာ မြန်မာပြည်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်ပေးဖို့ အစီအစဉ် မရှိပါဘူးကွ’

မစ္စတာဖာနေဗယ်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းနေသည်။ ပြီး ငါ့ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

‘သူတို့ သင်ပေးတာ... အကျိုးရှိမယ် မရှိဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်သိတာက ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ဖတ်ခွင့်ကြိုလို့ စာအုပ်ကောင်းတွေ ဖတ်လာနိုင်ရင် ပညာမျက်စိ ပွင့်လာမယ်။ အကျိုးရှိလာနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ မစ္စတာဖာနေဗယ်’

ငါသည် ထောက်ခံချက်ရရန် စိတ်စောနေမိသည်။

‘မင်းပြောတာတွေတော့ ဟုတ်တာပေါ့... သိန်းမောင်။ မြန်မာပြည်အစိုးရက တကယ် အကျိုးရှိနိုင်မယ့် ပညာရပ်တွေဆိုရင် သင်ဖို့ မလွှတ်ဘူး ငါ့ကောင်’

မစ္စတာဖာနေဗယ်သည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ရှင်းပြနေသည်။ ငါက နားမဝင်။

‘ပညာပေးတာ မပေးတာကလည်း ကျောင်းရဲ့ ကိစ္စ၊ လွှတ်တာ မလွှတ်တာကလည်း အစိုးရအလုပ်။ လျှောက်တာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပဲ။ ထောက်ခံချက် ရေးပေးဖို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တာဝန်ပါပဲလေ’

‘အေးလေ... မင်း သူကြီးဂေဇက် ဦးခင်မောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပါဦး’

ဦးခင်မောင်က မြန်မာပြည်စာအုပ်အသင်း၏ မင်ဘာ လူကြီးတစ်ဦး။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ခုပဲ သွားတွေ့လိုက်ပါ့မယ်’

ငါသည် စိတ်စောနေသဖြင့် မစ္စတာ ဖာနေဗယ် ဘာပြောမည်ကို နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ဦးခင်မောင်ထံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

‘လာဟော့တပည့်... ဘာကိစ္စလဲ’

ငါသည် သူကြီးဂေဇက်ကို လျှောက်လွှာထုတ်ပြလိုက်သည်။ ဦးခင်မောင်ကလည်း ငါ၏ လျှောက်လွှာကို လျှောက်ဖတ်ကြည့်နေသည်။

‘ဒီစကောလားရှစ် လျှောက်တာ၊ ဆရာဆီက ထောက်ခံချက် လိုချင်လို့’

‘နေပါဦး တပည့်ရာ၊ သိပ်လည်း လောကြီးမနေပါနဲ့ဦး။ ဘုတ်ကလပ်ကလည်း မင်းကို ပို့ဖို့ ဆိုပြီး ဒါရိုက်တာ အစည်းအဝေးက ဆုံးဖြတ်ထားလို့ အစီအစဉ်တောင် လုပ်နေပါပြီ။ ဒါတွေ မင်း လျှောက်မနေနဲ့တော့’

‘မဟုတ်သေးဘူး ဆရာ... မဟုတ်သေးဘူး။ ဘုတ်ကလပ်ကနေ သနားလို့ ပို့တာတော့ ကျွန်တော် မသွားလိုပါဘူး။ အရည်အချင်းရှိလို့ ထိုက်တန်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် အနေနဲ့ပဲ ကျွန်တော် သွားချင်ပါတယ်။ လျှောက်ပြီး ဖြေနိုင်လို့ အစိုးရက ခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သွားတက်ချင်ပါတယ်။ ဆရာတို့ ထောက်ခံချက် မပေးရင်လည်း ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပဲ သွားတင်လိုက်တော့မယ်’

ငါသည် သူ၏စားပွဲပေါ်မှ လျှောက်လွှာစာရွက်ကို လှမ်းယူရန် လက်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

‘တယ် ခေါင်းမာတဲ့ ငါ့တပည့်ပဲ၊ ကဲ... ကဲ မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင်...’

သူသည် ငါ၏ လျှောက်လွှာ စာရွက်ပေါ်၌ ထောက်ခံချက် ရေးပေးနေတော့သည်။ ဦးခင်မောင် ရေးပေးတော့ မစ္စတာဖာနေဗယ်သည်လည်း ရေးပေးနေပါတော့သည်။

မစ္စတာဖာနေဗယ်၏ ထောက်ခံချက်များသည် စီးပွားရေးဗေဒဆန်ဆန်။ မြန်မာပညာတော်သင်များကို အစိုးရက လွတ်ပေးမည်ဆိုလျှင် အစိုးရနှင့် ဆိုင်ရာကုမ္ပဏီများမှ ထက်ဝက်စီ အကုန်အကျခံခြင်းအားဖြင့် ပညာတော်သင်တစ်ယောက် လွတ်နိုင်မည့်အစား နှစ်ယောက်လွတ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်ဟု ထောက်ခံချက်တွင် ရေးသားထားသည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်က ရှိသေးသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဈေးကြီးပေးပြီး မှာယူရသော မျက်နှာဖြူ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများ ခေါ်ယူရမည့်အစား ပညာတော်သင် လွတ်ပြီးသား မြန်မာတစ်ဦးကိုသာ အသုံးချမည်ဆိုပါက အစိုးရတွင် အကုန်အကျသက်သာပြီး အုပ်ချုပ်ရေး၌ ချုပ်ကိုင်နိုင်ရန် လွယ်ကူကြောင်းလည်း အကြံပေးထားသည်။

မည်သို့သော ထောက်ခံချက်မျိုး ရေးပေးရေးပေး၊ ငါ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ အချိန်မီ လျှောက်လွှာတင်နိုင်ရေးက ငါ့အဖို့ အရေးကြီးသည်။ ထောက်ခံချက်များ ပြည့်နှက်နေသော လျှောက်လွှာကို ငါ ယူပြီး အပြေးအလွှား သွားတင်လိုက်သည်။

ငါသည်လည်း စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် တာဝန်ရှိရာ စာအုပ်ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။
ဆိုင်အရောင်း ကောင်တာနားတွင် မစ္စတာဖာနေဗယ် ရပ်နေသည်ကို ငါ တွေ့ရသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့... သိန်းမောင်၊ မင်းကိစ္စတွေ ပြီးလာခဲ့ပြီလား’

မစ္စတာဖာနေဗယ်က ငါ့ကို စူးစမ်းနေသယောင် ကြည့်ပြီး စတင် မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် လျှောက်လွှာတင်လိုက်ပြီ’

ငါသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အမူအရာဖြင့် ရွှင်ပျစွာ ဖြေလိုက်သည်။

‘မင်း... ဘယ်လောက်ကုန်ကျခဲ့သလဲ’

မစ္စတာဖာနေဗယ်သည် ငါ့ကို အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကောက်ကာ
ငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် စာမေးပွဲဖြေဖို့ငွေ ၂၀ တင်ခဲ့တယ် မစ္စတာဖာနေဗယ်’

မစ္စတာဖာနေဗယ်သည် ပြုံးလျက် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း
သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငွေများ ထုတ်လျက် ရေတွက်နေပြီး ငွေ ၂၀ ကျပ်ကို ငါ့အား
ကမ်းပေးလိုက်သည်။

‘သိန်းမောင် မင်း ပိုက်ဆံကို အလဟဿ မဖြုန်းတီးပစ်ပါနဲ့’

ငါသည် သူကမ်းပေးသော ငွေချပ်များကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီး မစ္စတာ ဖာနေဗယ်
ကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

မစ္စတာဖာနေဗယ်သည် သူ၏ ရုံးမှ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ထွက်သွားလေတော့သည်။
ငါသည် မစ္စတာ ဖာနေဗယ်၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိပြီး စိတ်တွင်းကတော့ စကား
ပြောနေမိပါသည်။

“ငါ့ကို တော်တော် အထင်သေးတဲ့ အဘိုးကြီး...”

၁၉။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဖွားသန့်စင်ခြင်း

ပဲခူးငလျင်ကြီး လှုပ်သည်။ ဤငလျင်သည် ငါမြင်ဖူး၊ သိဖူး၊ ကြားဖူးသော ငလျင်များထဲတွင်
အကြီးဆုံး ငလျင်ကြီးဟု ငါ ထင်သည်။

ပဲခူးတွင် လှုပ်သော ငလျင်သည် မည်သို့မှ မဆိုင်သော ရန်ကုန်မြို့ပန်းဆိုးတန်းဘက်ရှိ
တိုက်တာအဆောက်အအုံများ အက်ကွဲပြိုကျကြသည်။ တိုက်တာအဆောက်အအုံများ၏
အောက်ဆုံးထပ်၌ တည်ရှိကြသော သစ်သီးဆိုင်ကလေးများသည် အုတ်ပုံကြီးများကြားတွင်
ဖုံးအုပ်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ လူအချို့ ဆေးကြ ကျေကြသည်။ တိရစ္ဆာန်အချို့သည်လည်း
သေကျေပျက်စီးကြသည်။

ဤမျှသော အဖြစ်ဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ငလျင်သည် ငါတို့ ငှားရမ်းနေထိုင်ရာ

၃၇ လမ်းရှိ ဘုံသုံးထပ်သို့ တိုက်ကတုံးကွဲအက်ပြီး အနည်းငယ် ပြိုကျသည်မှတစ်ပါး တခြားသော ဒဏ်ရာများကို ငါတို့ထံ ပေးမလာခဲ့။

မိုးပြိုမှာကြောက်ပြီး ခြေထောက်ထောင်၍ အိပ်တတ်သော တစ်တီတူးငှက်လို သည် တိုက်ပေါ်၌ မနေရဲတော့သော ငါတို့သည်လည်း “ဦးစစ်” ဆိုသူ၏ ဆက်သွယ်ပေးချက်အရ လှည်းတန်းအိမ်၌ ငှားရမ်းနေလိုက်ကြတော့သည်။

လူငယ်များကြီးပွားရေးအသင်း ရုံးခန်းနှင့် စာကြည့်တိုက်ကိုလည်း လမ်း ၄၀ ရှိ အတွင်းရေးမှူး ကိုသိန်း အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

ငါတို့ လှည်းတန်းအိမ်၌ ရှိနေစဉ် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၆ ရက်နေ့သည် မြို့တော် မဟာရန်ကုန်၌ ထူးခြားသော နေ့ကြီးတစ်နေ့ ဖြစ်လာသည်။ ဤနေ့သည်ကား ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းတွင် ဂေါ်ရင်ဂျီခေါ် တေလေရူ ကုလားအလုပ်သမား ၂၀၀၀ တို့ သပိတ်မှောက်ကြသော နေ့တည်း။

ကုလားအလုပ်သမားတို့သည် လုပ်ခ ၁ ကျပ် ၈ ပဲ (တစ်ကျပ်ရှစ်ပဲ) ရနေရာမှ နှစ်ကျပ်ရရှိဖို့ တိုးမြှင့်ရရှိရန် တောင်းဆိုကြသည့်အခါ သင်္ဘောကုမ္ပဏီသူဌေးများက တိုးမြှင့်ပေးခြင်းကို ငြင်းဆန်သောကြောင့် သပိတ်မှောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရပ်စ်ရောလ်ကုမ္ပဏီ (Rosrall Co.) မှ ကပ္ပတိန်ရပ်စ်ရောလ် (Captain Rosrall) က ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းတွင် ပုသိမ်နှင့်မော်လမြိုင်မှ ခေါင်ငင်လာသော မြန်မာဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားများကို အစားထိုးလိုက်သည်။

သည်တော့ ကုလားအလုပ်သမားများက မကျေနပ်။ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်ပင် ကုလားများက သပိတ်မှောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်မြောက်သောနေ့တွင် ရပ်စ်ရောလ်ကုမ္ပဏီက ကုလားများကို ၄ (လေးပဲ) ထပ်တိုးပေးလိုက်သောကြောင့် ဂေါ်ရင်ဂျီများနှင့် ကုမ္ပဏီသူဌေးတို့ ပြေလည်ကျေနပ်မှု ရရှိသွားကြပြန်သည်။

သည်ကျေနပ်မှု၏ နောက်ဆုံး...
သို့မဟုတ် မေလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဂေါ်ရင်ဂျီအလုပ်သမားများ ဆိပ်ကမ်းသို့ အလုပ်ပြန်ဆင်းရန် လာကြသည်။

ကပ္ပတိန်ရပ်စ်ရောလ်က ကုလားများကို အလုပ်ပေးလိုက်သောအခါ မြန်မာအလုပ်သမားများကို ချက်ချင်း အလုပ်ရပ်စဲလိုက်တော့သည်။

မြန်မာအလုပ်သမားများကလည်း အလုပ်ပြန်ချပေးရန် ဆိပ်ကမ်းတွင် တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြသည်။

ဤထိုင်နေသော မြန်မာအလုပ်သမားများထဲမှ ကိုရွှေဗမာတစ်ယောက်က အလုပ်ဆင်းရန် လာသော ကုလားများကို ခဲနှင့်ပေါက်ခြင်းဖြင့် သူ၏ မကျေနပ်မှုကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည့်။

ဤဝိရောဓိတရားကြောင့်ပင် ကုလားများကလည်း လက်တုံ့ပြန်ကြခြင်းဖြင့် ကြီးမား ပြင်းထန်သော ပဋိပက္ခကြီးကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတော့သည်။

သည်အဖြစ်ကိုက ငါနှင့်ရင်းနှီးဖူးသော ပဋိပက္ခ၏ အခြေခံအကျဆုံးသော ကုလား - မြန်မာ အဓိကရုဏ်းကြီးတည်း။

ဤသို့သော အဓိကရုဏ်း မီးစပျိုးနေချိန်တွင် မဟာရန်ကုန်တစ်ခွင်၌ ကောလာဟလ သတင်းတို့သည် တောမီးပမာ နေရာအနှံ့အပြား ပျံ့လွင့်လာကြသည်။

သန်လျင်ဘက်ကမ်းမှ လာသောကူးတို့သင်္ဘောသည် ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ခံဗောတံတား ၌ ဆိုက်ကပ်ပါ၏။

ဆိပ်ကမ်းအကပ်တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင် မြန်မာမိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် ကလေးငယ် တစ်ဦးကို လက်ဆွဲ၍ ဆင်းလာသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤတွင် ဆိပ်ကမ်းရှိ ကုလားများသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမကြီးကို ရေထဲကန်ချပြီး ကလေးငယ်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်ဟူသော ကောလာဟလသတင်းသည် ငါတို့ နေထိုင်ရာ လှည်းတန်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ကမာရွတ်သို့ ပျံ့လွင့်လာခဲ့သည်။

သည်သတင်း၏ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ငါတို့ လှည်းတန်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ကမာရွတ် တို့တွင် ပုလိပ်ဝန်ထောက် ဦးဘရီ (D.S.P) က စက်ဘီးကလေးတစ်စီးဖြင့် လှည့်လည်ပြီး အော်နေတော့သည်။

‘ဟေ့... ဟေ့... မင်းတို့ဗမာတွေကို ကုလားတွေ သတ်ကုန်ပြီ။ မင်းတို့ ရှိသမျှ လက်နက်တွေနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြ’

ပုလိပ်ဝန်ထောက်ဦးဘရီ၏ နိဗ္ဗာန်ဆော်ကြောင့်ပင် ဘုမသိဘမသိသော ဗမာများသည် ရရာ တုတ်ဓားလက်နက်များကို ဆွဲကိုင်ပြီး မည်းမည်းသော ကုလားလူမျိုးမှန်သမျှကို လိုက် ရိုက်ကြ၊ ပုတ်ကြ၊ သတ်ကြတော့သည်။

ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိသောလူတို့သည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သွေးချောင်းစီးနေကြ သည်။

ငါတို့ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းတွင် လန်ခြားကုလားတစ်ဦးကို ဗမာများက ဓားရှည်ကြီး များဖြင့် လိုက်ပိုင်းကြသည်။

ဦးခေါင်း မပါတော့သော လန်ခြားကုလား၏ ကိုယ်ထည်ကြီးသည် လန်ခြားကို ခပ် ဝေးဝေးသို့ ဆက်ဆွဲသွားရင်း အရုပ်ကြိုးပြတ်သလို လဲကျသွားသည်။

လန်ခြားတခြား၊ လူတခြား။

ဤသည်က ငါ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့။

ကုလားများကလည်း ဗမာအမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးကို တံကျင် ထိုးသတ် လိုက်ကြသည်။

ဤသည်က ငါ့နားမှ အကြား။

ငါတို့နေထိုင်သော လှည်းတန်းအနောက်ဘက် ကမ်းနားလမ်းတွင် ဂိုဒေါင်များက မင်းမှုနေကြသည်။ ကြောက်လန့်၍ ပုန်းလှိုးနေကြရန် ကြိုးစားနေကြသော ကုလားအချို့သည် ဂိုဒေါင်နားတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ဤကုလားအုပ်ထဲသို့ ငါတို့နောက်ဖေးလမ်းမှ ဗမာလူငယ်များက လောက်လေးခွတွင် ကျောက်ဂေါ်လီများထည့်၍ ပစ်ကြတော့သည်။

‘ဒိုင်း... ဒိုင်း’

သည်ကြားထဲ ဂေါ်ရာပုလိပ်များ၊ ဆာဂျင်များက သေနတ်များမြှောက်၍ ပစ်ကြသည်။

တဒိုင်း... ဒိုင်း... နှင့်။

ကုလားများက ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် ကမ်းနားဘက်သို့ စုပြုံပြေးဆင်းလာ ကြသည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သဲသဲမဲမဲ ရိုက်ကြ၊ နှက်ကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြရာ သံဃာတော် အချို့နှင့် မော်တော်ကား ဘတ်စ်ကားသမားများက ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်လာကြသည်။

အဓိကရုဏ်း၏ ရလဒ်သည် ကုလားများဘက်မှ ၂၅၀ မျှ သေဆုံး၍ ဒဏ်ရာရရှိသူ ဦးရေမှာ ၂၅၀၀ ခန့် ရှိသည်ဟု မျက်နှာဖြူအစိုးရက အစီရင်ခံသည်။

ဗမာများကလည်း စာရင်းမရှိ၊ အင်းမရှိ သေကြသည်။

ဤသို့သော အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းဇာစ်မြစ်ကိုရှာသော် ဗြိတိသျှသင်္ဘော သူဌေးများ၏ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်လိုသော လောဘဇောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ငါ မြင်သည်။

ဤအချိန်သည် ကမ္ဘာ့စီးပွားကပ်ပျက်လည်း ဖြစ်နေသည့်အချိန်။

ဥရောပဓနရှင် နိုင်ငံအားလုံးရှိ စက်ရုံ အလုပ်ရုံများ၌ အလုပ်လျှော့ခြင်း၊ လုံးဝ ပိတ်ပစ်ခြင်းများကြောင့် သိန်းသန်းချီနေသော အလုပ်သမားများသည် လမ်းပေါ်၌ လျှောက်ရင်း ထမင်းငတ်နေကြသည်။

ဥရောပဓနရှင်နိုင်ငံများက အာရှကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ ထွက်လာသည့် သီးနှံပစ္စည်းတို့၏ ဈေးနှုန်းကို အဆမတန် နှိမ်ချဝယ်ယူရင်းဖြင့် အလုပ်လက်မဲ့ အငတ်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနေ ကြသည်။

သည်ဆီမန်းသည်လည်း အရှေ့အာရှ ကိုလိုနီမြန်မာပြည်သို့လည်း ထိပါးကူးစက်လာ ခဲ့သည်။

ဓနရှင်ကြီးများသည် ဤဘေးကျပ် နံကျပ်ကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရာ၌ လုပ်ခများ လျှော့ပစ် ခြင်း၊ တောင်သူလယ်သမားတို့၏ သီးနှံဈေးတို့ကို လျှော့ချနှိမ်ပစ်ခြင်းနည်းကိုသာ ကျင့်သုံး၍ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရှုပ်ထွေးသော နိုင်ငံရေးအခြေအနေများကို ဖော်ထုတ်စေခဲ့သည်။

ဤအချိန်သည် ငါတို့အတွက် အကွက်ကောင်း။

ငါတို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။

ရဲစိတ်တို့ ကိန်းဝပ်လာသောအခါ ကြောက်စိတ်တို့က လွင့်ပြယ် ပျောက်ပျက်တတ်

ကြကုန်၏။ စိတ်သန္တာန်များ၌ ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း၊ ဒူးတုန်ခြင်း၊ ရင်ခုန်ခြင်းစသော အညစ်အကြေးများ ကင်းစင်လာသောအခါ ရဲစိတ်တို့သည် ငါတို့ လူရွယ်တစ်သိုက်၌ ကိန်းဝပ် လာခဲ့ကြသည်။

ငါတို့၏စိတ်များ၌ သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့်အဆုံး၌ ငါတို့၏ဒေါသမီးတို့သည် ဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လာခဲ့လေပြီ။

ကိုဘသောင်းနှင့် အမြဲတစေ စုဝေးပြီး နိုင်ငံရေးဒေသနာ ပွားများကြကုန်သော ငါတို့ သည် လသာတုန်း၌ ဗိုင်းငံ့လိုက်ကြသည်။

‘သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ’ လို့ ညာသံပေး ဟစ်ကြွေးရင်း အုံကြွထလာကြတော့သည်။ ရေတာရှည်၊ ဗဟန်း၊ ခြံအမှတ် ၃၃ တွင် ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသော ကိုကျော်ဒွန်းစိန်၊ ကိုလှဘော်၊ ကိုအုန်းဖေ (ဝါးခယ်မ)၊ ကိုဘသောင်းနှင့် ငါတို့ တွေးခေါ်ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြ ပြီး ကိုဘသောင်း၏ အယူအဆ ရေးသားချက်များ ပါဝင်သော “နိုင်ငံပြုစာစုအမှတ် (၁)” ကို ရေးသားပြုစုကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကိုဘသောင်း ရေးသားထားချက်များကို အားလုံးက ဆွေးနွေးတည်းဖြတ် လိုက်သောအခါ...

၁၂၉၂ ခုနှစ် ကဆုန်လကွယ်၊ ဒါမှမဟုတ်...

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများနှင့် နောက်နေ့များတွင် ကျူလယာကုလားတို့က ဗမာများကို အကြောင်းမဲ့ စော်ကားသည့်အရေးကို ခုခံကာကွယ်ကြရာ တွင် အသက်ဆုံးရှုံးသူတို့နှင့် ဒဏ်ရာရရှိသူ ငါတို့ဗမာများအတွက် အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်စေရန် ရေးသားအပ်သော “တို့ဗမာစာတမ်း (၁)” သည် ထွက်ပြု၍ လာခဲ့တော့သည်။

- ဗမာပြည်သည် တို့ပြည်
- ဗမာစာသည် တို့စာ
- ဗမာစကားသည် တို့စကား
- တို့ပြည်ကို ချစ်ပါ...
- တို့စာကို ချီးမြှင့်ပါ...
- တို့စကားကို လေးစားပါ...

ငါတို့သည် သိုးဆောင်းစကားများကို ဇွတ်ပြောင်းလဲတော်လှန်ပေးရင်း တိုင်းချစ် ပြည်ချစ် စိတ်တို့ကို နှိုးဆွပေးကြသည်။

‘လာမယ့်ဘေး အဝေးကရှောင်’ ဟူသော ဗမာရေးဆောင်ပုဒ်ကို ‘လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့’ ဟူသော ဂျာမန်အတွေးအခေါ် ပညာရှင် နီရှေး၏ Live Dangerously က သူရဲကောင်း ပီသလာစေရင်း လူငယ်တို့၏ စွန့်စားလိုမှုနှင့် သူ့ကျွန်ဘဝ လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစကို ငါတို့လူငယ်တစ်သိုက်က စ၍ ဇွတ်ဖော်ထုတ်ကြသည်။

ဗျာပြည်စာအုပ်တိုက်

“ရန်မလိုမှ ရန်ပို၍၊ ရန်လိုမှ ရန်ပြိုတော့မည်” ဟု ဆိုကာ ကြောက်စိတ်ဝင်ခဲ့သော ဗမာများကို ငါတို့က ဓားသွေးခိုင်းကြပြန်သည်။

“လူကြီးစကား၊ နားထောင်ငြား၊ သံပြားကျောက်ဆောင်၊ ကျိုသော်ပြောင်၏” ဆိုသော ရှေးရိုးစကားကိုလည်း ငါတို့ ဇွတ်ပြောင်းလဲကြသည်။

သည်စကားသည်ကား အများကို ခြုံပြောသောစကား။

လူတိုင်းအဖို့ အမှန်မဟုတ်နိုင်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား အဖို့တော့ မှန်ကောင်း မှန်လိမ့်မည်။

ဤကုလား-ဗမာ အရေးအခင်းတွင် ဤရှေးရိုးလူကြီးစကားသည် ငါတို့လူငယ်များ အဖို့တော့ မမှန်နိုင်ပြီ။

အချို့မိဘတို့သည် သားသမီးထက် အသိအလိမ္မာ ရှိကြသည်။ ထိုမိဘမျိုး၏ စကားကို နားထောင်ရာ၏။

အချို့မိဘများသည် သားသမီးတို့နှင့်အတူ အသိအလိမ္မာ ညီတူညီမျှ ရှိသည်။

ထိုမိဘတို့၏ စကားကို နားမထောင်သေးဘဲ စဉ်းစားကြည့်ရာ၏။

အချို့မိဘတို့ကား သားသမီးတို့လောက် အသိအလိမ္မာ မရှိ။ ထိုစကားမျိုးကို နားမထောင်အပ်ဟု ဆိုကာ ငါတို့ သွေးထိုးကြသည်။

ငါတို့သည် နိုင်ငံရေးရပ်ကွက် အသီးသီးမှ လူကြီးများက ငါတို့၏လုပ်ရပ်များကို ဟန့်တားဝေဖန် ပြစ်တင်နေကြသည်ကို တန်ပြန်ရင်းဖြင့် လူငယ်တွေကို သွေးထိုးပေးလိုက်ကြသည်။

လက်ရှိ အတွေးအခေါ်များကို ပြန်ပြီး ပြောင်းပြန်လှန်၍ ဇွတ်ပြောင်းလဲသော ဇာတိမာန် နိုးကြားရေး အတွေးအခေါ် သဘောကို ငါတို့လူစုက စ လုပ်ကြတော့သည်။

ငါတို့လူစုသည် လသာတုန်း၌ အမျိုးသားစိတ်ကို တော်လှန်သော အသွင်ဖြင့် ဗိုင်းငင်ပေးလိုက်ကြသည်။

ငါတို့သည် “တို့ဗမာအစည်းအရုံး” ဟူ၍ ဖော်ထုတ်ကြသည်။

ဤအကြောင်းမှာလည်း အတွေးအခေါ်သစ် တစ်ခုဆီသို့ ငါတို့ မျှော်မှန်းကြသည်။

“တို့” ဟူသော စကားသည် အများနှင့်စပ်ဆိုင်ပြီး ညီညွတ်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်သည်။ အများဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင်။ ဤအကြောင်းများကြောင့် သူ့ကျွန်မခံလိုတော့သော ငါတို့ သခင်လူငယ်တစ်စုက “တို့” ဟူသော စကားကို နိုင်ငံရေးစကားအဖြစ် သုံးလိုက်ပါသည်။

“ဗမာ”

မြန်မာဟူသောအသံသည် ပျော့သည့်အသံပင် ဖြစ်မည်။ “ငါမြန်မာကွ” “ငါမြန်မာကွ” ဟု ဒေါသဖြစ်၍ အကြိမ်ကြိမ် အော်ဟစ်သော်လည်း ဒေါသသံ မမည်။

နာသံသာပါ၍ ကညာသာ ဆန်စရာ ရှိသည်။ ဘကုံးနှင့် ဘပြန်လျှင် ဘကုံးကြီးသည်

ယုံကြည်ရသူ မဟုတ်။ သည်နေရာ၌ “ဘ” သံ ထွက်ပေမယ့်လည်း၊ ထိုနေရာကျ “ဖ” သံ ထွက်ချင် ထွက်တတ်သည်က သူ့အကျင့်။

“မိဘ” ဆိုရာ၌ “ဘ” အသံထွက်၍၊ “အမိအဘ” ဆိုရာ၌ “ဖ” သံ ထွက်နေပြန် သဖြင့် အလွန် ခွကျလှသည်။

သည်တော့ သူ့ကို အားကိုးနေ၍ အသံမာရမည် မဟုတ်။ ငါတို့သည် ဗျည်း ၃၃ လုံး ကို အမြီးပြန် ခေါင်းပြန် ရှာဖွေလှန်လှောကြည့်လိုက်သောအခါ ငါတို့၏ ဗထက်ခြိုက်ကြီးကို ပြုံးတုံ့တုံ့ကြီး တွေ့ရလေသည်။

ငါတို့သခင်လူငယ်အုပ်စုသည် ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ငါတို့အား ကြည့်နေသော ကိုရွှေဗထက် ခြိုက်ကြီးအား ငါတို့ လူပေတည်းဟု အားရဝမ်းသာ တွေ့ရှိရသဖြင့် တို့ဗမာဓလေ့အတိုင်း သျှောင်ကိုဆွဲ၍ နှစ်ချက်လောက် ဒူးဖြင့် တဲကြည့်လိုက်သောအခါ...

“ဗမာ... ဗမာ” ဟူသော တစ်ခဲနက် အသံကြီးသည် ဗြဟ္မာ့ဘုံတိုင်အောင် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ထွက်လာကြသဖြင့် “ဗမာ” ဟူသော စကားကို ရွေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ငါတို့သည် ဗမာလူမျိုးများသာ ဖြစ်ကြပြီး “ဗမာ” ဟူသော စကားသည် အသံထွက် မာကျော၍ ဇာတိမာန်ပြင်းသည်။ ကမ္ဘာကို လက်မွန်အစ ဗြဟ္မာကဟု စခဲ့ခြင်းကြောင့် မူလ လူဇာတိကိုလည်း ဖော်ကျူးရာကျအောင် “ဗထက်ခြိုက်ကြီး” ဖြင့် “ဗမာ” ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံချဲ့တို့သည် “မြန်မာ” ဟူသည် ရာဇဝင်အလာ၌ လူမျိုးတစ်မျိုးဟူ၍ ဖော်ပြပြီး ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ကယား၊ ရှမ်း၊ မွန်စသည့် လူမျိုးတို့နှင့် စစ်ခင်းနေကြသည့် ရာဇဝင်စာအုပ်များကိုသာ ကျောင်းသုံးစာအုပ်အဖြစ် ပြဋ္ဌာန်း၍ ငယ်စဉ် ကလေးအခါထဲက အရိုးစွဲအောင် သွေးခွဲခဲ့ရသည်။

သည်လူမျိုးများကို စုစည်းထားအပ်သော တစည်းတလုံးတည်းသော ဝေါဟာရသစ် သည် “ဗမာ” ပင်တည်း။

နောက် ကမ္ဘာကလည်း မြန်မာဟူ၍ မသိကြ။

သိသူက ခပ်ရှားရှား။

“ဘားမား” ဟုသာ သိကြသည့်အတွက် သူ့ကျွန်မခံလို၍ သွေးစည်းလိုသော ငါတို့ လူငယ် သခင်နိုင်ငံရေးသမား အုပ်စုက “ဗမာ” ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါတို့သည် အစည်းအရုံး ဆိုသော စကားပုဒ်ကို သုံးခဲ့ပြန်သည်။ ဤသည်မှာလည်း အသင်းအဖွဲ့ဟူသော စကားများသည် လူတစ်စု တစ်ဖွဲ့တည်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်၍ ဘောင်ကျဉ်း သည်။ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးရှိ ပြည်သူများအား စုရုံးစုစည်းအပ်သော အစည်းစည်းအရုံးရုံး လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ဖော်ဆောင်ခေါ်ငင်လို၍ သခင်များက “အစည်းအရုံး” ကို သုံးကြသည်။

လူနည်းစုသော အသင်းအဖွဲ့ မဟုတ်။

စည်းစည်းလုံးလုံး တည်းဟူသော ပြည်သူများ၏ အစည်းအရုံး။

ဤတို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် မည်သူက ဥက္ကဋ္ဌ၊ မည်သူက အတွင်းရေးမှူး၊ မည်သူက အမှုဆောင်ဟူ၍ မရှိကြသေး။

သခင်ဘသောင်းက ဦးဆောင်ပြီး သူ့ကျွန်မခံလိုသော ငါတို့၏ လုပ်ချင်ကိုင်ချင် ဖော်ဆောင်ချင်သည်များကို ကုလား-ဗမာ အဓိကရုဏ်းပေါ်မှီပြီး အုံကြွ စ ထ လာကြပါတော့ သည်။

ဤကုလား-ဗမာ အဓိကရုဏ်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ငါတို့ သွေးထိုးပေး၍ လည်း ကောင်း အုံကြွနေကြသော ဗမာပြည်သူများကို သခင်လှဘော်ကြီးက ခေါင်းဆောင်၍ ဗိုလ်တထောင်ကွင်းသို့ ချီတက်ပြီး နဂါးမှန်း သိအောင် အမောက်ထောင်ပြခဲ့လေသည်။

သူ့ကျွန်အောက်မှ ဗမာပြည်သူများ သွေးကြွ၍ အမျိုးမှန်း သိတတ်လာအောင်လို့။ အမျိုးမှန်း သိတတ်လာအောင်လို့...။

၂၀။ ဆန်းသစ်စ တို့ဗမာသီချင်း

နိုင်ငံပြုစာစု အမှတ် (၁) ထုတ်ဝေခြင်းသည် အမှတ် (၂) ဆက်၍ ထုတ်ဝေမည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်စေပါသည်။

ငါတို့သည် သခင်ဘသောင်း ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသော (၁) ဘာသာပြန်ရေး၊ (၂) တို့ပြည်တို့မြေ၊ (၃) တို့စာတို့ပေ၊ (၄) ဘုန်းကြီးကျောင်းများ သိပ္ပံကျောင်းတိုက်သို့ ဖြစ်လာသောခါ၊ (၅) ကျောက်ဆင်းတု၊ (၆) ဝိဇ္ဇာပညာ အံ့ဖွယ်ရာ၊ (၇) ဝိဇ္ဇာနှင့် လယ်ယာ၊ (၈) အောင်မြင်နည်း စသည့်ခေါင်းစဉ်များ ပါဝင်သည့် တို့ဗမာ နိုးကြားရေး စာတမ်းရှစ်စောင်ကို ထုတ်ဝေကြပြန်သည်။

တစ်ဖန် မေလအလယ်လောက်တွင် ငါတို့သည် “တို့ဗမာ သီချင်း” ကို စုပေါင်း၍ စပ်ကြပါတော့သည်။ မန္တလေး တေးဂီတလောကမှ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာသော ဆရာတင်။

ဝိုင်၊ အမ်၊ ဘီ၊ အေ ဆရာတင် (ဒဂုန်ဆရာတင်) နှင့် ငါတို့ သခင်လူငယ်တစ်သိုက် ဆက်မိကြတော့သည်။

ဆန္ဒတူ တော်လှန်လိုသူ တစ်သိုက်...။

သခင်ဘသောင်း၊ သခင်လှဘော်၊ သခင်ကျော်ထွန်းစိန်၊ သခင်ဖိုးနီ၊ သခင်သာနိုး၊ သခင်အုန်းဖေ (ဝါးခယ်မ)၊ သခင်တင်နှင့် ငါတို့ဗမာလူငယ်ရှစ်ယောက်တို့သည် အမျိုးသား စိတ်၊ တော်လှန်လိုစိတ်များ နိုးကြားလာစေမည့် ဇာတိသွေးကြွ ပြောင်မြောက်စေသော စကား လုံးများကို တွေးခေါ်ရှာဖွေ ကြံဆကြတော့သည်။

ငါတို့သည် တော်လှန်သော အတွေးအခေါ်အယူအဆများကို ထည့်သွင်း၍ ဝိုင်၊ အမ်၊ ဘီ၊ အေ ဆရာတင်ကို ရေးစပ်စေသည်။ သီချင်းအသွား အသံနေအသံထားနှင့် တီးကွက်တီးလုံး များကို ဆရာတင်က ရှာဖွေပြုစုတော့သည်။

သို့သော် ကညာဆန်၍ သဘင်သံပေါက်နေသဖြင့် ငါတို့သည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဦးခေါင်းချင်းဆက်၍ တည်းဖြတ်စိစစ်ပြီး တော်လှန်မာကျောသော အသံများကို ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်လိုက်ကြပြန်သည်။

တစ်ဖန် ငါတို့သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဗမာတီးဝိုင်းများနှင့် စုပေါင်းသီချင်း သီဆိုဇာတ်တိုက်လိုက်ကြသောအခါ ဇာတ်သွေး၊ ဇာတ်မာန်ဟုန် ပြင်းပြတက်ကြွလာစေတော့ မည့် တော်လှန်သူတို့၏ “နိုင်ငံတော်သီချင်းကြီး” သည် မွေးဖွားသန့်စင် လာပါတော့သည်။

တို့ဗမာသီချင်း

တကောင်း... အဘိရာဇာ...၊ တို့ဗမာ... သာကီမျိုးဟာမို့ မညှိုးဂုဏ်တေဇာ...၊
ယိုးဒယားနှင့် ကုလားကိုပါ... တိုက်ခိုက်ကာ... အောင်မြင်ခဲ့တာ... တို့ဗမာ...၊
စိန်မှန်ကင်း... အစစ် အဖြစ်ကြီးဖြစ်လျက်-
ထင်းတစ်လှည့်ကြိုရ...
ထုံးနှင့်မသွေ... လောကဓမ္မတာပေ...
ငါတို့ကံခေ... ဖြစ်ရပြန်သလေ...
သို့သော်... အရင်းကိုစစ်လျှင်...
ဗမာပြည်... ငါတို့... ငါတို့ပြည်...။
နောင်ဥဒါန်း... ဘယ်မကျေစရာ...
ရာဇဝင်တင်ထား... မျိုးရိုးနွယ်လာ...
ကမ္ဘာတစ်ခွင်မှာဖြင့်... ဗမာအထင်အရှား...
တို့ခေတ်တွင်မှ... ညံ့ကြတော့မှာလား
တို့ဗမာ...
တို့ဗမာ မဟုတ်လေသလား (တို့ဗမာ... ငါတို့ဗမာ)
ဒါ ငါတို့ဗမာ... ဒါ ငါတို့ဗမာ...
အားလုံးညီညီ ယောက်ျားဘသား တို့ဗမာ
နောင်လာနောက်သား ကောင်းစားဖို့ရာ
တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမပါ...
ရဲရဲဗမာပီပီ...
ဗမာပြည်... တို့ဗမာဖို့ပါ။
သခင်ကျင့်ကို ကျင့်ကြပါ...
သခင်မျိုး ဟေ့ တို့ဗမာ...
မိုးအောက်မြေပြင်မှာ...

အထက်တန်းစိတ်နဲ့...

စာမရီသွေး၊ တို့ဗမာ...။

သံဖြိုင်။ ။

(ကမ္ဘာမကျေ... ဗမာတစ်တွေ...)

ဒါတို့ပြည်... ဒါတို့မြေ... ဒါငါတို့ပြည်၊

ဒါတို့ပြည်... ဒါတို့မြေ... ဒါငါတို့ပြည်...

ဒါတို့ပြည်... ဒါတို့မြေ... ဒါငါတို့ပြည်...

တို့ဗမာပြည်ကို... တိုင်းရင်းသား အကုန်အစင်

တို့ပြည်လို့ မှတ်ထင်...

တို့ဝတ္တရားပင်... တို့ဗမာခင်...။

အမျိုးသားရေး... ကြိုးပမ်းကြပါ...

တို့ဗမာ... ဟေ့ တို့ဗမာ...

ဪ... အမျိုးသားရေးကို ကြိုးပမ်းကြပါ...

တို့ဗမာ... ဟေ့ တို့ဗမာ...

အရှေ့ကနေဝန်း... ထွက်သည့်ဗမာပ

တို့ခေတ်ကို... ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ...

တို့ဗမာဟေ့... တို့ဗမာ...

ဗမာပြည်တစ်ဝှမ်းအကုန်...

တို့အိမ် မှတ်ပါ... တို့ယာ မှတ်ပါ...

အဲဒါ တို့ဗမာ...

(ကမ္ဘာမကျေ... ဗမာတွေ.....)

.....တို့ဝတ္တရားပင်... တို့ဗမာခင်...)

ငါတို့၏ တို့ဗမာသီချင်းသည်—

ပထမ... သမိုင်းကို နောက်ခံထားသည်။

ဒုတိယ... လက်ရှိဗမာ့အခြေအနေကို စကားလုံး ပြောင်မြောက်စွာဖြင့် ဖော်ထုတ်

ကြသည်။

တတိယ... တို့ဗမာတို့၏ ခေတ်သစ်ထူထောင်ရန် တို့ဗမာကျင့်စဉ်များကို ဖော်ကျူး

သည်။

စတုတ္ထ... ကြားရသူ တို့ဗမာအပေါင်းတို့အား ကြက်သီးမွေးညင်းများကို ထလောက်

အောင် ဇာတိသွေးကို ဒီရေအလား တိုးစေသည်။

ငါတို့၏ တို့ဗမာသီချင်းသည် သီချင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ရိုးရိုးသီချင်းများနှင့်မတူ။

သီချင်းဟုပင် ခေါ်မှ ခေါ်ထိုက်ပါ။ မလားဟု သံသယဖြစ်ဖွယ် ရှိသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

တို့ဗမာသီချင်းသည် မယ်ဘွဲ့၊ မောင်ဘွဲ့၊ အချစ်ဘွဲ့၊ အလွမ်းဘွဲ့၊ တေးသီချင်းမဟုတ်။ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့ သစ္စာနှင့်နှစ်ပါးသွားသော သီချင်းတေးသွားလည်း မဟုတ်။ အမယ်လေး အဘလေး တပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ငိုဖို့ ငိုချင်း၊ ညည်းချင်းလည်း မဟုတ်။

အမှန်ဆိုရသော် တို့ဗမာသီချင်းသည် ကြောက်စိတ်ဝင်နေသူတို့ ကြောက်စိတ်ပြေပျောက်စေပြီး၊ မျိုးချစ်စိတ် ကင်းမဲ့သူတို့အား မျိုးချစ်စိတ်ရှိလာစေလျက်၊ အမျိုးသားအကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရကောင်းမွန် မသိသေးသူတို့အား အမျိုးသားအကျိုးကို ဆောင်ရွက်လာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်သော သီချင်းထူးတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါ၏။

“တို့ဗမာသီချင်း” ကို မည်ကဲ့သို့ ဆိုကြမည်နည်း၊ ငါတို့ ကြည့်ကြမည်။ တို့ဗမာသီချင်းက “တကောင်းအဘိရာဇာ... တို့ဗမာသာကီမျိုးဟာမို့... မညှိုးဂုဏ်တေဇာ... ယိုးဒယားနှင့် ကုလားကိုပါ တိုက်ခိုက်ကာ အောင်မြင်ခဲ့တာ... တို့ဗမာ” ဟု အစချီလိုက်သည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ငါတို့ဗမာတွေဟာ လောလောဆယ်အဖို့တွင် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်၌ ကျွန်များ ဖြစ်နေကြရသည်။

ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့်...။

တကယ်ဆိုတော့ ငါတို့သည် ယိုးဒယားကို စစ်တိုက်ကာ အောင်နိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကုလားဆိုလျှင် ဘင်ဂါ၊ ပန်းဝါ၊ ဒါကမောက်သူဇာ အထိ။

ငါတို့သည် တကောင်းအဘိရာဇာမင်းလက်ထက် သာကီဝင်မျိုးမှ ထည်ထည်ဝါဝါနှင့် ဆင်းသက်လာသည့် လူမျိုးများ။

သည်တော့ တန်ခိုးကြီးမားခဲ့သော လူမျိုးဖြစ်သည်။

“ယိုးဒယားနှင့် ကုလားကိုပါ တိုက်ခိုက်ကာ အောင်ခဲ့တာ” သည် သမိုင်းဖြစ်ရပ်အမှန်ပင်။ ဤအပိုဒ်သည် လက်ငင်းဂုဏ်ယူစရာ၊ လက်မဲ့ဖြစ်နေသော ငါတို့ဗမာလူမျိုးများအား အတိတ်က ဂုဏ်တေဇာ ရှိခဲ့ဖူးသည့်အဖြစ်ကို စားမြုံ့ပြန်၍ အားတက်လိုက်စေခြင်း ဖြစ်သည်။

“စိန်မှန်ကင်းစစ် ဖြစ်ကြီးဖြစ်လျက်... ထင်းတစ်လှည့်ကြိုရထုံးနဲ့မသွေ... လောကဓမ္မတာပေ... ငါတို့ကံခေ... ဖြစ်ရပြန်သလေ...”

လောက၌ မည်သူမဆို မှန်ကင်းတစ်လှည့် ထင်းတစ်လှည့် ဆိုသလို မြင့်သည့်အခါမြင့်၊ နိမ့်သည့်အခါ နိမ့်ကြစမြဲ။

ဓမ္မတာတရားအရ ဝမ်းနည်းနေစရာ မဟုတ်။ ကြုံကြုံခံပြီး ငါတို့တရား ရှိကြရသည်။

ဤသို့ ငါတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှာနှုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဤအချိန်တွင် ငါတို့ဗမာများကို တခြား မည်သူကမှ လာပြီး နှာနှုတ်ပေးမည့်သူ မရှိကြ။

“သို့သော် အရင်းကိုစစ်လျှင်... ဗမာပြည်... ငါတို့... ငါတို့ပြည်...”

ဗမာများက ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှာနှုတ်လိုက်လို့ သတိနည်းနည်း လည်လာတော့မှ ဒေါမာန် တက်လာသည်။ ငါတို့သည် လောလောဆယ်အဖို့ရာ၌ နိုင်ငံချဲ့မျက်နှာဖြူတို့၏ ကျွန်ဖြစ်နေရပြီး မျက်နှာငယ်နေရပေမယ့်၊ အရင်းအမြစ်ကို စစ်ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်နှာဖြူကောင်တွေ

ပိုင်သောပြည် လုံးဝ မဟုတ်။ ငါတို့ ဗမာတွေသာ ပိုင်သည့်ပြည်၊ ငါတို့ပြည်ပဲ။ ငါတို့ပြည်ကို တစ်နေ့ကျရင် ငါတို့ ပြန်ရကြမှာပဲဟု ကြိုးဝါးသံပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သီချင်းက ဆက်ဆိုနေပြန်ပါသည်။

“နောင် ဥဒါန်းဘယ်မကျေစရာ... ရာဇဝင်တင်ထား... မျိုးရိုးနွယ်လာ... ကမ္ဘာ တစ်ခွင်မှာဖြင့် ဗမာအထင်အရှား...တို့ခေတ်တွင်မှ ညံ့ကြတော့မှာလား... တို့ဗမာ... မဟုတ်လေ သလား...”

ငါတို့သည် ကမ္ဘာတစ်ခွင်မှာ သမိုင်းအစဉ် ဥမကွဲသိုက်မပျက် ထင်ရှားလာခဲ့သော လူမျိုးများ ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာသာ ကြေချင်ကြေမည်။ ဥဒါန်း ဘယ်မကျေ။

ငါတို့၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ဘယ်အခါမှ ပျောက်ကွယ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

သည်လို ရာဇဝင်ထင်ရှားသော လူမျိုးများ ဖြစ်ပါလျက် အခု ငါတို့ခေတ်ကျတော့မှ ညံ့ကြတော့မှာလား။ တို့ဗမာ၊ ငါတို့သည် ဗမာမဟုတ်ကြဘူးလား။ ဗမာဆိုသည်မှာ ဘယ်သော အခါမှ အညံ့မခံ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝမ်းနည်းသံဖြင့် အားပေးလိုက်ပြန်သည်။

“တို့ဗမာ... ငါတို့ဗမာ... ဒါ ငါတို့ဗမာ... ဒါ ငါတို့ဗမာ”

တို့ခေတ်တွင်မှ ညံ့ကြတော့မှာလား။

“တို့ဗမာ” ... လို့ သနားစရာအသံဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးလိုက်သည်တွင် ဗမာများက သတိရလာပြီး မာန်တက်လာကြကာ... “ငါတို့ဟာ... ဗမာတွေက... ငါတို့ဟာ ဗမာတွေက... ဗမာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မညံ့ဘူးကွ” ဟူ၍ ဟိန်းဟောက်ပြလိုက်ခြင်းပင်။

“အားလုံးညီညီ ယောက်ျားဘသား” ဟူ၍ သီချင်းက ဆက်ဆိုပြန်သည်။ ငါတို့သည် ဗမာများ ဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ ယောက်ျားပီသကြရမည်။ ကျားကျားလျားလျား ရှိကြရမည်။ ငါတို့ဗမာပြည်သားတွေအားလုံး တစ်သွေးတစ်စိတ်တည်း ရှိကြရမည်ဟု ကြွေးကြော်နေပြန် သည်။

နားထောင်ကြဦးစို့။

“နောင်လာ နောက်သား... ကောင်းစားဖို့ရာ... တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမပါ” ဟူသည် မှာ... ငါတို့သည် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ အကျိုးအတွက် လုံးလုံးမလုပ်ရဘူး။ နောင်လာ နောက်သား ကောင်းစားဖို့အတွက်သာ လုပ်ရမည်။ ထန်းပင်စိုက်ခြင်းသည် စိုက်သူ ကောင်းစား ဖို့ မဟုတ်။ နောင်လူများ ကောင်းစားဖို့ရန်အတွက်သာ ငါတို့ ထန်းပင်စိုက်လိုလှပါ၏။

“ရဲရဲဗမာပီပီ... ဗမာပြည်... တို့ဗမာတို့ပါ...” ငါတို့သည် ဗမာပီပီ ရဲကြရမည်။ ဗမာဆိုသည်မှာ ဇာတိက ရဲသည်။

ကြောက်သည် ဆိုသော စကားကို လုံးဝ နားမလည်။

ငါတို့၌ ကြောက်မွေးများ မတော်တဆပါနေလျှင် တစ်ချောင်းစီ၊ တစ်ချောင်းစီ ဇာနည် နှင့် ဆတ်ခနဲ ဆွဲနုတ်ပစ်ရမည်။

ဗမာပြည်သည် နိုင်ငံချဲ့တို့၏ ပြည်မဟုတ်၊ တခြား ဘယ်နိုင်ငံခြားသားတို့၏ ပြည် မဟုတ်။

ငါတို့ဗမာတွေချည်း ပိုင်တဲ့ပြည်။

ဒါကြောင့် “နင်တို့ အင်္ဂလိပ်တွေလည်း... ဗမာပြည်က ပြန်တော့... ပြန်သွားကြ”

ဒါကြောင့်မို့ “သခင်ကျင့်ကို ကျင့်ကြပါ... သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ” ဟု တို့ဗမာသီချင်းက ဆိုခြင်းမှာ ဗမာတွေဟာ သခင်မျိုးတွေ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် သခင်မျိုးများပီပီ ကျွန်စိတ်တွေကို အမြစ်ကပါ တူးပစ်ကြပါတော့လား။

ငါတို့၌ ကျွန်မွေးများရှိနေလျှင် ဗျစ်ဗျစ်ပါအောင် ဆွဲနုတ်ပစ်ကြပြီး အစစအရာရာတွင် တည်ငြိမ်ခံ့ညားသော သခင်ဣန္ဒြေဖြင့် ရန်သူကပင် ရိုသေလေးစားလာလောက်အောင် ရဲရဲရင့်ရင့် ရှိကြရမည်။

ပြီးတော့ တို့ဗမာသီချင်းက “မိုးအောက်မြေပြင်မှာ အထက်တန်းစိတ်နဲ့... စာမရီ သွေး တို့ဗမာ...”

ဗမာတွေသည် အသက်သာ အသေခံချင်ခံမည်။ အမွေးတစ်ချောင်းမှ အကျွတ်မခံဘူး ဆိုသည့် စာမရီသားကောင်များလို စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိကြပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတို့ထက်သာသော သူများ ရှိသည်ဟု အသိအမှတ် မပြုကြဘူး။

“ကမ္ဘာ မကျေ... ဗမာတစ်တွေ... ဒါတို့ပြည်... ဒါတို့မြေ... ဒါငါတို့ပြည် တို့ဗမာ... တို့ဗမာပြည်... ကို တိုင်းရင်းသား အကုန်အစင် တို့ပြည်လို မှတ်ထင် တို့ဝတ္တရားပင်... တို့ဗမာခင်...”

ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော ဤကမ္ဘာမြေကြီး ကြေပျက်မသွားသမျှ ကာလပတ်လုံး ဗမာပြည်သည် ငါတို့ပိုင်သည့် ပြည်။

ဗမာပြည်ကို ဗမာတိုင်းရင်းသား အားလုံးသည် မြောက်ဘက် ပူတာအိုမှ တောင်ဘက် ဝိတိုရိယအငူအထိ၊ အနောက်ဘက် အိန္ဒိယနယ်စပ်မှ အရှေ့ဘက် ယိုးဒယား၊ ကမ္ဘောဒီးယား စသည့် နယ်စပ်အရောက် ဗမာပြည်တစ်ဝန်းလုံးကို တို့ပြည်၊ တို့မြေ၊ တို့အိမ်၊ တို့ရွာလို့ မှတ်ကြရမည်။

တို့ဗမာ တိုင်းရင်းသားများ... အကုန်လုံးကို သွေးသားအရင်းအချာလို ချစ်ခင်ကြ၊ တို့တာဝန်မှာ ငါတို့၏ အဓိကတာဝန်ကြီး ဖြစ်သည်။

“အမျိုးသားရေးကို ကြိုးပမ်းကြပါ... တို့ဗမာ... ဟေ့... တို့ဗမာ...”

ငါတို့သည်လည်း ငါတို့ အမျိုးသားများ အကုန်လုံး၏ အရေးကို အမြဲတမ်း ကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်ကြရမည်။

“အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ဗမာ... တို့ခေတ်ကို ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ”

တို့ဗမာဟေ့... တို့ဗမာ... လို့ ရှေ့ရေးကို ကြိုတင်၍ နိမိတ်ဖတ်လိုက်သည်။

ရောင်ခြည်တစ်ထောင်ဆောင်သော နေမင်းကြီးသည် နံနက်တိုင်း နံနက်တိုင်း အရှေ့

ဘက်မှ မပျက်မကွက် ဆက်လက်ပြီး ထွက်သကဲ့သို့ ငါတို့၏ ဗမာပြည်သည်လည်း နိုင်ငံချဲ့တို့ လက်အောက်က လုံးဝလွတ်လပ်ပြီး တင့်တင့်တယ်တယ်၊ ထည်ထည်ဝါဝါနှင့် နေနိုင်ထိုင်နိုင် သော ခေတ်သစ်ကို ငါတို့ မျှော်မှန်း တမ်းတမိကြပါ၏။

ပင်လယ်ပြင်ခရီးသွား တော်လှန်သူ ငါတို့သည် ကမ်းမမြင်ကြရ။

သို့သော် ငါတို့၌ လမ်းတော့ ရှိပါသည်။

ကြမ်းတမ်းသောလမ်းက ရှေ့မှာ ရှိပါ၏။

ငါတို့၏ လွတ်လပ်ရေးသည် ဘယ်ဆီမှာလဲ။

ငါတို့သည် ငါတို့၏ တမ်းတသော လွတ်လပ်ခြင်းကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှပါ၏။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှပါ၏။

၂။ ဦးနှောက်စစ်ပွဲကလေး တစ်ခု

သီချင်းစပ်ပြီးတော့ မေလကုန်လောက်။

နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင် စစ်ဆေးရေးဘုတ်အဖွဲ့ ရုံးခန်းရှေ့တွင် ရှိသူများသည် ပုရွက်ဆိတ်များပမာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ။

အင်္ဂလန်တက္ကသိုလ်၌ သင်ကြားပေးသော စက်မှုလက်မှု၊ စာပုံနှိပ်ပညာ၊ သွားစိုက် ပညာ၊ မြေယာထွန်ယက် စိုက်ပျိုးခြင်းပညာ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများပညာ၊ ပိဋကတ်တိုက် ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ခြင်းပညာ၊ စာအုပ်ရောင်းပညာ စသော မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ လျှောက် ထားသည့် သူများသည် လူတွေ့ စစ်ဆေးခံကြရန်အတွက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဦးခေါင်းချင်းရိုက် ၍ အလုပ်ရှုပ် ဆွေးနွေးကြသည်မှာ တအုတ်အုတ် တကျက်ကျက်၊ တဆူဆူ တည်ညံ့။

ပိဋကတ်တိုက် အုပ်ချုပ်မှု ပညာတော်သင် လျှောက်ထားသော ကိုခင်ဇော် (မြန်မာ့ အသံ ညွှန်ကြားရေးမှူးဟောင်း) သည် စာအုပ်ရောင်း ပညာတော်သင် လျှောက်ထားသော ငါ၏ရှေ့မှ လူတွေ့စစ်ဆေးရန် အလှည့်ကျသောသူ ဖြစ်သည်။

ကိုခင်ဇော်ကြီးသည် လူတွေ့ အစစ်ဆေးခံနေပါသည်။ ငါသည်လည်း အခန်းပြင်၌ ဟိုတွေ့ သည်ငေးနှင့် စောင့်နေသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ဟု ထင်ရသည်။

ဒေါသ အရိပ် အငွေ့များ ယှက်သန်းသော နိမြန်းသည့် မျက်နှာကြီးကို ကိုခင်ဇော်က ပိုင်ဆိုင်ပြီး ထွက်လာသည်။ တရူးရှူး တရှားရှားဖြင့်။

‘ဟေ့ကောင်ကြီး... ဘယ်နှယ်လဲ... အဆင်ပြေရဲ့လား’

ငါက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘အလကားပါ သိန်းမောင်ရာ၊ မေးလိုက်တာတော့ သောက် - သောက် လဲနေတာပဲ။

ဒီလူတွေက လျှောက်လွှာ ကြော်ငြာထားတုန်းက တစ်မျိုး၊ ခု တစ်မျိုးကွ’

‘နေပါဦး... သိပ်လည်း စိတ်မလျှော့ပါနဲ့... ငါရရင် မင်းလည်း ရမှာပဲ... မင်း မရရင် ငါလည်း မရဘူးပေါ့။ မင်းနဲ့ငါနဲ့က ဘာသာရပ် တူတွေပဲ။ နောက် တို့လျှောက်ထားတဲ့ ဘာသာရပ်တွေကလည်း ဘယ်သူတွေ ဘယ်တုန်းကမှ လျှောက်တဲ့ဘာသာရပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ အလျှောက်နည်းတဲ့ ဘာသာရပ်က ရဖို့များပါတယ်။ မင်း စောင့်နေဦးကွာ... ငါ ဝင်ဦးမယ်’

ငါသည် စစ်ဆေးရေးခန်းမထဲသို့ သွက်သွက်လက်လက်ပင် ဝင်သွားသည်။ အခန်း ထဲ ရောက်လာသော ငါ့ကို စစ်ဆေးရေးဘုတ်အဖွဲ့ဝင် လူကြီးများက ပီသသွက်လက်သော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဟိုက မေး၊ သည်က မေးကြနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

ယခုအချိန်အထိ ငါသည် ချောချောမောမော ဖြေနိုင်နေပါသည်။ ငါ့ကို မစ္စတာရာချစ် (Mr. Rasschid) ၏ အစ်ကို မစ္စတာရော့ဖ် (Mr. Rauf) က အများဆုံး မေးနေသည်။

ဟိုမေးသည်စမ်း လုပ်နေသော မစ္စတာ ရော့ဖ်ဆီမှ စကားဆန်းတစ်ခုကို ငါ ကြားလိုက် ရသည်။

‘ကျုပ်တို့အနေနဲ့ စာအုပ်ရောင်းပညာပေးရင် ပိဋကတ်တိုက်အုပ်ပညာကို မပေးနိုင် တော့ပါဘူး၊ ဘာသာရပ်တစ်ခု အတွက်ပဲ လွတ်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိတော့တယ်’

ငါသည် မစ္စတာရော့ဖ်ကို ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘လူကြီးမင်း... စာအုပ်ရောင်းသူရယ်၊ စာကြည့်တိုက် အုပ်ထိန်းသူရယ်၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေ သူရယ်... ဒီသုံးဦးဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးဟာ ကြောင်းကျိုး ဆက်သွယ်နေကြပါတယ်။ ပထမ တော့ လူကြီးမင်းတို့ စာအုပ်ရောင်းတဲ့ ပညာနဲ့ ပိဋကတ်တိုက်အုပ် ပေးမယ်လို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့တယ်။ ကြော်လည်း ကြော်ငြာခဲ့တယ်။ လူကြီးမင်းတို့ လျှောက်လွှာ ခေါ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပေးရင်လည်း ပေးပါ’

ကောက်ကာ ငင်ကာ ပြောရသော ငါသည် အားရ ကျေနပ်နေပြီး မစ္စတာရော့ဖ်၏ စကားကို နားစွင့်နေသည်။

သည်အချိန်တွင် ဘုတ်အဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ မစ္စတာ ဒန်း (Mr. Dunn) သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ မစ္စတာဒန်းသည် မစ္စတာရော့ဖ်ကို စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို ငါ သတိပြုမိသည်။

‘ပညာတော်သင် လျှောက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေရှေ့မှာ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးတွေက ဘုတ် အဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စတွေကို မပြောကြရပါဘူး။ မဆွေးနွေးကြရပါဘူး။ ကဲ... သိန်းမောင်ကို နောက်ထပ် ဘယ်သူက ဘာမေးချင်သေးသလဲ’

‘မင်းကို... စောစောက တို့ မေးတုန်းက လန်ဒန်ရှိ စာအုပ်ဆိုင်တွေက ဆိုင်တစ်ဆိုင် မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ လေ့ကျင့်ခန်းအတွက် အလုပ်လုပ်ရပါတယ်လို့ မင်း ဖြေ ခဲ့သေးတယ်နော်။ ကဲ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီ အလုပ်က ငွေရတော့ မင်း ပညာတော်သင်စရိတ် မလိုတော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား’

‘အို... မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး လူကြီးမင်း၊ အစိုးရက စရိတ်မပေးဘဲ ကျွန်တော် ကပဲ ကျွန်တော့်အတွက် ပညာသင်စရိတ်ကို ရှာရမလို့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အင်္ဂလန်မှာရှိနေတဲ့ ကုန်သွယ်ရေး သမဂ္ဂတွေ၊ အလုပ်လက်မဲ့ ဌာနတွေက ကျွန်တော်တို့လို နိုင်ငံခြားသား ကျောင်းသားတွေကို အလုပ်တစ်ခုပေးခဲ့ရင် ဝိုင်းကန့်ကွက်ကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဆီမှာရှိကြတဲ့ အလုပ်လက်မဲ့တွေက လုံးဝ လိုလားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် အလုပ်တွေ ဆုံးရှုံးသွားမှာ စိုးရိမ်ကြတာပါပဲ။ ဒီတော့ ... စာအုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေချိန်မှာ ဘယ်သူမှ ငွေနဲ့ အလုပ်မပေးနိုင်ကြပါဘူး’

ငါသည် နိုင်ငံရပ်ခြား မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှ အင်္ဂလန်ရှိ အလုပ်လက်မဲ့များ ပြဿနာ အကြောင်းတစ်ခုကို ဖတ်မိဖူးသဖြင့် မစ္စတာဒန်း၏ ထိုးစစ်ကို ကာကွယ်ပြီး ဖြေလိုက်နိုင်သည်။

‘အေး... အေး... ဟုတ်တယ်၊ အင်း... ဟုတ်ပြီလေ’

မစ္စတာဒန်းသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အပြုံးကို ဆောင်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။ ပြီး မစ္စတာဒန်းသည် ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘သိန်းမောင်ကို ဘယ်သူ မေးကြဦးမလဲ’

ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်လူကြီးအချို့သည် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါလာကြသည်။ တချို့သည် လည်း ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေကြလေသည်။ မစ္စတာဒန်းသည် ငါ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ ငါသည်လည်း နောက်လာမည့် မေးခွန်းတစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်နိုင်ရန် စိတ်ကို တည် ငြိမ်စွာ ထိန်းထားရင်း မစ္စတာဒန်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ကောင်းပြီ... သိန်းမောင်၊ မင်းကို ဘုတ်အဖွဲ့က ဆက်မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး... မင်းရဲ့ အဖြေတွေအားလုံးဟာ ကျေနပ်လောက်စရာ ရှိတယ်။ မင်း ပြန်နိုင်ပါပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ငါသည် ကလေးပမာ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် စစ်ဆေးရေးခန်းမထဲမှ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ အပြင်၌ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထိုင်စောင့်နေသော ကိုခင်ဇော်ကြီးကို ငါက စားမြို့ ပြန်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ သူငယ်ချင်း... မင်းရောငါရော ရဖို့များနေပြီ၊ သေချာသလောက်ပဲလို့ ငါ ထင် တာပဲ’

ငါသည်လည်း ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ အားပါးတရ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ သည်။

‘ငါတော့ သိပ်မထင်ဘူး သိန်းမောင်’

မျှော်ကိုးမှုစိတ်ဓာတ် ပျော့ပျော့သာ ရှိပုံရသော ကိုခင်ဇော်ကြီးသည် ညည်းညည်းညာညာ ဖြစ်နေသည်။

‘စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွာ... တခြားဘာသာရပ်တွေတော့ ငါလည်း မလေ့လာမိဘူး၊ မင်းနဲ့ငါတော့ သေချာတယ်လို့ ငါ ထင်တာပဲ။ ကဲ လာ... ပြန်ကြစို့’

ငါသည် ကိုခင်ဇော်ကြီး၏ လက်ကို ဆွဲ၍ တွဲခေါ်လိုက်သည်။ ကိုခင်ဇော်ကြီးသည် လည်း မလှမ်းချင် လှမ်းချင်ဖြင့် ခြေလှမ်းများကို အားယူလိုက်သည်။

ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောမိကြတော့။

ငါတို့သည် စစ်ဆေးရေး ဘုတ်အဖွဲ့ရုံးခန်းမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်လာကြတော့သည်။

၂၂။ နှုတ်ဆက်ပွဲမှသည် လူးလွန်လာသော တော်လှန်သည့် တေးသီချင်း

ဇူလိုင်လဆန်းလောက်က ဖြစ်သည်။ ငါသည် လှည်းတန်းအိမ်မှ အပြင်သို့ ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေပါသည်။

နိုင်ငံကူးလက်မှတ် သွားလုပ်ရန်အတွက်...။ ငါသည် ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်အလာ၊ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းမှ အတွင်းရေးမှူး ကိုသိန်းနှင့် ပက်ပင်းသွားတိုးနေတော့သည်။

သည်အချိန် သည်အခါမှာ ဤသူနှင့်ငါ မတွေ့ချင်ဆုံး။ ကိုသိန်းက ငါရယ်... လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းမှ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အခု ဝတ်လုံစာမေးပွဲဖြေဆိုရန် အင်္ဂလန်၌ ဥပဒေသင်တန်းသွားတက်မည့်သူ ကိုကျော်ဝင်း (နောင် ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်ကျော်ဝင်း) ရယ်...။ ဤငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဗီယက်နားကဖီး (ယခုပန်းဆိုးတန်းရှိ ဂရင်းဟိုတယ် အဆောက်အအုံ) တွင် ဂုဏ်ပြုပွဲ တခမ်းတနားလုပ်ရန် ကျိတ်ပြီး စီစဉ်နေသည်ကို ငါ ကြားသိရသဖြင့် ကိုသိန်းနှင့် မတွေ့ရန် တမင် ရှောင်နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ငါ မတတ်သာတော့ပြီ။ သူ့ကို ငါ ပြုံးပြလိုက်သည်။ လူမှုရေးအရ သူ့ကို ငါ ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ကိုသိန်းမောင်... အတော်ပဲဗျာ... အခန့်သင့်လိုက်တာ... ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ’
‘ဟုမ်းဒီပတ်မင့်တ် (Home Department) ကို သွားမလို့၊ ရရာမိရာ သင်္ဘောနဲ့ပဲ သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ် ကိုသိန်း’

‘ဟာ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ကိုသိန်းမောင်၊ ဒီက အစီအစဉ်ကို စောင့်ဦးပေါ့။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲ လုပ်မလို့ စီစဉ်ထားခဲ့တာ’

‘ဒါကြောင့်ပဲ... ကျွန်တော် မြန်မြန်ဆန်ဆန် သွားချင်တာ ကိုသိန်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ... ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ ခွကျကုန်ပြီ’

‘ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ် ကိုသိန်း၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်တာ မူအားဖြင့် ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။ ဒီလိုသာ နိုင်ငံခြားသွားသွားပြီး ပညာသင်သွားတာတို့၊ ပညာတော်သင် လွတ်ခံရတာတို့ကို

သာ ဒီလို ဂုဏ်ပြုပြုနေရင် တစ်ဖက်က ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကို လှမ်းဖို့အတွက် လူငယ်တွေဟာ စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တစ်ခုခု၊ ဗမာပြည်အတွက် တစ်ခုခု စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်တဲ့ လူငယ်တွေကိုသာ ခင်ဗျားတို့ ချီးကျူးကြတယ်ဆိုရင် စွန့်စားလိုတဲ့ လူငယ်တွေဟာ အံ့ပုန်းနေကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို လုပ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ် သဘောကျတယ်’

‘ခင်ဗျား တော်တော်ခက်တဲ့ လူပဲဗျာ၊ ဒါက တစ်ကိစ္စပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ကိုသိန်း၊ ခင်ဗျား ဂုဏ်ပြုပွဲကို ကျုပ် မစောင့်နိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်’

‘အေးဗျာ... ခင်ဗျားကလည်း ခေါင်းမာတတ်တဲ့ လူဆိုတော့ အပြောရအကျပ်သား’

‘ကဲ... ကျွန်တော် သွားဦးမယ်’

‘ခဏနေဦး ကိုသိန်းမောင်... ခင်ဗျားအတွက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အိမ်မှာပဲ ရင်းနှီးမှုပေါ့ဗျာ။ ဗမာဆန်ဆန် မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးမယ်။ နောက်ပြီး ဆန္ဒမကင်းလေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကလေး တိုက်ပြီး နောက်ဆုံး အသင်းသားတွေနဲ့ ခင်ဗျား နှုတ်ဆက်ခဲ့စေချင်တယ်’

‘အင်းလေ... ကျွန်တော့်အတွက် နှုတ်ဆက်ပွဲရိုးရိုးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်။ ခင်ဗျား ဒီအစီအစဉ်ကို ဘယ်တော့ လုပ်မလဲ’

‘ခင်ဗျား အဆင်သင့် ဖြစ်ရင် ကျွန်တော် မနက်ဖြန် နံနက်ပိုင်းပဲ လုပ်မယ် ကိုသိန်းမောင်’

‘အင်း... ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်’

ငါသည်လည်း ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကိုသိန်းနှင့် လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။

ကိုသိန်းနှင့် လူချင်းခွဲကြပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်... သို့မဟုတ် ချိန်းဆိုထားသည့် နံနက်တွင် ငါသည် ကိုသိန်းနေထိုင်ရာ လမ်း ၄၀ ရှိ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းတိုက် ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကိုသိန်း၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့်လား မပြောတတ်။ ငါ ရောက်လာသော အချိန်၌ အသင်းသား တော်တော်များများ ဆုံနေကြပြီ။

သည်နှုတ်ဆက် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာပင် ငါ့အား “ဝိုင်၊ အိုင်၊ အက်စ်” ဟူသော ကမ္ပည်းထိုးထားသော ဖောင်တိန်ကလေး တစ်ချောင်းကို ပေးလာခဲ့သည်။ အမှတ်တရ။

သည်အမှတ်တရကြောင့်ပင် ငါသည် အင်္ဂလန်သို့မသွားမီ နီးစပ်ရာ မိတ်ဆွေများအား နှုတ်ဆက်သော ပွဲကလေးတစ်ခု လုပ်ဖြစ်သည်။ ငါသည် ဇူလိုင်လ ပထမ (သို့မဟုတ်) သင်္ဘောဆင်းရန် နှစ်ရက်လောက်အလိုတွင် ဤနှုတ်ဆက်ပွဲကို လုပ်ဖြစ်တော့သည်။

ငါ၏နှုတ်ဆက်ပွဲရှိရာ လှည်းတန်းသို့ သခင်လူငယ်အချို့ကို သခင်ဘသောင်းက ဦးဆောင်၍ ခေါ်လာသလို၊ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းများကို အတွင်းရေးမှူး ကိုသိန်းက ဦးဆောင်၍ ရောက်လာကြသည်။

ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုက သူ့စောင်းကောက်ကလေးနှင့် သူ။ ဗမာသီချင်းကြီးများကို သူ ကိုယ်တိုင် ဆိုတီးသည်။ သခင်ဘသောင်းကလည်း ဘယ်က ငှားရမ်း၍ ရလာသည် မသိသော သူ၏ ဗမာဆိုင်းဝိုင်းတစ်ခုနှင့် သူ။

သခင်အမည်ခံ လူငယ်များ၏ တော်လှန်သည့် တို့ဗမာသီချင်းကို ဤနှုတ်ဆက်ပွဲ၌ပင် ပထမဦးဆုံး သီဆိုရင့်ကျူးကြတော့သည်။

ကမ္ဘာမကျေ... ဗမာတွေ...

ဒါတို့ပြည်... ဒါတို့မြေ... ဒါငါတို့ပြည်...

* * *

တို့ဗမာပြည်ကို... တိုင်းရင်းသား အကုန်အစင်...

တို့ပြည်လို့ မှတ်ထင်...

တို့ဝတ္တရားပင်... တို့ဗမာခင်...။

တယောဘရီလေး၏ တယောလက်သံကလည်း သီချင်းကို ပို၍ အသက်ဝင်နေစေ ပါသည်။ ဇာတိမာန်ဟုန် ပြင်းသော “တို့ဗမာသီချင်း” အာရုံကြောဝယ် နစ်မျောနေသော ငါသည် သီချင်း၏ သံပြိုင်အပိုဒ်များကို အားပါးတရ လိုက်ဆိုနေမိသည်။

“တို့ဗမာသီချင်း” ၏ ရသများ ဖြစ်သော ဝမ်းနည်းသံများ၊ ဒေါသသံများနှင့် ဇာတိမာန် ဟုန် တက်ကြွစေသော အားမာန်သံတို့သည် ဟိန်း၍ တစ်ခန်းလုံး ပဲ့တင်ထပ်နေပါတော့သည်။ တစ်ခန်းလုံးသည် ဟိန်းဟောက်နေပါတော့သည် တကား။

၂၃။ ဇာတိသွေးကို နှိုးဆွကြသည်

ဇူလိုင်လ ဒုတိယပတ် အစ။

ငါနှင့် အခြားပညာတော်သင် ကျောင်းသားရှစ်ဦးတို့သည် ဟင်ဒါဆင်လိုင်းအက်စ် အက်စ်စစ် စစ်ကိုင်းဖြင့် အင်္ဂလန်ကျွန်းမြေသို့ ထွက်ခွာသွားကြသလို သခင်ဘသောင်းသည် လည်း တို့ဗမာသီချင်းကို ပြည်သူများ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းနေသည်။

သခင်ဘသောင်းသည်လည်း ဂန္ထ လောကမဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန်သူ၊ တည်းဖြတ်သူ လုပ်နေရာမှ ရန်ကုန်ကောလိပ်တွင် ဘာသာပြန်နည်းပြဆရာ လုပ်နေပေပြီ။

ရန်ကုန်ကောလိပ်နှင့် အထက်တန်းများ ဖွင့်စအချိန် သို့မဟုတ်... ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက် စနေနေ့တွင် သခင်ဘသောင်း၊ ဦးစိန် (တက္ကသိုလ် နည်းပြဆရာ)၊ ကိုနု (ကောလိပ်ကျောင်းသား) တို့သည် သထုံဆောင်နှင့် သဟာယစာဖတ်ခန်း၌ တို့ဗမာသီချင်း ကို ဒုတိယအကြိမ် သီဆိုနေကြလေပြီ။ သည် သီဆိုပွဲ၌ တက်ကြွသော ကျောင်းသားများ ခန်းလုံးပြည့် တက်ရောက်လာကြတော့သည်။

ပုဂံဆောင်မှ ကိုဗစိန် (တစ်ခါက ငါ နေထိုင်ရာ ၄၉ လမ်းအိမ်တွင် သခင်ဘသောင်း

နှင့် အတူ လာနေထိုင်သူ)၊ ပဲခူးဆောင်မှ ကိုလေးမောင် (သခင်လေးမောင်) တို့ နှစ်ယောက် သည် လာရောက်နားထောင်သူ ကျောင်းသားများထဲတွင် အတက်ကြွဆုံး။

နောက်တစ်နေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ရွှေတိဂုံစေတီအနောက် ရာဟုထောင့်ရှိ ဦးစံထွန်း တန်ဆောင်းသစ်ကြီး၌ တို့ဗမာသီချင်းကို ကျယ်ပြန့်သော ပြည်သူများ ရှေ့မှောက်တွင် တတိယ အကြိမ် သီဆိုခွင့် ရရှိကြပြန်သည်။

ကိုယ်ပိုင်တူရိယာလည်း မရှိကြ။ ငွေလည်း ဗလာနတ္ထိ။ တူရိယာ မရှိသော သခင် အဆိုတော်များကို “ကိုသိန်းဘုရားသား တူရိယာကုမ္ပဏီ” မှ တူရိယာ အခမဲ့ငှားသလို ငွေ မရှိသော သခင်များကို ရွှေတောင်တန်းမှ သူဌေး ဦးဘိုးညှင်းနှင့် ဇနီး ဒေါ်မြတင်တို့က လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံ၍ အားပေးကြသည်။

“ဗမာစော နေထွက်...”

ဤစကားကို သခင်ဘသောင်းက တော်လှန်လိုက်သည်။ သခင်ဘသောင်းသည် ညနေ ၅ နာရီတိတိတွင် အခမ်းအနား ဖွင့်လှစ်ကြောင်း ကြေညာပြီး “သခင်” အဓိပ္ပာယ်ကို အကျယ် တဝင့် ရှင်းပြသည်။

ကုလား-ဗမာအဓိကရုဏ်းတွင် အသတ်ခံရသူ ဗမာအမျိုးသားများအတွက် တစ် မိနစ် မတ်တတ်ရပ်ရန် သခင်ဘသောင်းက ပန်ကြားလိုက်သည်။

နားထောင်နေသူများသည် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ပြည်သူများကလည်း တလှုပ်လှုပ် တရွရွဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

သခင်ဘသောင်းကပင် “တို့ဗမာသီချင်း” သီဆိုတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် သီချင်း အဓိပ္ပာယ်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်များကို လေးစားသောအားဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လျက် နားထောင် ကြရန် မေတ္တာရပ်ခံရာ အားလုံးပင် ပြန်မထိုင်တော့ဘဲ နားထောင်နေကြတော့သည်။

ဂီတစာဆို သခင်တင်၏ အသံက ခပ်ရှင်းရှင်း...

ဒေါ်မာန်ပါပါ ဟန်တင်းတင်း...။

သခင်တင်က သီချင်းကို ဦးဆောင်ပြီး သီဆိုနေသည်။ ကျန်လူများက သံပြိုင်အပိုဒ်များ ၌ သံပြိုင်လိုက်နေကြသည်။

အဆို ဆရာကလည်း ပိုင်ပါ၏။

သံပြိုင်ကလည်း မြိုင်ပါ၏။

ပြာဖုံးနေသော မီးခဲဗမာများ...။

မီးခဲပြာဖုံးနေသော ဗမာများအတွက် ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာန်ကို ကြုံးဝါးဟစ်ကြွေးလိုက် သောကြောင့် မကြားရစဖူးသော အန်တုသွေးတိုးသံများကို ကြားရသူ၊ နားထောင်နေသူတို့သည် အံ့ကို ကြိတ်ကာ လက်သီးကိုဆုပ်၊ လက်မောင်းကို တန်းလာသည်အထိ အဆိုဆရာကလည်း ပိုင်ပါသည်။

ငါတို့၏ ဗမာများသည် ကြောက်သွေးပြယ်စ ပြုလာကြပြီ။ ငါတို့ဗမာများသည် ၁၈၈၅

ခုနစ်တွင် သီပေါဘုရင်အား ကြက်ငှက်သဖွယ် အဖမ်းခံရပြီး၊ ဗမာပြည်၌ အင်္ဂလိပ်မင်းတို့ မင်းမူကြသောအခါ ဇာတိသွေး ပျက်လာကြသည်။

စစ်နိုင်သူတို့သည်လည်း စစ်ရှုံးသူတို့အား လူမွေးလူတောင် ပြန်မပေါက်နိုင်အောင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတတ်ကြသည်။ အဘယ်သော ကျားစစ်ဝါဒီသမားတို့သည် သူ စားမည့် သမင်ကို ကရုဏာတရား ရှေ့ထား၍ စားပါမည်နည်း။

အင်္ဂလိပ်တို့က စစ်နိုင်သောအခါ “နိုင်သူကို ရှိခိုးရမည်” ဟူသော တရုတ်စကားပုံ အရ ဗမာများကို ရှိခိုးခိုင်းကြတော့သည်။

တချို့က ရှိခိုးကြသည်။

တချို့ကလည်း ရှိသာခိုး အညှိုးမပြေကြ။

“လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲ” လိုသူများက ဟိုနယ်တစ်စု၊ သည်နယ်တစ်စု တော်လှန်ကြသည်။

တော်လှန်သော “တိုင်းရင်းသား” များကို စစ်နိုင်သူ အင်္ဂလိပ်တို့က “ဓားပြ” များဟု ကင်ပွန်းတပ်ပြီး စက်တိုင်တင် သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။

ဆက်ကာဆက်ကာ သတ်သောအခါ စစ်ရှုံးသော ငါတို့ဗမာများ၏ စိတ်ထဲတွင် ကြောက်စိတ် ဝင်လာကြသည်။

အချိန်ကတော့ ကြာလာပြီ။ အနှစ် ၅၀ နီးပါး အချိန်က ကြာလာပြီ။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် သတ်ဖြတ်ခြင်းများကို မမြင်ရသော ဗမာများသည် ကြောက်စိတ် ပြယ်စ ပြုလာကြသည်။

ဗမာများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကလျာဏယုဝအသင်း၊ သုစရိတအသင်း (လူငယ်များ စရိုက်ကောင်းမွန်ရေးအသင်း)၊ ကုမ္မာရီအသင်း စသည်တို့ကို သာသနာရိပ်ခို၍ အမျိုးသားရေး ပြရန် တည်ထောင်လာကြသည် မဟုတ်လား။

ကြောက်စိတ်ပြယ်စ ဗမာများသည် ဝံသာနုများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

ကြောက်စိတ်ပြယ်စ ဗမာများသည် ဗမာများကို နစ်နာစေမည့် မစ္စတာ ကရက်ဒေါက် ၏ ယူနီဗာစီတီ ဥပဒေကို ကန့်ကွက်ရဲလာကြသည် မဟုတ်လား။

ကြောက်စိတ်ပြယ်စ ဗမာများသည် ပထမ ကမ္ဘာစစ်၏ အင်္ဂလိပ် အကျပ်အတည်း ကို မှီခိုပြီး အသင်းအပင်း အချို့ကလည်း တိုင်းရေးပြည်ရေး (သို့မဟုတ်) နိုင်ငံရေး ရည်ရွယ်ချက် များ ထည့်ဝင်လာနိုင်ကြသည်။ သည်နေရာတွင် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ ထွက်ပြီး ကိုယ့်မင်း ကိုယ့်ချင်းနှင့် နေရန် လူသိရှင်ကြား မပြောဝံ့ကြသေး။ ကြောက်စိတ်ပြယ်စ ဆင်းရဲသော ဗမာတောင်သူလယ်သမားများကို ဝံသာနုဆရာစံက ခေါင်းဆောင်၍ အင်္ဂလိပ်ကို လက်နက် ကိုင်၍ တော်လှန်လာခဲ့သည်။

ဝံသာနု တစ်စိတ်တစ်ဒေသ၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့်သာ တော်လှန်ရဲသော ဆရာစံကို ငါတို့ ချီးကျူးထိုက်ပါ၏။

ကြောက်စိတ်မရှိသော ဆရာစံကို တရားဝန်ကြီး ကန်းလစ်၊ တရားဝန်ကြီး ဒါဝတ်နှင့် တရားဝန်ကြီး ဦးဘဦး (နောင် သမ္မတဟောင်း ဒေါက်တာ ဘဦး) တို့ ပါဝင်သော အင်္ဂလိပ် အထူးခုံရုံးက ကြိုးမိန်းပေးပြီး စက်တိုင်တင် သတ်လိုက်သည်။ သည့်နောက် စစ်နိုင်သူ အင်္ဂလိပ် များ၏ သွေးခွဲအုပ်ချုပ်နည်းပေဒ ပရိယာယ်အောက်ဝယ် ငါတို့ဗမာများသည် အဘက်ဘက်၌ မျက်နှာငယ်နေကြရပြန်သည်။

ဗမာလူမျိုး ဖြစ်လာခြင်းအတွက် ငါတို့၏ ဗမာများထဲက ရှက်သူရှက်လာကြသည်။ တချို့ဗမာလူငယ်များက သူတို့၏ မိခင်များ အင်္ဂလိပ်ကို လင်မလုပ်ခဲ့သည့် အတွက်ပင် ပြစ်တင် ပြောဆိုလာကြသည်။ အကယ်၍သာ သူတို့၏ မိခင်များသည် အင်္ဂလိပ်ကို လင်မလုပ်ခဲ့လျှင် သူတို့သည် “အင်္ဂလိပ်ကပြား” များ ဖြစ်လာကြပြီး ဗမာများလို မျက်နှာမငယ်ကြရ။ ဂုဏ်ရှိ လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မှားလာကြသည်။

ဤအချိန်၊ ဤအခါ၌ ဗမာလူမျိုးတို့၏ အမည်သည် လုံးလုံးပျောက်ကွယ်၍ မသွား သေးသည့်တိုင် အလွန်တိမ်မြုပ်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် “ဗမာ... တို့ဗမာ...” ဟူသော ဇာတိသွေးကို ဖော်ကျူးသော “တို့ဗမာသီချင်း” ကို ဗမာများက သဘောရွေ့လာကြသည်။ အားရှိလာကြ သည်။

ဤအကြောင်းမှာလည်း အနုပညာစွမ်းအားကြားမှ ငါတို့သခင်များ၏ စည်းရုံးရေး ဆေးတစ်ခွက်သည်လား၊ ငါ မပြောတတ်။

သခင်ဘသောင်းတို့သည် “တို့ဗမာသီချင်း” ကို ပြည်သူများ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဖော်ထုတ်နေချိန်၌ ငါသည် ဆန္ဒတူ သခင်လူငယ်များနှင့်အတူ သူ့ကျွန်ခံနေရသော ဗမာမြေ ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး အနောက်မြေ (သို့မဟုတ်) ငါတို့၏ ဗမာပြည်အား အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသော အရှင်သခင်များ၏ ဇာတိချက်ကြွရာ အင်္ဂလန်ကျွန်းမြေသို့ အက်စ် အက်စ် စစ်ကိုင်းဖြင့် ပင်လယ်ပြာများကို ဖြတ်သန်းရင်း ငါ သွားနေလေပြီ။

သူငယ်ချင်းသခင်ဘသောင်းနှင့် ဆန္ဒတူ သခင်တစ်စုတို့သည် “တို့ဗမာသီချင်း” ကို ဗမာပြည် နေရာအနှံ့အပြား၌ ထွန်းဝေအောင် သီဆို ရင့်ကျူးကြရင်းဖြင့် သူ့ကျွန်မြေမှ ပြည်သူများကို ဇာတိမာန်နှိုးဆွ တက်ကြွနိုင်ကြပါစေ။

ဤက ငါ၏ ဆုတောင်း...။

ဤဆုတောင်းခြင်းသည်လည်း ဖြစ်စေချင်သူ၏ စိတ်စောသော ပုဂ္ဂလိကဆန္ဒ။ ဖြစ် သည် မဖြစ်သည်၊ ဖြစ်မည် မဖြစ်မည်က ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေကြသော သခင်လူငယ် တို့၏ ကြိုးပမ်းမှု၌သာ သန္ဓေတည်နေပေတော့သည် တကား။

၂၄။ မမှတ်မိနိုင်တော့သော တမ်းတခြင်း

အက်စ် အက်စ် စစ်ကိုင်း ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ပညာတော်သင် လွှတ်လိုက်သော—

ကိုခင်ဇော် (ပိဋကတ်တိုက်အုပ်ချုပ်မှုပညာ)၊ ဂျော့ဘီဆင်း (J.B.Singu) စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ၊ ဒေါက်တာပါရခတ် (Dr.Prakash) သွားစိုက်ပညာ၊ ကိုမောင်မောင် (ဆောက်လုပ်ဘက် ဆိုင်ရာ)၊ ကိုခင် (ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးမှုပညာ)၊ ဗွီအက်စ် ဂျွန် (V.S.John) နှလုံးရောဂါ အထူးကုပညာ၊ မစ္စကားရ်၊ မစ္စဂျာတရူကားရ် (Miss Jartrude Carr) (အင်္ဂလိပ်စာ ညွှန်ပေါင်းပညာ)၊ သည်နောက် စာအုပ်ရောင်း ဒီပလိုမာကျောင်းသား။

ငါတို့သည် ထမင်းစားပွဲ အတည်တကျ မရကြသေး။ ဟိုတစ်ယောက်၊ သည်တစ်ယောက် ဝင်စားနေကြရသည်။

ပင်လယ်ပြာခရီးသည် တစ်ညနှင့်တစ်ရက် ကျော်လာခဲ့ပြီ...။

ပင်လယ်ပြာ၌ ကျဲကျဲတောက် ပူပြင်းနေသော နေ့တစ်နေ့၏ နေ့လယ်ခင်းအချိန်တွင် စားခန်းတာဝန်ခံက ကိုယ်နှင့် နီးစပ်ရာ မိတ်ဆွေများနှင့် တစ်စားပွဲတည်း စားလိုပါက စာရင်းပေးကြရန် ကြော်ငြာကလေးတစ်ခုကို ခရီးသည်များအား လိုက်၍ ဝေငှခဲ့လေသည်။

သည်ကြော်ငြာကြောင့်ပင် ငါတို့သည် မိန်းမသားဖြစ်သူ မစ္စကားရ်မှ လွဲ၍ ကျန်ကျောင်းသားခုနစ်ဦး တစ်စားပွဲတည်း စားလိုကြောင်း စာရင်းပေးကြသည်။

မည်သို့ပင် စာရင်းပေးပေး ငါတို့ ဗမာကျောင်းသားများသည် ညစာထမင်းစားချိန်၌ တစ်စားပွဲတည်း မရခဲ့ကြ။ ငါတို့အတွက် ဤကြော်ငြာသည် အကျုံးမဝင်လေရောသလား၊ ငါ မသိ။

ညစာစားရန် ဆင်းလာသော ငါသည် စိတ်တွင်း၌ ခံတွင်းမတွေ့။ တခြားသော မျက်နှာဖြူခရီးသည်များသည် ခုနစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ ရှစ်ယောက်တစ်တွဲ တစ်စားပွဲတည်း စားနေကြသည်။ ဤအဖြစ်ကို ငါ ဆိုသော ဗမာကျောင်းသားလေးက မနှစ်မြို့၊ မကျေနပ်။

သင်္ဘောမျက်နှာဖြူ အရာရှိတစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်စီက ခုနစ်ယောက်တွဲ တစ်စားပွဲ၊ ရှစ်ယောက်တွဲ တစ်စားပွဲ၏ ထိပ်များ၌ထိုင်၍ အခန့်သား စားနေကြသည်ကို ငါ အမြင်ကတ်လှသည်။ စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ခုစီ၌ စားနေသူများသည် မျက်နှာဖြူကြီးချည်း သက်သက်သာတည်း။

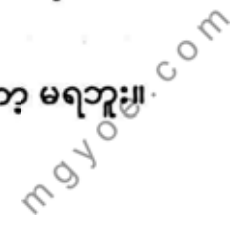
ငါတို့ဗမာကျောင်းသားများကတော့ ယခင်အတိုင်း ဟိုတစ်ယောက်၊ သည်တစ်ယောက်၊ ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု။ ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ဧည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အိပ်ခန်းဆီသို့ ငါ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

သည်အခန်းသည် ကိုခင်နှင့် ငါတို့နှစ်ယောက် ရခဲ့သောအခန်း။

ငွေငါးပေါင်စီ ပိုပေးရသော အခန်းပင် ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ ငါပြန်ရောက်တော့ ထမင်းစားခန်းသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေသော ကိုခင်က ကြော့ကြော့မော့မော့။

‘ကိုခင်... အောက်မှာတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်တို့ တောင်းတာတော့ မရဘူး။’

မျက်နှာဖြူတွေကတော့ တစ်စားပွဲတည်း စားနေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကိုလည်း တစ်စားပွဲတည်း မပြင်ပေးသမျှတော့ ကျုပ် လုံးဝ မစားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ခင်ဗျားရော ဘယ်နှယ်လဲ’
ငါသည် ကိုခင်ကို ဒေါနှင့်မောနှင့် ရှင်းပြရင်း အဖော်ညှိနေမိသည်။

‘အေးဗျာ... ဒါ ဒီကောင်တွေ လူဝါးဝတာပဲ၊ ကျုပ်လည်း ထမင်းမစားတော့ဘူး’
ကိုခင်သည်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ ဆန္ဒတူလာသည်။ သို့နှင့် ငါတို့နှစ်ယောက်သည် ညစာ ဆင်းမစားဖြစ်ကြတော့။

ဘွိုင်ကုလားလုပ်သူက အပေါ်တက်လာသည်။
‘ဆပ်... အောက်မှာ ထမင်း ဆင်းမစားဘူးလား၊ မစားရင် အပေါ်ကို ယူလာခဲ့မယ်’
‘အေး... ငါတို့ ညစာ မစားတော့ဘူး၊ မင်းတို့ကပွဲတိန် တို့ဆီ လွှတ်လိုက်’
ရိုသေကျိုးနွံသော အမူအရာရှိအပ်သူ အိန္ဒိယလူမျိုးဘွိုင်ကုလားသည် ငါ၏ မာကျောသော လေသံကြောင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ဆင်းသွားသည်။

မကြာမီ ဘွိုင်အကြီးအကဲ စားခန်းတာဝန်ခံကုလား အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။ စားခန်းတာဝန်ခံက ပါးစပ် မလှုပ်ရသေး။

‘မင်းနဲ့ ငါတို့ စကားမပြောချင်ဘူး၊ မင်းတို့ ကပွဲတိန်ကိုသာ လွှတ်လိုက်ပါ’
ကိုခင်၏ ဒေါသဖြင့် သွက်သွက်လက်လက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောသော အင်္ဂလိပ်စကားကို ဘွိုင်အကြီးအကဲက ချက်ချင်း နားလည်သွားသည်လား မပြောတတ်။ သူသည်လည်း မျက်နှာအမူအရာ ပျက်စွာဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ဆင်းသွားသည်ကို ငါတို့နှစ်ယောက် ပြုံးပြီး ကြည့်နေကြသည်။

သည်ဇွတ်တရွတ်နိုင်မှုကြောင့်ပင် မျက်နှာဖြူ သင်္ဘောကပွဲတိန် ရောက်လာသည်။
‘ခင်ဗျားတို့ ဘာ မကျေနပ်တာ ရှိပါသလဲ’
သင်္ဘောကပွဲတိန်က အသံခပ်ပြတ်ပြတ်။

‘မင်းတို့... စားခန်းတာဝန်ခံ (Steward) ကို တို့ခုနစ်ယောက်တစ်တွဲ စားဖို့ စာရင်းပေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ တာဝန်ခံက စားဖို့ ပြင်မပေးဘူး။ တို့ကလွဲလို့ တခြားကျန်တဲ့ခရီးသည်တွေကိုတော့ စာရင်းပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးထားတာ ငါတို့ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ တို့ နားမလည်ဘူး။ မင်းတို့မှာ အသားအရောင် ခွဲခြားမှုတွေ ရှိတယ်ထင်တယ်။ ငါတို့ အင်္ဂလန်ရောက်ရင် မင်းတို့ရုံးချုပ်ကို တို့တိုင်မယ်’

ငါ၏စကားကို ကြားရသောအခါ သင်္ဘောကပွဲတိန်သည် မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိသည်လား မပြောတတ်။

‘ဟာ... ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့လေ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျောင်းသားတွေအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်’

သင်္ဘောကပ္ပတိန်က ပျာပျာသလဲ ကတိပြုနေသည်။ လူတစ်ဖက်သားကို ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ဖိနှိပ်တတ်သော မျက်နှာဖြူတို့၏ ပါးစပ်ပေါက်က ကျိုးနွံလာသောအခါ ငါသည် အလျှော့ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့ ကျေနပ်ပါတယ်’

ကပ္ပတိန် ပြန်လှည့်ဆင်းသွားပြီး တော်တော်ကြာတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းသို့ ဆင်းသွားသည်။

ဘာမျှ မပြောင်းလဲ။

ငါတို့နှစ်ယောက်သည် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဆာလွန်းသော ငါတို့သည် နံနက်စောစော၌ နိုးလာကြသည်။ နံနက်စောစောကျမှ ငါတို့အတွက် တစ်စားပွဲတည်း ပြင်ဆင်ထားသည်ကို ငါ လှမ်းပြီး တွေ့ရသည်။ ငါသည် မြူးထူးနေလျက် ဗမာကျောင်းသားများကို လိုက်နိုးလိုက်သည်။ ပြီး ငါသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ လှေကားလက်ရန်းများကို လက်ဖနှောင့်နှစ်ခုဖြင့် အားပြုရင်း ကုန်း၍ ဆင်းလာသည်။ ငါ၏ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သင်္ဘောအလယ်ပိုင်း ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့လေသည်။

ငါသည် အောက်သို့ အလျင်အမြန် ဆင်းလာခဲ့သည်။

ငါသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း ကြည့်လိုက်ရာ ရစရာမရှိအောင် စိမိညက်ညက် ကြေနေသော ဖောင်တိန်ကလေး တစ်ချောင်းကို တွေ့ရသည်။

“ဝိုင်၊ အိုင်၊ အက်စ်မှ အမှတ်တရ” ဟူသော ကမ္ပည်းကလေး ထိုးထားသည့် ဖောင်တိန်ကလေးတစ်ချောင်း...။

“ဝိုင်၊ အိုင်၊ အက်စ်” ဆိုသော ကမ္ပည်းကလေးကို ငါ အစအန ရှာမတွေ့တော့။ ဖောင်တိန်ကလေး၏ အစအနများကို နှမြောတသစ္စာဖြင့် တစ်စချင်း ငါ လိုက်ကောက်ယူနေမိသည်။

ငါသည် ဘာမျှ အသုံးမဝင်တော့ဘဲ အမှိုက်ပစ္စည်းဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သော ဖောင်တိန် အစအနများကို ပင်လယ်ပြာတွင်းသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဖောင်တိန်၏ အစအနများသည် လေနှင့်အတူ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားပြီး ပင်လယ်ပြာအတွင်း၌ စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်သွားကြလေပြီ။

ဝိုင်၊ အိုင်၊ အက်စ် အတွင်းရေးမှူး ကိုသိန်းတို့က သတိရစေရန် အမှတ်တရ ပေးခဲ့သော်လည်း ဤအဖြစ်က တမ်းတခြင်းကင်းအောင် ဖန်တီးလိုက်လေသလား မသိ။

“တမ်းတ သတိရခြင်း” ဆိုသည်မှာလည်း အမှတ်သညာ မရှိတော့သော နောက်ဆုံး၌ “တမ်းတခြင်း” အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ဖော်ဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိမှရှိတော့မည်လား ငါ မပြောတတ်။

၂၅။ ချစ်စရာ “လောဘာပူ”

တစ်လအကြာ ပင်လယ်ပြာ၊ ပင်လယ်နက်၊ ပင်လယ်နီများကို ဖြတ်သန်းပြီးနောက် အက်စ်၊ အက်စ် စစ်ကိုင်းသင်္ဘောသည် လောဘာပူဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာပါတော့သည်။

ငါသည် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ပင်လယ်ပြာခရီးကို ဤဆိပ်ကမ်းတွင်ပင် အဆုံးသတ် စေချင်ပါသည်။ အဆုံးသတ်ရမည် ဟုလည်း ငါ့စိတ်က သိနှင့်နေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ဤဆိပ်ကမ်းတွင်ပင် ဆင်းကြရန် ငါတို့ ဗမာကျောင်းသားများသည် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

‘ဟေ့... ချစ်တီး’

ဂျော့ဆင်းသည် ထူးဆန်းသော နာမည်တစ်ခုကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး သွား ၃၂ ချောင်း စလုံး ပေါ်နေသူ လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် ဖက်လဲတကင်း သွားနှုတ်ဆက်နေသည်။

ငါတို့ဗမာကျောင်းသားများသည် “ချစ်တီး” မည်သော လူငယ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။ ဂျော့ဆင်း၏ ချစ်စနိုး “ချစ်တီး” ဟု အခေါ်ခံရသူသည် လောဘာပူ သားတော့ မဟုတ်။ ဗမာပြည်ဖွား ဗမာလူငယ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါ၏။

နဖူးကျယ်ကျယ်၊ ဂင်တိုတို၊ အသားညိုညို၊ သွက်သွက်လက်လက်တို့သည် အလွန် ပျော်တတ်သူ ကိုကျော်စိန်မည်သော ဗမာပြည်မှ ပညာတော်သင်တစ်ဦး၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း များသာ ဖြစ်သည်။

ကိုကျော်စိန် (နောင် ဗမာပြည် စည်ပင်သာယာအင်ဂျင်နီယာချုပ် ဖြစ်သွားသူ) သည် ဂျော့ဆင်း၏ အကြောင်းကြားထားချက်အရ ဗမာကျောင်းသားများဖြစ်သော ငါတို့ကို လာကြို နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါတို့ကျောင်းသားများကလည်း ကိုကျော်စိန်ကို “ချစ်တီး” ဟု ချစ်စနိုးခေါ်၍ နှုတ်ဆက် သည်ကို ကိုရွှေချစ်တီးကလည်း သဘောခွေ့လက်ခံသည်။ သပ်ရပ်သော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ များ ဆင်ယင်ထားကြသော ဗမာကျောင်းသားများအကြားမှ ငါ့ကို ကိုကျော်စိန်ကြီးက စိတ် အဝင်စားဆုံး။

ထားဝယ်ပုဆိုးအနီကွက်၊ သက္ကလတ် တိုက်ပုံအင်္ကျီနက်ပြာ၊ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ပန်းရောင် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ရှူးဖိနပ်အနက်တို့သည် ငါ၏ ဗမာတိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ မြို့ထဲကို ကားနဲ့မသွားကြနဲ့။ မြို့ထဲ လျှောက်လည်ကြည့်ဦးမယ်ဆိုရင် ခြေကျင်လျှောက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ... မဟာရာဂျာ’

ကိုကျော်စိန်ကြီးက ညာလက် တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ခါးကိုညွှတ်၍ အရိုအသေ ပေးရင်း ငါ့ကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါ ကောင်းသော အကြံဉာဏ်ပါပဲ... ကိုချစ်တီး’

ကျောင်းသားများသည် တဟားဟားဖြင့် အားလုံး ပွဲကျနေကြတော့သည်။

‘ကဲ... လာ... လာ၊ သိပ်လည်း မရယ်နေကြနဲ့ဦး၊ သွားတွေ အအေးပတ်ကုန်ကြ ဦးမယ်။ လာကြ... အချိန်ရအောင် သွားကြမယ်’

ငါ့၌ သားရေသေတ္တာကလေးမှလွဲ၍ ဘာမျှ များများစားစား မပါလာခဲ့။ ကျန်လူများက ကိုယ်လွတ်လက်လွတ်။

သင်္ဘောပေါ်မှ ကျောင်းသားများသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် မြူးထူးစွာ ဖြင့် ဆင်းလာကြသည်။ ကိုကျော်စိန်မှလွဲ၍ ကျောင်းသားများသည် ငါနှင့်အတူ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာမဟုတ်သော လေဘာပူမြို့တွင်း၌ တောသားပမာ ဟိုကြည့် သည်ကြည့်။ ယောင်လည် လည်ဖြင့် ငါတို့ သွားနေကြသည်။

သိပ်ကြာကြာ လမ်းမလျှောက်လိုက်ရ။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ငါ မသိ။

ထူးဆန်းသော ကလေးအုပ်ကြီးသည် ငါတို့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ပါ လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ပြောင်တတ်သော ကိုကျော်စိန်ကြီးသည် ဘယ်အချိန်က ကျောင်းသား အဖွဲ့ကို လက်တို့ပြီး နောက်ချန်ကာ နေခဲ့သည်ကို ငါ မသိလိုက်။

လေဘာပူကလေးအုပ်ကို ငါ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ကလေးအုပ်သည် နောက်သို့ ပြန်ပြေးကြပြီး တစ်ခဏ၌ ငါ့နောက်သို့ ပြန်လိုက်မြဲ လိုက်နေကြသည်။ သည်တော့ မှ အတော်အလှမ်းကွာနေသော ကျောင်းသားတစ်စုနှင့် ကိုကျော်စိန်ကြီးတို့ကို ငါ သတိ ပြုမိလိုက်သည်။

တစ်ဦးချင်း မျက်နှာများ၌ အပြုံးပဒေသာ ကိုယ်စီဖြင့်ပင်။

အဆိုးဆုံးက ကိုကျော်စိန်ကြီး။

ရှိသမျှသော သွားများ ပြုထွက်စေရန် ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန်ဟပြီး အူမြူးရင်း လိုက် ပါလာသည်။ ရပ်စောင့်နေသော ငါ့ကို အူမြူးနေသော ကျောင်းသားများက မိလာသည်။

‘ကဲ... အဲဒီမှာ တစ်ခုခု ဝင်စားကြရအောင်’

မနီးမဝေးသော ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုကို ကိုကျော်စိန်က ညွှန်ပြနေသည်။ ငါတို့ ကျောင်း သားများသည်လည်း ပျော်ပွဲစားရုံ ရှိရာဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်ကြသည်။

ကိုကျော်စိန်ကြီးသည် ဘယ်လောက် အရွန်းဖောက်သနည်း။ သူသည် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးပြီး ပျော်ပွဲစားရုံမှ မှန်တံခါးဆီသို့ သွားနေပြန်ပြီ။

ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်လာသော ငါ့အား ခါးကိုကိုင်၍ ဦးညွှတ်အရိအသေပြုရင်းဖြင့် ဆိုင်တွင်း သို့ ဝင်ရန် ကိုကျော်စိန်ကြီးက ညွှန်ပြနေသည်။ ကိုကျော်စိန်သည် စားပွဲခုံရှည်တစ်ခုသို့ သွားရန် တရိတသေ လိုက်၍ ညွှန်ပြနေပြန်သည်။

ငါသည် ကျန်သည့် ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ခပ်တည်တည် နေရာယူလိုက်သည်။ ပျော်ပွဲစားရုံမှ စားပွဲထိုးနှင့် မန်နေဂျာလုပ်သူတို့က ငါ့အား တကယ်ပင် အရှေ့တိုင်းမှ မဟာရာဂျာဟု အထင်ရှိနေကြသည်။ ပျာပျာသလဲ ထလာကြပြီး ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံဆက်ဆံ

လာကြသည်။ သည့်နောက် ငါ၏ ဗမာတိုင်းရင်းသားဝတ်စုံကို အထူးအဆန်း တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေကြသည်။

ဤအချက်ကို ကိုကျော်စိန်ကြီးက မှင်သေသေဖြင့် ဟာသ လုပ်နေရသဖြင့် ပီတိ ဖြစ်နေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ချထားသော ရနိုင်သည့် စားစရာများ၏ စာရင်းစာရွက်ကို ကိုကျော်စိန်ကြီးက ယူ၍ ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အိုဗာတင်းနှင့် ရိုးဖင်န် (Roll Fin) အသားသွတ်မုန့်ကို မှာလိုက်သည်။

အခုတော့လည်း ရင့်ကျက်သော လူကြီးတစ်ဦးပမာ။ ကိုကျော်စိန်ကြီးသည် ဣန္ဒြေရလှ သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ဒီလေဘာပူမှာ အထူးဆန်းဆုံးနဲ့ အရသာအရှိဆုံး အစားအစာတစ်ခု မှာ ကျွေးချင်တယ်’

‘ဘာ... အစားအစာမျိုးလဲ... ကိုချစ်တီး’

ငါသည် စူးစမ်းလိုသော ဆန္ဒရှိနေသည်။

‘ဝက်အူချောင်း တစ်မျိုးပါ’

ဣန္ဒြေရရ ပြန်ဖြေနေသော ကိုကျော်စိန်၏ ပါးစပ်၌ သွားများ မပေါ်တော့။

‘ထူးဆန်းတဲ့ အစားအစာဆိုရင် မှာကြည့်လေ’

ကိုခင်ကလည်း ထူးဆန်းသည်ဆိုသော ဝက်အူချောင်းကို မြင်လိုသည်ဆန္ဒ ရှိဟန် ထင်သည်။

ကျန်သည့် ကျောင်းသားများက ပါးစပ်မဟာ။ ဣန္ဒြေရလှသော ကိုကျော်စိန်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ကိုကျော်စိန်က သူ၏ထူးဆန်းသော ဝက်အူချောင်း တစ်ပွဲကိုပါ ထပ်မှာလိုက်သည်။

အချိန် သိပ်မကြာလှ။

လေဘာပူသား စားပွဲထိုးက မှာထားသော စားစရာများကို လာချပေးနေသည်။

ငါသည် စားပွဲထိုးလုပ်သူ လာချပေးသော အခြားအစားများကို မကြည့်မိ။ ထူးဆန်းသည် ဆိုသော ဝက်အူချောင်းပန်းကန်ကို ငါ ဂရုထားကြည့်နေမိသည်။

ဗမာပြည်မှ ဝက်အူချောင်းနှင့် မတူ။ လေဘာပူ ဝက်အူချောင်းသည် ဝက်သားဖတ် များကို အပြင်ဘက်မှ ထွင်းဖောက်၍ မမြင်နိုင်။ ထူသော အမည်မသိအရာက ဖုံးအုပ်ထားသည်။

စူးစမ်းနေသော ငါ၏ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသော ကိုကျော်စိန်ကြီးသည် ဝက်အူ ချောင်း တစ်ခုကို ခက်ရင်းခွဖြင့် ထိုးယူပြီး အားပါးတရ စားပြနေတော့သည်။

‘ကောင်းတယ်... သိပ် ကောင်းတယ်... ကိုသိန်းမောင်’

ကိုကျော်စိန်ကြီးသည် ဝက်အူချောင်းကို ဝါးနေသော ပလုတ်ပလောင်းသံကြီးဖြင့် ပြောနေရင်း လေဘာပူ ဝက်အူချောင်း ပန်းကန်ကို ငါ့ဆီ တွန်းပို့နေသည်။

ငါသည် ပန်းကန်တွင်းမှ ဝက်အူချောင်းတစ်ခုကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးယူပြီး တစ်ကိုက်ကိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အနည်းငယ် နံနေသလိုလို၊ စူးရှသလိုလို၊ ခါးသလိုလိုရှိသော လေဘာပူဝက်အူချောင်းကို ပန်းကန်ထဲသို့ အသာအယာ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငါသည် ဣန္ဒြေရရပင် အိုဗာတင်းကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်သည်။

ဤတွင် ငါ့ကို အကဲခတ်နေသော ကိုခင်သည် ဝက်အူချောင်းတစ်ခုကို ယူပြီး အားရပါးရ စားကြည့်လိုက်တော့သည်။ သည့်နောက် ကိုခင်က အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော လေဘာပူ ဝက်အူချောင်းကို ပြန်ထွေးထုတ်လိုက်သည်တွင် ဟာသဆရာ ကိုကျော်စိန်က ရယ်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ အူများ တက်သည့် အထိပင်။

‘မတ်စတပ်... ခေါ်တဲ့ အဝါရည်ပျစ်ပျစ်တွေ သုတ်ထားတဲ့ ဒီလေဘာပူ ဝက်အူချောင်းက အစာကြေတယ်၊ အားရှိတယ်၊ ခါးတယ်၊ နံတယ်၊ ဆိမ့်တယ်၊ စားနေကျမှ’

ကျောင်းသားများသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အူတက်နေသော ကိုကျော်စိန်နှင့်အတူ ရော့ရှ် ပွဲကျနေကြသည်။ တထွီထွီ ဖြစ်နေသော ကိုခင်သည်လည်း မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့။ လေဘာပူဝက်အူချောင်းသည် ဗမာကျောင်းသားများအားလုံးကို ဟာသပွဲ ဖြစ်နေစေတော့သည်။

ငါတို့ စားသောက်ပြီး ပျော်ပွဲစားရုံမှ ထွက်လာတော့ ကလေးအုပ်ကို မတွေ့ရတော့။ လမ်းပြဟာသဆရာ ကိုကျော်စိန်ကြီးနောက်သို့ ငါတို့ကျောင်းသားများသည် တစိုက်မတ်မတ် လိုက်နေကြရသည်။

ငါနှင့်အတူ ကျောင်းသားတစ်ဖွဲ့လုံးသည် လေဘာပူ မီးရထားဘူတာသို့ ခြေကျင်ခရီး ဆက်နေကြသည်။ လမ်းတွင် ဟိုဝင်ကြည့် သည်ဝင်ကြည့်၊ ဗဟုသုတရှာကြသည်။

ကိုကျော်စိန်ကြီးက ဘူတာရုံရောက်သည်အထိ အရွန်းဖောက်တုန်းပင်။ ရထားတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးလိုပေး၊ ကုလားလို ဆလံပေး၍ အရိုအသေ ပေးလိုပေး။ ကိုကျော်စိန်ကြီး၏ အရွန်းအနောက် သံပတ်မကုန်သေးမီပင် ငါ စီးနင်းလိုက်ပါရမည့် ရထားအချိန်သည် နီးကပ်လာခဲ့သည်။ သည်တော့မှ တစ်ချိန်လုံး ဘာမျှ မစဉ်းစားခဲ့သော ငါသည် မစွတာဖာနေဗယ်၏ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ငါ၏ ပင်လယ်ပြာ ခရီးမှာပင် မစွတာဖာနေဗယ်၏ သံကြိုးစာကို ငါ ရရှိခဲ့လေသည်။ လေဘာပူ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လန်ဒန်သို့ ရထားဖြင့် လိုက်ပါလာရမည် ဟူ၍။

မစွတာ ဖာနေဗယ်သည် သူ၏ စာအုပ်ကိစ္စများအတွက် လန်ဒန်သို့ ရောက်နေရာမှ ငါ့ကို ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ပူပန်တတ်သော လူကြီးတစ်ယောက်၏ စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်လား မပြောတတ်။

အဘိုးကြီးကလည်း လန်ဒန်နှင့် ရန်ကုန်ကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်။ လေယာဉ်ပျံ ခရီးဖြင့် ရောက်နေကျ။

သည့်အတွက် ကိုကျော်စိန်ကြီးနှင့်အတူ လေဘာပူ၌ ခေတ္တနားပြီး ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ

တက္ကသိုလ်များသို့ ခရီးအေး ဆက်ကြရမည့် ကျောင်းသားများက ငါ့ကို လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

လိုက်ပို့ကြသော ကျောင်းသားများကို ငါက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် တစ်ဦးချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

အမြဲတမ်း ပြုံးရွှင်နေသော ဟာသဆရာ ကိုကျော်စိန်သည်လည်း သံပတ်ကုန်သွားပါပြီ။ သူ့ကို ရထားပြတင်းပေါက်ဝမှ ငါ နှုတ်ဆက်လိုက်စဉ်ပင် ရထားသည် ဘီးလိုမိုစ ပြုနေပြီ။ သည့်နောက် ဝှေ့ယမ်းနေသော လက်ကလေးများကို ရထား၏ အရှိန်ကြောင့် ငါ သဲကွဲစွာ မမြင်နိုင်တော့။

လျင်မြန်လှစွာသော ရထားသည် ခဏတာ မြင်တွေ့လိုက်ရသော လေဘာပူနှင့်အတူ ခင်မင်စရာကောင်းသော မိတ်ဆွေများကို မညှာမတာထားခဲ့ပြီး လန်ဒန်မြို့ဆီသို့ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် ခရီးနှင်နေလေပြီ။

အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် အင်္ဂလန်ကျွန်းမြေဆီသို့ ငါ ခရီးနှင်နေလေပြီ...။

၂၆။ မမြင်ဖူးသော ဘေ့စ်ဝါတာ

လန်ဒန် ဗစ်တိုးရီးယားဘူတာတွင် ရထားဆိုက်သောအခါ မစ္စတာဖာနေဗယ် လာကြိုနေသည်ကို ငါ တွေ့ရသည်။ မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ဘေးတွင် ရပ်နေသော ဗမာလူရွယ် သူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ငါ မသိ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရထားပေါ်မှာ ဗမာတိုင်းရင်းသားဝတ်စုံဖြင့် ကြွကြွရွရွ ဆင်းလာသော ငါ့ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ငါကလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မရှိသော မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ကို အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

သူ့ ပင်ကိုအမူအရာကိုက ဣန္ဒြေရရရှိလှသော မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ကို ငါ အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

ငါ့အနီးသို့ ရောက်လာသော မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ကပင် ငါ့ကို စတင်နှုတ်ဆက်နေပါသည်။

‘ဒါ ဗမာပြည်က ကိုလှ၊ သူက ဒီမှာ စာပုံနှိပ်ပညာ သင်ယူနေတယ်’

ကိုလှ (နောင် ဗမာနိုင်ငံ အစိုးရစာပုံနှိပ်တိုက်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လုပ်သွားသူ) က လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှာ စာပုံနှိပ်ပညာကို မစ္စတာ ဖာနေဗယ်၏ ကောင်းမှုဖြင့် သင်ယူနေသည်။ ကိုလှသည် မစ္စတာဖာနေဗယ်၏ မွေးစားသားဟု နောက်မှ ငါ သိလာရသည်။

ရောမပြည်၌ ရောမလို ကျင့်ရမည်။ ငါသည် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး ဘာကြောင့် စောစောက မကျင့်ခဲ့သနည်း။ ငါသည် အနုနည်းဖြင့် ဆန့်ကျင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခု အဘိုးကြီး မျက်နှာ မသာတော့ပြီ။

ငါသည် တစ်ပတ်လျှော့လိုက်ပါသည်။ ငါသည် ကိုလှကို အနောက်တိုင်း ထုံးစံလေ့ အတိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနည်းတူပါပဲ ကိုသိန်းမောင်’

မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တစ်ဦးပမာ ပြုံးကာရွှင်ကာ နှုတ်ဆက်လာသော ဗမာတစ်ဦး ကို ငါ သဘောကျမိသည်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်မြေ၌ မဟုတ်သော သည်မြေ၌ ဤဗမာလူရွယ်သည် ငါ၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တစ်ဦးပင် မဟုတ်လား။

‘သိန်းမောင်... မင်း နေထိုင်ဖို့ ငါ ကိုလှနဲ့ စီစဉ်ထားတယ်’

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် သူ၏လိုရင်းအစီအစဉ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်မှ ကိုလှနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း တွေးနေသော ငါသည် သတိရလာပြီး သူ့ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါတယ် မစ္စတာ ဖာနေဗယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဈေးကြီးတဲ့ ဟိုတယ်တွေမှာ မနေနိုင်ပါဘူး’

‘ကဲ လာ... သွားကြမယ်’

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့မှ စတင်ထွက်သွားတော့သည်။

ငါသည်လည်း ချထားသော သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး မစ္စတာ ဖာနေဗယ်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေမိသည်။

စကြိုအပြင်၌ ရပ်ထားသော အငှားကား၏ ရှေ့ထိုင်ခုံသို့ ခြေလှမ်းသွက်သော မစ္စတာ ဖာနေဗယ်က ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကြိုတင်ငှားထားသည်ဟု ထင်ရသော တက္ကစီကား၏ နောက်ခုံ တွင် ငါနှင့် ကိုလှတို့က နေရာယူလိုက်ကြသည်။

‘ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ’

ကားမောင်းသူက သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသော မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ကို မေးနေသည်။

‘ဘေ့စ်ဝါတာ (Bays Water) ... ကို’

အငှားကားငယ်လေးသည် ငါ မသိသော... မကျွမ်းသော... မထိတွေ့ဖူးသော “ဘေ့စ် ဝါတာရပ်ကွက်” ဆီသို့ ဘီးလိုမ့်စ ပြုနေချေပြီ။

၂၇။ အကျည်းတန်သော ပညာရိပ်ဝယ်

ငါ့ကို ရောက်ရောက်ချင်း အိန္ဒိယ မဟာမင်းကြီးရုံး (High Commission Office for India) မှ ငါ ဗမာပြည်၌ တင်ထားခဲ့ရသော ငွေတစ်ထောင်အနက် ငွေအနည်းငယ်ကို ထုတ်ပေးသည့် အတွက် ငါ၏ နေရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေးက အဆင်ပြေနေပါသည်။

နေစရာ၊ စားစရာအတွက် ကိုလှက တာဝန်ယူပါသည်။

အလကားတော့ မဟုတ်။ ဈေးနှုန်းအားဖြင့် တစ်နေ့သုံးကျပ်နှုန်း။ ဤနှုန်းက စား

သောက်ခါ အခန်းခကလည်း ပေးရသေးသည်။ ခရီးစရိတ်ကလည်း ရှိသေးသည်။ ကျောင်းသွား တက်ရတော့ လန်ဒန် ယူနီဗာစီတီနားမှ “တော့တင်ဟမ်ကုတ်” (Tottenham Court Road) လမ်းကျယ်ပေါ်မှာ။

သည်လမ်းမကျယ်ပေါ်တွင် “ကျောင်းသားများ စာအုပ်ဆိုင်” (Student's Book Shop) တစ်ခု ရှိသည်။ သည်ဆိုင်ကို လော့တ်ဘီဗာရစ်ချ် (Lord Beveridge) ဆိုသူက တည်ထောင် ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုရှယ်လစ် အလုပ်သဘောဖြင့် တည်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခန်းအတွက် ဤဆိုင်တွင် ငါ အလုပ် ဆင်းရ စမြဲ။

ငါသည် စာတွေ့ကို ကင်းစဝေးပညာရိပ်သာ (Kingsway Institute) ၌ ညနေ သင်တန်း တက်ရောက်သင်ကြားရသလို ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းပညာကို လန်ဒန်ပုံနှိပ်သင်ကျောင်း (London School of Printing) တွင် သင်ကြားရသည်။

အမှန်တော့ ပထမဆုံးသော ဤသင်တန်းသည်လည်း သုံးနှစ်တာ သင်ကြားပေးပြီး လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှ ဒီပလိုမာဘွဲ့ပေးသော သင်တန်းဖြစ်သည်။ ဤသင်တန်းတွင် ၄၀ မျှသော ပညာသင်သားများသည် နေမဝင် အင်ပါယာနိုင်ငံကြီး၏ ကိုလိုနီလက်အောက်ခံ နိုင်ငံငယ် များမှ မျက်နှာအမျိုးမျိုး၊ လူအမျိုးမျိုး၊ အသားရောင် အမျိုးမျိုး။

ဤအထဲတွင် “မျက်နှာမည်း” ဆို၍ ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ပါဝင်သည်။

ကျောင်းသားများ၏ ပညာတော်သင်စရိတ်ကို အိန္ဒိယမဟာမင်းကြီးရုံးက ထုတ်ပေး စမြဲ။ ထုံးစံအရ စစ်ပညာသင်စရိတ်ကို လေးပတ်တစ်ကြိမ် ထုတ်ပေးလေ့ရှိသည်။ တခြားသော ကျောင်းသားများကတော့ အလျှိုလျှို ထုတ်ယူသွားကြပြီ။ ငါ့အတွက်တော့ စရိတ်မရသေး။ ငါ့ကို အိန္ဒိယမဟာမင်းကြီးရုံးက လက်တွေ့ဆင်းနေသော စာအုပ်ဆိုင်တွင်သာ ထုတ်ယူပါဟု ဆိုသည်။

ငါတစ်ယောက် အတွက်ကတော့ အထူးအဆန်း။
မစ္စတာဖာနေဗယ် အဘိုးကြီးက ဘယ်လိုများ စီစဉ်ထားပါလိမ့်။
ငါသည် နံနက်ပိုင်း လက်တွေ့သင်တန်း ဝင်ရန်အတွက် စာအုပ်ဆိုင်ကို ရောက်လာ ခဲ့သည်။

‘ရှင့် ပညာသင်စရိတ်ကို မစ္စတာကရက် (C.W. Cragg) က လာထုတ်ပါတဲ့’
ဘုဆတ်ဆတ် ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြောတတ်သော စာရေးမသည် ငါ့ကို စကား လှမ်းပြောပြီး အဖက်မလုပ်တော့။ သူမအလုပ်ကို သူမ ဆက်လုပ်နေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီအတွက်ပဲ မစ္စတာကရက်နဲ့ ငါ တွေ့ချင်နေပါတယ်’
သည်စာရေးမနှင့် ငါသည် မျက်နှာကြော မတည့်။ ငါ ဤဆိုင်ရောက်တာ လေးပတ် ကျော်နေပြီ။ သူမနှင့်ငါ တစ်ခါမျှ စကားပြောမိကြ။ အခုငါသည်လည်း မာဆတ်ဆတ်စကားကို သူမနည်းတူ သုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ငါသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မန်နေဂျာကရက် ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ဤစာအုပ်ဆိုင်သည် သိပ်မကျယ်လှ။ သို့သော် အထပ်ခိုးကလေးနှင့်။ အောက်တွင် စာအုပ်ရောင်းသည်။ အရောင်းဆိုင်ထိုင်က ခပ်အေးအေး ယောက်ျားတစ်ဦး။

အပေါ်မှာက ရုံးခန်း။

စာရင်းဘက်ဆိုင်ရာကို မစ္စဝေလင်န်ဘဒ် (Miss Willenbud) ဆိုသော အဘွားကြီးက ကိုင်သည်။

ငါသည် မှန်တွန်းတံခါးအရှင်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဝင်ခွင့်ပြုပါ မစ္စတာကရက်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပါ။ မင်းပညာသင်စရိတ် ထုတ်ပေးဖို့ ခေါ်တာ’

မစ္စတာကရက်ဆိုသည့် ဆိုင်မန်နေဂျာကလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်၊ ခပ်မာမာသမားပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူညွှန်ပြသော သူ၏စားပွဲပေါ်မှ စာရင်းစာရွက်ကို စားပွဲအစွန်းသို့ ရွှေ့ယူလိုက်သည်။

ငါသည် ၁၆ ပေါင်ဟု ရေးထားသော စာရင်းစာရွက်ပေါ်တွင် လက်မှတ်မထိုးသေးဘဲ မစ္စတာကရက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အို... ဒီစရိတ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး မစ္စတာကရက်။ ကျွန်တော် ရသင့်တာက ပေါင် ၂၀ ပဲဖြစ်မယ်။ တစ်ပတ် ၅ ပေါင်နှုန်း၊ လေးပတ်အတွက်ဆိုတော့ ပေါင် ၂၀ ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

ငါ အမှန်တကယ် လက်မှတ်ထိုးရမည့် ငွေပြေစာချက်၌ တစ်ပတ်အတွက် ၂ ပေါင် ၁၀ သျှိလင်ဟု ရေးထားလေသည်။ သည်ပြေစာသည်လည်း အိန္ဒိယမဟာမင်းကြီးရုံးက ပို့ပေး လိုက်သော ငွေပြေစာ။ သည်ငွေသည် ဗမာငွေဆယ့်သုံးကျပ် (၁၃ ကျပ်) နှင့် ညီမျှသည်။ ကျန် ၂ ပေါင် ၁၀ သျှိလင်ကို ဗမာပြည်စာအုပ်အသင်းမှ တာဝန်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

အစိုးရက စရိတ်တစ်ဝက်၊ ဆိုင်ရာကုမ္ပဏီမှ တစ်ဝက်ဖြင့် ပညာသင်ခွင့် ရသော ဗမာကျောင်းသားများထဲတွင် ငါသည် ပထမဆုံးသော ကျောင်းသား။

ဗမာပြည်စီးပွားရေး အကြံပေးအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော မစ္စတာဖာနေဗယ်၏ ထောက်ခံ သည့် အကြံဉာဏ်အတိုင်း အစိုးရက စမ်းသပ်၍ ငါ့ကိုလွှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မန်နေဂျာကရက် ထုတ်ပေးသော ၁၆ ပေါင်ကို ငါ မကျေနပ်။ ပေါင်နှစ်ဆယ်သော အသပြာကို ငါ့အား ထုတ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

‘အေးလေ... ငါလည်း မသိပါဘူး၊ မင်းရဲ့ မစ္စတာဖာနေဗယ်က ဒီလောက် ထုတ်ပေး ရမယ် ဆိုလို့ ငါ ဒီလောက်ပဲ ထုတ်ပေးတာ’

မန်နေဂျာကရက်က အေးအေးဆေးဆေး။

‘ဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ မစ္စတာကရက်၊ ခင်ဗျား မတွေ့မိဘူးလား၊ မဟာမင်းကြီးရုံးက ချက်ပို့နေတာ နှစ်ပေါင်ဆယ်သျှိလင်ကိုပဲ ကျွန်တော်က လက်မှတ်ထိုးရတော့မယ်’

‘အေးလေ... ငါလည်း ရှင်းမပြတ်ဘူး၊ မင်းကို မစ္စတာဖာနေဗယ်က စီစဉ်တာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီငွေတွေကို ကျွန်တော် မထုတ်တော့ပါဘူး မစ္စတာကရက်’
ငါသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လှည့်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

‘နေဦး... နေဦး... ခဏ နေဦး’

မန်နေဂျာကရက်သည် စိတ်တိုတိုဖြင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး မစ္စတာဖာနေဗယ်ထံ
ဖုန်းဆက်နေတော့သည်။

မစ္စတာကရက်၏ ပြောဆိုနေသံများကို ငါ စိတ်မဝင်စားမိ။ မန်နေဂျာကရက်၏
ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ငါ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေသည်။

မည်မျှကြာသည်ကိုတော့ ငါ အမှတ်မထား။ မစ္စတာဖာနေဗယ်တော့ အငှားကား
တစ်စီးဖြင့် ရောက်လာပြီ။ ငါသည် မစ္စတာဖာနေဗယ်၏ စေ့စေ့ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံကို
တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။

‘သိန်းမောင်... အဲဒါ မင်းပညာသင် စရိတ်ပဲလေ’

ငါသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။ မန်နေဂျာကရက်ရှေ့၌ မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ကို
ဘာမျှ မပြောလို။ ငွေ ၁၆ ပေါင်ကိုသာ မန်နေဂျာကရက်ထံမှ ငါ ထုတ်ယူလိုက်သည်။
ငါသည် ငွေကို ရေတွက်ရင်း မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ဆီသို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဒီကိစ္စအတွက် စကားပြောချင်နေပါတယ် မစ္စတာဖာနေဗယ်’

‘အေးလေ... ငါလည်း မင်ကို စကားပြောချင်နေပါတယ်။ မင်းရော... မောင်လှပါ...
ပျော်ပွဲစားရုံကို ညနေ ကျောင်းလွတ်ပြီးပြီးချင်း လာခဲ့ဦး။ ငါ စောင့်နေမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်အတွက် မမျှော်လင့်တဲ့ အချိန်အချက် တစ်ခုပါပဲ မစ္စတာ
ဖာနေဗယ်’

နောက်ထပ် မည်သို့သော စကားတစ်ခွန်းတလေမျှ မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားသော
မစ္စတာဖာနေဗယ်ကို ငါ ငေးကြည့်နေမိသည်။

နေ့ လက်တွေ့သင်ခန်းစာအတွက် စာအုပ်ဆိုင်၌ အလုပ်ဆင်းပေးပြီးသောအခါ ဘေ့စ်ဝါတာကို
ငါ ပြန်လာခဲ့သည်။

ငါ တည်းခိုနေရာ ဘေ့စ်ဝါတာတွင် ကိုလှ ရှိနေမည် မဟုတ်ပါလား။ ဘေ့စ်ဝါတာ
သည် ကြည့်မြင်တိုင်လို ရန်ကုန်မြို့လယ်နှင့်နီးသော ရပ်ကွက်မျိုး၊ သည်ရပ်ကွက်သည် တနင်္ဂနွေ
နေ့မှအပ ကျန်ရက်များတွင် ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင်သာ လမ်းဘေးဆိုင်များ
ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး စည်ကားတတ်သည်က ဘေ့စ်ဝါတာ၏ ထူးခြားချက်။

ဥပမာ ပန်းချီကားချပ် အရောင်းဆိုင်များ၊ လမ်းဘေးစာအုပ်ဆိုင်များ၊ မျက်မှန်ဆိုင်များ။

ငါသည် ညနေသင်တန်းတက်ရန် ကင်းစဝေး ပညာရိပ်သာသို့ မသွားမီ ကိုလှကို
ဝင်ခေါ်လာခဲ့သည်။

မစ္စတာ ဖာနေဗယ် ချိန်းဆိုထားသော ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ငါနှင့် ကိုလှတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အငှားတက္ကစီကားတစ်စီးသည်လည်း ကြာကြာမသွားလိုက်ရ။ ငါတို့သည် ချိန်းဆိုထားသော ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်လာကြသည်။ အဆင်သင့် စောင့်နေသော မစ္စတာဖာနေဗယ်သည် သီးသန့်စားပွဲတစ်ခုတွင် သူတစ်ဦးတည်း ထိုင်နေသည်။

‘ကောင်းသော ညနေခင်းပါပဲ မစ္စတာ ဖာနေဗယ်’

ငါသည် မစ္စတာ ဖာနေဗယ်၏ စားပွဲမှ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကိုလှသည်လည်း ထိုင်ခုံတစ်ခု၌ ဝင်ထိုင်နေပြီ။

‘ကောင်းသောညနေခင်းပါပဲ သိန်းမောင်... နိုင်ငံရပ်ခြားမှာမို့လို့ ငါက ပိုတောင်ပေးထားခဲ့သေးတယ်။ မင်း ဒါ ဘာပြောချင်သလဲ’

‘ဟာ... ဒါ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မစ္စတာဖာနေဗယ်... ဒါက တစ်မျိုး။ ကျွန်တော် နားလည်တာက တစ်မျိုးပဲ။ အစိုးရ ပညာသင်တစ်ဦးဟာ တစ်နှစ်မှာ ပေါင် ၂၄၀ စရိတ်ရနေတယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်နေတယ်လေ။ ဟိုတုန်းက ဆိုရင် တစ်နှစ်မှာ ပေါင် ၂၈၀ တောင်ပေးခဲ့သေးတယ်လို့ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ခုအစိုးရက လျှော့ပစ်လိုက်လို့...’

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်၏ နဂိုက သွေးရိပ်လွှမ်းနေသော မျက်နှာကြီးသည် ပို၍ နီးမြန်းလာသယောင် ရှိသည်ဟု ငါ ထင်ရသည်။

‘မင်းကို... ဒါ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်မို့ ငါ... အသက်ညှာဆုံး စဉ်းစားထားတာ သိန်းမောင်။ မင်းကိုငါ လေးပေါင်ပဲ ပေးနိုင်မယ်’

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် အမိန့်ပေးသလိုနှင့် ငါ၏ လိုအင်ဆန္ဒကို ငြင်းမြဲငြင်းနေသည်။

‘ငါးပေါင်မပေးလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မစ္စတာ ဖာနေဗယ်။ ဒီမှာက စရိတ်စကကြီးပါတယ်’

ငါ၏စကားကို မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်၍ အစာကို တွေ့သော စွန်ရဲတစ်ကောင်လို ထိုးသုတ်လိုက်ပါသည်။

‘အေး... ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ဗမာပြည် ပြန်ပို့ရလိမ့်မယ်’

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် မပြုံးမရယ်သော စကားကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြောနေသည်။

မမျှော်လင့်သော မစ္စတာ ဖာနေဗယ်၏ စကားကြောင့် ငါသည် အံ့သြပြီး မှင်တက်မိနေသည်။ ငါသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဆိုင်တွင်းမှ မှန်များကို ဖြတ်၍ လမ်းသွားလမ်းလာများကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့လက်အောက်ငယ်သားသည် သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေလိုပဲ ထင်မှတ်မှားသည် ထင်ပါရဲ့။

အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိသော ငါသည် မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ စာမရိတ်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးမျိုးအသွင်ဖြင့် မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ကို ငါ ရဲရဲကြည့်လိုက်မိပါ၏။

‘အိုဗျာ... ခင်ဗျားက ရှားရှားပါးပါး... ဗမာပြည်မှာ ထမင်းငတ်သေတဲ့ မသာရယ် လို့ မပေါ်ဖူးသေးပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာသာ ထမင်းငတ်တဲ့ အလုပ်လက်မဲ့တွေ တစ်ပုံကြီး။ ကျွန်တော် စကောလားရှစ် လျှောက်စဉ်အခါတုန်းက ခင်ဗျားပဲ မင်း မလျှောက်ပါနဲ့ကွာ။ ဗမာပြည်အစိုးရက အသုံးဝင်မယ့်ပညာတွေ ဗမာပြည်အတွက် မသင်ပေးပါဘူးလို့ ဆိုခဲ့သေး တယ်။ ဒီကြားထဲ ဇွတ်လျှောက်တော့ ခင်ဗျားပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း စတိတ်စကောလားရှစ် ဆိုပြီး အစိုးရက ပညာသင်စရိတ်တစ်ဝက်၊ ခင်ဗျားတို့က တစ်ဝက်နဲ့ တက်ရတဲ့ကျောင်းသား ဟာ ကျွန်တော် ပထမဆုံးပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ပတ် ငွေလေးပေါင်နဲ့ နေသွားရင် တစ်နှစ်မှ ၂၁၀ ပေါင်ပဲ အစိုးရအနေနဲ့ ကျခံရတော့မယ်။ ဒီအခါမှာ အစိုးရက ဒီကောင်... သိန်းမောင် ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားဟာ ပေါင် ၂၁၀ နဲ့ နေသွားတယ်ဆိုပြီး စကောလားရှစ်ကို လျှော့ပစ်လိုက် မယ်ဆိုတော့ နောက်တက်မယ့် ကျောင်းသားတွေဟာ စရိတ်စကကြီးမားတဲ့ လန်ဒန်မှာ ဒုက္ခတွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်အတွက် ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့။ ကျွန်တော်က ဖြစ်သလိုနေ... ဖြစ်သလို စားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာ ဖာနေဗယ်၊ နောင်အစဉ်အလာ ဖြစ်လာမယ့် ကိစ္စတွေအတွက် ခင်ဗျား ပြန်ပို့ချင်လည်း ပို့နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ပတ် ငါးပေါင်မရမချင်း ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်နေရမှာပဲ မစ္စတာဖာနေဗယ်’

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် အလွန်ခေါင်းမာတတ်သော ငါ့ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ဒေါသတငွေ့ငွေ့ကြားမှ မစ္စတာဖာနေဗယ်သည် မချိပြုံးပြုံးမှန်း ငါ သတိပြုမိသည်။

‘အေးလေ... ဒီလိုဆို နောက်တစ်ခါ မင်းနဲ့ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့ သိန်းမောင်၊ ငါ စဉ်းစားဦးမယ်။ နောက်တစ်နေ့ ဒီနေရာ၊ ဒီအချိန်မှာပဲ ထပ်တွေ့ကြမယ်။ မင်း ငါ ပြောတာ နားလည်လား သိန်းမောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းလာမယ့်အချိန်ကို ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ် မစ္စတာဖာနေဗယ်’

မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည် ပြုံးကျဲကျဲကြီးဖြင့် ပျော်ပွဲစားရုံမှထ၍ ထွက်သွားတော့သည်။ နားထောင်သူ သက်သက်အဖြစ်သာ ထိုင်နေသော ကိုလုကို ငါက လက်တို့ခေါ်လိုက်မှ သတိရလာသူပမာ ထပြုံး ရပ်လိုက်သည်။ ငါသည်လည်း အဝေးသို့ ငေးကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်း ညင်းညင်းသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဆိုင်မန်နေဂျာကို ငါ မမေးလိုက်မိတော့။ မစ္စတာ ဖာနေဗယ်က ဘာမှာစားခဲ့သနည်း၊ ငွေရှင်းပြီးပြီလား... ဟူသော မေးခွန်းမျိုး။ နောက်တစ်နေ့...။

သည်အခါတော့ ငါသည် မစ္စတာ ဖာနေဗယ်ကို မနှုတ်ဆက်မိ။ စကားမပြောမိ။
 တေမိလို ငါ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။
 မစ္စတာ ဖာနေဗယ်သည်လည်း ရောက်နေသည်မှာ အတန်ကြာနေပြီ။ စကားမဆိုသေး။ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေသည်။ ငါသည် မစ္စတာဖာနေဗယ်ကို စူးစမ်းသယောင် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။ သူ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေသော ပါးစပ်တို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ပေါ်ရ လာသည်။

‘အေးလေ... မင်းကို ဗမာပြည်အစိုးရက ၂ ပေါင် ၁၀ သျှိလင်ပေးသလို ငါတို့ကလည်း ပေးမယ်။ အဲဒီတော့ မင်းခေါင်းထဲမှာ တစ်ပတ်ငါးပေါင် ရတယ်လို့ မှတ်ထားပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပေါင်ကိုတော့ မင်း ငါ့ဆီမှာ ချန်ထား။ ဒီလေးပေါင်ကို မင်းထုတ်သုံး၊ စာရင်းမှာလည်း ငါးပေါင်ပဲပြမယ်။ မင်းကို တိုးပေးတာ စုစုပေါင်း တစ်ပတ်မှာ ငါးပေါင်ပါပဲ။ မင်း သဘော တူသလား သိန်းမောင်’

မစ္စတာ ဗာနေဗယ်၏ စကားကို ငါ မဖြေမိတော့။ ငါ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ခြင်း သည် မစ္စတာ ဗာနေဗယ်အတွက် အဖြေဖြစ်တန်ပါ၏။

သည်အဖြေသည်လည်း သူ နားလည်တန်ကောင်းပါ၏။

သူ နားလည်တန်ကောင်းပါ၏။

၂၈။ ထရက်ဖဲဂါစကွဲယားပေါ်မှ ပဟောဋ္ဌိ

ဤနေ့သည် စနေနေ့ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သန်းတင် သို့မဟုတ် မစ္စအုန်းကျော် လာလည်သောနေ့ ဖြစ်သည်။ ကိုအုန်းကျော် သည် သင်တန်း သွားတက်နေသည်။ စကော့တလန်ယာဒ် (Scotland Yard) ရှိ အလွန် နာမည်ကြီးသော စုံထောက်သင်တန်းကျောင်း၌ သွားတက်နေသည်။

စာအုပ်ဆိုင်သည် ဤနေ့ နေ့တစ်ဝက်။

ငါသည်လည်း နေ့တစ်ဝက် အားလပ်ခွင့်ရသည်။ အဒေါ်ကြီး ဒေါ်သန်းတင်က ငါ့ကို ဆရာတင်သဖြင့် မလည်ဝယ်သော ငါသည်လည်း ကုန်းကြောင်း လျှောက်လည်ရန် အကြံပြု သည်။

အဒေါ်ကြီးကလည်း မငြင်းဆို။ သို့ဖြင့် အဒေါ်ကြီး ဒေါ်သန်းတင်နှင့် ငါတို့သည် “ထရက်ဖဲဂါစကွဲယား” (Trafalgar Square) သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထရက်ဖဲဂါ စကွဲယားက အလွန်ရှုပ်ထွေးသော လမ်းကျယ်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

နှစ်ထပ်ကား အသွားလေးစင်း၊ အပြန်လေးစင်း သွားနိုင်သော ပေတစ်ရာ အကျယ် အဝန်းရှိ လမ်းကျယ်ကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ အဒေါ်ကြီးသည်လည်း ခေါင်းပေါ်က ဗမာဆံထုံး ကြီးနှင့်။ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက အနောက်တိုင်း သူတို့၏ ကုတ်အင်္ကျီ၊ အောက်ပိုင်းက စကပ်နှင့် ရှူးဖိနပ်တို့ကို ဆင်ယင်လာသည်။

‘အန်တီ၊ လာ... ကူးကြမယ်’

ငါသည် အဒေါ်ကြီးကို လက်ဆွဲခေါ်နေသည်။ အဒေါ်ကြီးက ချီတုံချီတုံ။ ပလက်ဖောင်း ပေါ်မှ ပေတစ်ရာပေါ်ကို အဒေါ်ကြီးက ခြေချလိုက်၊ ကားတစ်စီးက ဖြတ်သွားလိုက်နှင့်။

အဒေါ်ကြီးသည် ဤအဖြစ်မျိုးကို အခါခါ ဖြစ်နေပါသည်။

‘လာ... အန်တီ... ဒီဘက်က အသွားလမ်းရှင်းတုန်း ကူးပြီးမှ နောက် ဟိုဘက် အပြန်လမ်းကို ဆက်ကူးကြမယ်’

ငါပြောသည်ကို အဒေါ်ကြီးက နားမဝင်။ သူမကို စိုးရိမ်စိတ်တို့က အနိုင်ယူထားကြသည်။ အဒေါ်ကြီးက ပေတစ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၊ ခြေပြန်ရပ်လိုက် လုပ်နေပြန်သဖြင့် ကားတန်းကြီးများက ပိုမို၍ ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ဤအဖြစ်ကို လမ်းပြနေသော ပုလိပ်ကြီးက လှမ်းမြင်ရသည် ထင်သည်။ ပုလိပ်ကြီးသည် လက်ကာပြပြီး ကားတန်းကြီးကို ရပ်တန့်စေခဲ့ပြီး လက်ပြအချက်ပေးရာ အိမ်ကလေးဆီမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ပုလိပ်ကြီးသည် အဒေါ်ကြီးဒေါ်သန်းတင် ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး အဒေါ်ကြီး ဒေါ်သန်းတင်ကို လက်တွဲခေါ်၍ ကားလမ်းကို ကူညီပြီး ကူးပေးနေတော့သည်။

ပြည်သူချစ်သော လန်ဒန်ပုလိပ်ကြီး၏ ကျောပြင်ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေရာမှ ငါသည် ထရက်ဖဲဂါစကွဲယားကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြတ်ကူးနေမိတော့သည်။

သည် ထရက်ဖဲဂါစကွဲယား။

နှစ်တော့ အတော်ကြာခဲ့ပြီဟု ငါ ထင်ပါသည်။

အလုပ်လက်မဲ့ ၁၀၀၀ ကျော်တို့သည် ဒတ်ခ်ဖို့တ် (Dark Ford) မှနေ၍ လန်ဒန်သို့ ဆန္ဒပြရန် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

အမှတ် ၁၀ ဒေါင်းနင်းလမ်း (No.10, Downing Street) ရှိ နန်းရင်းဝန်အိမ်ကို ဝိုင်း၍ ဆန္ဒပြရန် ဖြစ်သည်။

ဤ ထရက်ဖဲဂါစကွဲယားသို့ ရောက်လာသော အလုပ်သမား တစ်ထောင်ကျော်တို့ကို ဆေးနတ်များဖြင့်ပစ်၍ လူစုခွဲရာ၌ ဤသို့သော ပုလိပ်ကြီးများသည် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့သော ပြည်သူချစ်သော ပုလိပ်သားများသည် အပြစ်ကင်းမဲ့သော လူမွဲများကို ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့ကြသနည်း။

ငါသည် တွေးနေမိသည်။

ပေတစ်ရာရှည်သော ထရက်ဖဲဂါလမ်းကျယ်ကြီး ဆုံးသွားသည်။

ဘယ်သောအခါမျှ ဤအဖြေကို ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်သည်ကို ငါကိုယ်တိုင်လည်း သိနိုင်မည်လား မပြောတတ်။

ငါကိုယ်တိုင်လည်း မတွေးတတ်နိုင်အောင် ရှိနေတော့သည် တကား...။

၂၉။ ပျားရည်ဆမ်းသော ငှက်ပျောကြော်

ဗမာပြည်မှ ပညာသင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုကျော် (ဗမာပြည်တွင် အရှင်ဂိုဏ်း) နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုကို တည်ထောင်သူနှင့် ငါတို့ တွေ့ရှိကြသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကိုကျော်နှင့် ငါ တွေ့သောအခါ၌ ငါသည် ဈေးပေါသော ချောင်ကြိုချောင်ကြား ဆိုင်ကလေးများနှင့် ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ ကိုကျော်၏ ကောင်းမှုကြောင့်လား ငါ မပြောတတ်။ ငါသည် လန်ဒန်ရည် ၀ တတ်လာပြီ။

မစ္စတာ ဖာနေဗယ် စီစဉ်ပေးထားသော ကိုလှနေထိုင်ရာ ဘေ့စ်ဝါတာမှ ထွက်လာခဲ့ ပြီး ချောခဲဖန်း (Chalk Farm) မှ ဈေးပေါသော အဘွားကြီး မစ္စဟဲလီဒေးပိုင် မိသားစုဟိုတယ် တွင် ငါ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြန်သည်။

ဤအခါ ငါသည် နောက်ကြောင်းဆက်တစ်ခုနှင့် ထပ်ရင်းနှီးမိပြန်သည်။

ဤကား မစ္စတာ ရယ်ဂျီနယ်ဘရစ်ချ်မင်း ခေါင်းဆောင်သော နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အသင်း (League Against Imperialism)။ ဤအသင်းတွင် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ပညာဆည်းပူး ရန် ရောက်လာခဲ့ကြသော ကျောင်းသားလူငယ်များ ပါဝင်ကြသည်။

ကိုကျော်နှင့် ငါတို့နှစ်ယောက်သည် ဤအသင်း၏ အသင်းသား ဖြစ်သည့်နှစ်တွင် ပင် အကြောင်းတစ်ခုက ကြုံကြိုက်နေလေသည်။

ကြုံကြိုက်အောင်လည်း သူတို့က ဖန်တီးခဲ့လေသည်။

ကြုံကြိုက်အောင် ဖန်တီးခဲ့သော အကြောင်းသည်ကား နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်သူများ ညီလာခံကို ကျင်းပခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်သူများသည် ဤညီလာခံကို နှစ်စဉ် ကျင်းပကြစေမိ။ ငါတို့နှစ်ယောက်သည် ဤညီလာခံသို့ ဗမာပြည်၏ ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် တက်ရောက်ကြတော့သည်။

ကံအားလျော်စွာ ဗမာပြည်မှ ကိုကျော်၏ မိတ်ဆွေ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ပေးလိုက်သော ဓာတ်ပုံများကို ငါတို့ ရရှိထားခဲ့လေသည်။ ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားများ လက်နက် ကိုင် တော်လှန်ရေးတစ်ရပ်ကို ဆင်နွှဲစဉ်အခါက ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံချဲ့သော အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့၏ ပြည့်အစေခံတို့သည် ဖမ်းဆီးရမိသော ဂဠုန် တပ်သားများ၊ ခေါင်းဆောင်များကို သတ်ဖြတ်ပြီး ခေါင်းများကို ဖြတ်လျက် ဝါးချွန်များ၌ စိုက်ထူထားသော ပုံများ၊ ပျဉ်ပြားများပေါ်၌ ခေါင်းပြတ်များကို စီတန်းပြီး သံမှိုစွဲ၍ စိုက်ထူ ထားပုံများကို သူတို့အား ငါတို့ လိုက်လံပြသကြလေသည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးဘက်တော် သား ငါတို့သည် ကမ္ဘာ့နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးအသင်းများကို ပြသကြသည်။

သည့်နောက် အလှည့်ကျ ရောက်လာသော ငါသည် မလွတ်လပ်သေးသော ဗမာပြည် အတွက် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အဆိုကို တင်ပြနေပါတော့သည်။

‘နယ်ချဲ့တွေဟာ အင်မတန် ယဉ်ကျေးပါတယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ဝါဒဖြန့်နေတယ်။ ကိုယ်ရည်သွေးနေတယ်။’

‘ဗမာပြည်ကို ဒီမိုကရေစီနည်းအရ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်မယ်လို့လည်း ကြွားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ သူတို့အပြောနဲ့ အဟောနဲ့ မညီကြပါဘူး။ အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကိုသာ ကြည့်ပေတော့ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်က သွေးချင်းတို့...။’

‘ဆရာစံဆိုတဲ့ လူမွဲခေါင်းဆောင်း၊ အဖိနှိပ်ခံ ဆင်းရဲသား တောင်သူတွေ လယ်သမား တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ၊ ဆင်းရဲတဲ့ ပုန်ကန်တော်လှန်ရေးသမားတွေကို ဓားပြတွေဆိုပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ရုံတင်မကဘူး။

‘အသတ်ခံရတဲ့လူတွေရဲ့ အလောင်းတွေကို ခေါင်းဖြတ်ပြီး ဓာတ်ပုံများမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ပါပဲ။ အဲဒီတော့ နယ်ချဲ့တွေဟာ ယဉ်ကျေးပါတယ်၊ သိမ်မွေ့ပါတယ်လို့ အော်နေတာ ဟုတ် ပါရဲ့လား။ နယ်ချဲ့တွေဟာ ယဉ်ကျေးပါတယ်၊ သိမ်မွေ့ပါတယ်လို့ အော်နေတာ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ သိမ်မွေ့ပါတယ်ဆိုပြီး ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူတွေကို ယဉ်ကျေးလာအောင် စစ်တိုက်ပြီး နိုင်ငံတွေကို သိမ်းရပါတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါရဲ့လား။

‘ဒီဓာတ်ပုံတွေရဲ့ ရက်စက်မှုတွေက သက်သေခံနေပါတယ်။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ရဲ့ လက်ပါးစေတွေဟာ မတရားသက်သက် ရက်စက် သတ်ဖြတ်ထားတဲ့ အနိဗ္ဗာရုံတွေကို ကြည့်ရင် နယ်ချဲ့တွေဟာ ဘယ်လို အရိုင်းအစိုင်း သတ္တဝါကောင်တွေဆိုတာ ညီလာခံကို တက်ရောက်လာကြတဲ့ အသင်းသားများ နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

‘အမှန်တော့ ဘယ်နယ်ချဲ့မှ မကောင်းပါဘူး။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီး ငြိမ်းချမ်းသာယာ ဖို့ဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ နယ်ချဲ့ဝါဒ ပျက်သုဉ်းသွားမှ၊ စုတေသွားမှ သာယာပါ လိမ့်မယ်။

‘အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ညီလာခံမှ နေပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် တဲ့ အပြုအမူတွေ မပေါ်ပေါက်လာတော့အောင် ကန့်ကွက်ရှုတ်ချပါတယ်လို့ ကျုပ် လေးလေး နက်နက် ပြောလိုက်ပါတယ်’

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း’

လက်ခုပ်သံများ တစ်ခန်းလုံး ဆူညံနေသည်။ ငါသည် လက်ခုပ်သံများ မစဲမိပင် ဟောပြောစင်မြင့်မှနေ၍ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ငါ၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးအဆိုကို ကိုကျော် က ထောက်ခံကြောင်း ဆက်လက်တင်ပြနေပြန်သည်။

တခြားသော ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှလည်း နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးအဆို အသီးသီး တင်ပြနေကြသည်။ ဤအဆိုများကို မိမိတို့ နိုင်ငံများ၏ အဖိနှိပ်ခံ နောက်ခံသမိုင်းကားချပ် များဖြင့် ထင်ဟပ် တင်ပြနေကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သည်ကြားထဲမှ ငါ၏ စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေနိုင်သော လူတစ်ယောက်က တရားဟော စင်မြင့်ပေါ်၌ တက်ရောက် ဟောပြောနေသည်။ သူမ၏ ကုပ်ပေါ်တွင် ရွှေရောင်ပြောင်းဖူး ဆံကေသာတို့က ဖွာရရာ ကျနေကြသည်။ တစ်ဖန် သူမ၏ အဟောအပြောသံတို့က ငါ၏ နား၌ နားဝင်ချိုသာစွာ။ ဂျာမန်သံ ခပ်ဝဲဝဲ။

သူမ၏ အမူအရာက နုနုရွရွ။

သို့သော်... ဆည်းလည်းသံပိုင်ရှင် ဂျာမန်မလေးသည် ခက်ထန်နေသည်။ မိန်းမရွယ် သည် ရဲရင့်ဖျတ်လတ်ပြီး တက်ကြွနေပါသည်။ ဤမည်သော မိန်းမရွယ် နုနုရွရွကလေးသည်

ဘာကြောင့် ခက်ထန်နေရသည်ကို ငါ မသိ။ သို့သော် သူမ၏ ဟောပြောဆွဲဆောင်မှု အောက်
ဝယ် နစ်မျောသလို ဖြစ်နေမိသည်ကိုတော့ ငါ မငြင်းသာနိုင်။

ငါသည်လည်း ကြာကြာ မနစ်မျောလိုက်ရ။ သူမ၏ “ရက်စက်သော နာဇီများ”
ဟူသော အဆိုသည် အဆုံးသတ်သွားပါတော့သည်။ ငါသည် သူမ၏ နောက်ဆုံး လှုပ်ရှားမှု
ဖြစ်သော စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခြင်းကိုပင် အခွင့်ရေးယူပြီး ငေးကြည့်နေရာမှ သူ၏ လှုပ်ရှားမှု
ဟန်ပန်ကလေးများသည်လည်း နှမြောတသစွာ ပျောက်ဆုံးသွားပါတော့၏။

သူမ၏ အဆိုသည်လည်း နောက်ဆုံးဖြစ်တန်သည်။ အခမ်းအနားမှူး၏ မေတ္တာရပ်ခံ
ချက်ကြောင့် ညီလာခံရှိ နယ်ချဲ့အသင်းသားများသည် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ။

အားလုံး မတ်တတ်ရပ်နေကြပြီ။

‘နယ်ချဲ့စနစ် ကျဆုံးပါစေ...’

‘ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများ အေးငြိမ်းချမ်းသာကြပါစေ...’

‘နယ်ချဲ့စနစ် ဤကမ္ဘာကြီးမှ ပျောက်ကွယ်ပါစေ...’

အခမ်းအနားမှူး၏ တိုင်ပေးနေသော နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ကြွေးကြော်သံတို့ကို ငါ
လိုက်ရွတ်ဆိုရင်း ဆည်းလည်းသံပိုင်ရှင်ကို တမ်းတမ်းတတ ရှာနေမိသည်။

အခမ်းအနားမှူး၏ အခမ်းအနား ရုပ်သိမ်းကြောင်း ကြေညာသည်ကိုပင် ငါ မသဲကွဲ
လိုက်။ အသင်းသားများသည် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ရွေ့လျားနေကြပြီ။ သည်တော့မှ ငါသည်
လည်း လိုက်ပါရွေ့လျားရင်းဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွားသော သူ့ကို ရှာနေမိပြန်သည်။

မြေလျှိုးခြင်း အတတ်ကို သူတတ်ကျွမ်းလေသလား မသိ၊ သူမကို ငါ ရှာမတွေ့တော့။
နွမ်းလျနေသော ငါသည် ခန်းမမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်လာမိတော့သည်။

ငါ၏အနာသည် အပြက်အပြက်နှင့် ယဉ်းခဲ့ပြီတည်း။

ကိုကျော်က ငါ့လက်မောင်းကို လာ၍ ဆုပ်ညှစ်လေတော့မှ ငါသည် လေးလေးတွဲတွဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘မင်းပြောတာ တိုတိုနဲ့ ထိမိတယ်... သိန်းမောင်’

‘ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုကျော်၊ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့် နည်းတူပါပဲ။ ဒီနေ့ ညနေစာ
ကျမှပဲ ခင်ဗျားနဲ့ လိုက်စားတော့မယ်။ စိတ်နည်းနည်း အိုက်နေလို့ ချောခံဖန်းကို ပြန်ပြီး
အနားယူဦးမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ် ကိုကျော်’

‘ကောင်းပြီလေ... တို့ ညနေကျမှ တွေ့နေကျ ဆိုင်မှာ တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဝှတ်ဘိုင်
သိန်းမောင်’

‘ဝှတ်ဘိုင် ကိုကျော်’

ငါနှင့် ကိုကျော်တို့ နှစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေကြရာမှ လူချင်းခွဲလိုက်
ကြသည်။ ငါသည်လည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် မသိသော တစ်နေရာဆီသို့ လမ်းလျှောက်ရန် ခြေလှမ်း
စလိုက်သည်။

ဟိုင်း သည်င်းဖြင့်—

ငါ၏ ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်းသော ခြေလှမ်းများသည်လည်း ခရီးတွင်ဖို့ မတတ်။ သို့သော်လည်း ဤခြေလှမ်းများသည် ငါ၏ လမ်းလျှောက်ချင်သော စိတ်တေလေတို့ကို အားပေးအားမြှောက် ပြုနေကြပါ၏။ သို့အတူ ငါ၏ဦးခေါင်းအတွင်းဝယ် အတွေးအမျှင် ပေါင်း များစွာတို့က စိုးမိုးမင်းမူနေကြပါတော့သည်။

တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် လာသော ခြေသံတစ်ခု။

သည်ခြေသံက ငါ၏ နောက်နားဆီသို့ တိုး၍ တိုး၍... ပို၍ ပို၍ နီးကပ်လာလာနေ သည်။ ဤခြေသံပိုင်ရှင်သည် ငါ့ကို မိလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ငါကတော့ ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက် လျှောက်နေမြဲ...။

‘ကောင်းသော နေ့လယ်ခင်းပါပဲရှင်’

ဂျာမန်သံ ခပ်ဝဲဝဲဖြင့် နှုတ်ဆက်သံကို ငါ ကောင်းစွာ ကြားလိုက်သည်။ ငါ နားယဉ် နေသော ဆည်းလည်းသံကြောင့် ငါ၏ ခြေလှမ်းတို့သည်လည်း တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ငါသည် အသံလာရာ အရပ်မှ သူမကို တမ်းတမ်းတတ ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူမ၌ သားငယ်ကိုတွေ့ရသော မိခင်၏ နှစ်လိုဖွယ်ရာသော အပြုံးမျိုးများက ရှိနှင့် နေကြသည်။

‘ကောင်းသော နေ့လယ်ခင်းပါပဲ မဒမ်’

ငါသည်လည်း ပျိုမျစ်နုနယ် မိန်းမရွယ်ကလေးများအား အနောက်တိုင်းသားတို့၏ ယဉ်ကျေးစွာ သုံးနှုန်းသော လက်သုံးစကားကို သုံးလိုက်ရင်း သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဂျာမန်ပျိုဖြူကလေးသည် ပါးချိုင့်ကလေးများ ပေါ်လာအောင် ပြုံးလာပြန်သည်။ သည့်နောက် သွယ်လျသော လက်ကလေးတစ်ခုကို ငါ့အား ကမ်းပေးနေပါသည်။

‘ကျွန်မနာမည်က မစ္စဟယ်ဂါ’

ငါသည် သူမ၏ အလှကွန်ရက်၌ မိန်းမောနေရာမှ သတိရလာသည်။ ဤတိုင်းပြည်၏ ယဉ်ကျေးမှုလေ့။

မိန်းမပျို၏ စတင်နှုတ်ဆက်ခြင်းသည် မငြင်းစကောင်း။ မိန်းကလေးက စတင် နှုတ်ဆက်ရန် စတင်မှသာ ယောက်ျားကလေးက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မှု ထုံးစံလေ့ကို သတိ ရမိသော ငါသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိသည်။

ငါသည် သူမ၏လက်ကို အသာဖွဖွ ဆုပ်၍ အားတုံ့အားနာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ငါသည်လည်း မလုံလဲသော စိတ်တို့ကို တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းထားလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ငါသည်လည်း သူမကို သဲ့သဲ့ ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်နာမည်က သခင်သိန်းမောင်ပါ မစ္စဟယ်ဂါ’

ငါသည် သူမကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလိုက်သည်။

‘ရှင်နာမည်က သခင်သိန်းမောင် ဟုတ်ပါသလားရှင်’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်... အသံထွက် မပီသသေးပါဘူး... မစ္စဟလ်ဂါ၊ မစ္စတာ သိန်းမောင်လို့ပဲ အမိပွားရပါတယ်’

‘ရှင်နာမည်က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။ ရှင်ပြောခဲ့တဲ့ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အကြောင်းတွေကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်မျိုးပါပဲ’

မစ္စဟလ်ဂါသည် ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြုံးနေသည်။ ဤဂျာမန်သံဝဲဝဲကို ငါ၏ နားများက နားထောင်၍ ကောင်းနေကြပါသည်။ သည်တော့ ငါ၏ နှုတ်တို့သည်လည်း ချိုသာနေကြပါ သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနည်းတူပါပဲ’

ငါသည် လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးရင်း သူမကို ငေးကြည့်နေသည်။

သည်တော့ ငါ၏ မျက်တောင်မခတ်သော မျက်လုံးနက်တစ်စုံနှင့် သူမ၏ မျက်လုံးပြာ တစ်စုံတို့သည် ဆုံမိကြလေသည်။

လူစည်ကားသော လန်ဒန်မြို့တစ်နေရာမှာ။

သူမ၏ မျက်လုံးပြာအစုံသည် ဖျတ်ခနဲ ကြယ်တံခွန်တစ်ခုလို ဝင်းလက်သွားပြီး သူမ၏ ကျောက်သလင်း မှန်ဘီလူးတို့သည် အဝေးရှိ ပုံရိပ်တစ်ခုကို ဖမ်းယူနေကြသည်။

ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့်...။

ငါသည်လည်း သူမနည်းတူ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ဤပုံရိပ်သည်ကား မနီးမဝေးရှိ ကော်ဖီပတ်စ်။

‘ကျွန်မတို့ ဟိုရှေ့က ဆိုင်မှာ စကားပြောရင်း ကော်ဖီသောက်ကြရအောင် မစ္စတာ သိန်းမောင်၊ အဲဒီဆိုင်မှာ ငှက်ပျောကြော် သိပ်ကောင်းတယ်’

မစ္စဟလ်ဂါသည် ငါ့အား လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။ ငှက်ပျောကြော်ဆို၍ ငှက်ပျောသီး ပေါသော မွေးရပ်မြေတောင်ငူကို ငါ ပြေး၍ သတိရမိလိုက်သည်။

‘ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပါပဲ မစ္စဟလ်ဂါ’

သူမသည် ငါ့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လမ်းသွယ်တစ်ခုကို ခပ်သွက်သွက် ကူးနေပြီ။ ငါသည် သူမကို စိတ်မြန်လက်မြန်သမားဟု ကောက်ချချက်လိုက်မိသည်။

ငါသည်လည်း နားလည်လိုက်ပါသည်။ သူမနည်းတူ လမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုကို ငါ ဖြတ်ကူးနေမိတော့သည်။ သည့်နောက် ငါသည် “ကော်ဖီပတ်စ်” ထဲသို့ မှန်တံခါးအရှင်ကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားသော သူမ၏နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ လိုက်နေမိသည်။

‘သီးသန့်ခန်းပဲ ကောင်းပါတယ်... မစ္စတာသိန်းမောင်’

သူမသည် ငါ့အား သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။ လမ်းလျှောက် ဟန်တော့ မပျက်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဒီအစီအစဉ်လည်း ကောင်းပါတယ် မစ္စဟလ်ဂါ’

မှန်များသာ ကာရံထားသော သီးသန့်ခန်းဆီသို့ ငါတို့ နှစ်ယောက်သား ဝင်သွားကြ

သည်။ ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ရနိုင်သော စားစရာများ၏အမည် ကတ်ပြားကလေးတစ်ခုက စားပွဲပေါ်တွင် အဆင်သင့်။

သူမသည် ဤစာရင်း စာရွက်ကို ယူမကြည့်တော့။ ငါ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်ကို ငါ သတိပြုမိသည်။ စကော့အမျိုးသား စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ငါတို့ဆီကို ရောက်လာသည်။ သည်တော့ ငါတို့သည် အာရုံပျက်သွားကြပြီ။

‘ကော်ဖီပြင်း (Strong Coffee) နှစ်ခွက်။ ပျားရည်ဆမ်းတဲ့ ငှက်ပျောကြော် (Banana Fritter and Honey) နှစ်ပွဲ ပေးပါရှင်’

စကော့အမျိုးသားက နားလည်သွားသည်လား မပြောတတ်။ သူသည် လှည့်ထွက် သွားလေပြီ။ ပျားရည်ဆမ်းသော ငှက်ပျောကြော်ကို ငါမမြင်ဖူး။ သို့သော်လည်း ငါသည် သူမကို မမေးမိ။ သူမကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးပြာများသည်လည်း ငါ့ဆီသို့ မကြာခဏ အလည်လာရောက်နေကျ မဟုတ်လား။

စကော့အမျိုးသားလုလင် စားပွဲထိုးသည် အငွေတထောင်းထောင်း ထနေသော စားစရာ များကို ငါတို့စားပွဲ၌ လာချပေးတော့မှ ငါသည်လည်း ပျားရည်ဆမ်းသော ငှက်ပျောကြော်ကို အာရုံပြု စူးစမ်းလိုက်မိသည်။

ငှက်ပျောကြော်က ဆန်နှစ်မပါ။ အခွံနွာထားသော ငှက်ပျောသီးသက်သက်။ ဤ ငှက်ပျောကြော်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် စားခွဲရာ ပါရှိသော ချိုင့်နေရာတွင် “ပျားရည်” တို့က ပြည့်နှက်နေကြပါသည်။

ကော်ဖီပြင်းတွင် နို့မပါ။ မည်းမည်းမှောင်နေသော ကော်ဖီနှစ်ခွက်။

‘ဒီပျားရည်ဆမ်းတဲ့ ငှက်ပျောကြော်ကို ရှင် ဘယ်လို မြင်သလဲ မစ္စတာသိန်းမောင်’

ပြုံးစစသော သူမ၏ အလှကြားမှ ရွန်းလဲနေသော မျက်လုံးပြာများသည် ငါ့ကို ညှို့နေကြသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ ဒီလို ထင်တယ်လေ မစ္စဟယ်ဂါ၊ ပန်းတွေဆီက “ပျား” တွေက အားထုတ်စုပ်ယူခဲ့တဲ့ ဒီဝတ်ရည်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် သိပ်များ ချို လွန်းနေကြမလားလို့’

အနောက်နိုင်ငံများတွင် ရေပန်းစားနေသော “ပျားရည်ဆမ်း” ဟူသော ခေတ်ဆန် စကားကို ငါ သုံးလိုက်မိသည်။

သည်တော့လည်း ငါ၏ပြုံးထေ့ထေ့အကြားမှ ရွန်းရွန်းစားစားသော မျက်လုံးနက်များ နှင့် ရွန်းလဲသော သူမ၏ မျက်လုံးပြာများတို့သည် အားပြိုင်နေကြပါတော့သည်။ ငါတို့သည် အနိုင်ယူလိုကြခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်တန်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ငါလည်း မပြောတတ်။ သူမသည် မျက်လွှာချလျက် ခေါင်းငုံ့ သွားတော့သည်။ သို့သော် ပါးလွှာသော သူမ၏ နီတျာတျာနှုတ်ခမ်းအစုံသည် မပွင့်တပွင့် ပြုံးရယ်နေကြသည်။

မပြုံးတုံ့တုံ့၊ ပြုံးတုံ့တုံ့။

‘ကျွန်မတော့ ဒီလို မထင်ပါဘူး ရှင်ရယ်၊ ပျားရည်ရဲ့ အရသာဟာ... ချိုတယ်... ချဉ်တယ်... ဖန်တယ်... မစွတာသိန်းမောင်’

‘ဟုတ်တယ် မစွဟာလ်ဂါ၊ ကျွန်တော် စိတ်တစ်ခုထဲကိုသာ အလေးပေးမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အတွေးလွန်သွားမိပါတယ်။ ငှက်ပျောသီးဟာ မမှည့်ခင်မှာ ဖန်ပါတယ်၊ မှည့်တော့ ချိုတယ်၊ အမှည့်လွန်အားကြီးတော့ ချဉ်လာတတ်ပါတယ်’

‘လူတွေရဲ့ ခင်မင်မှုမှာရော ဒီသဘောတွေများ ရှိနေတတ်မလား မစွတာသိန်းမောင်’

‘ကျွန်တော်တော့ အမြဲတမ်းပဲ “ချို” နေချင်ပါတယ်’

‘ဒါပေါ့... ဒါပေါ့ ရှင်ရယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်အတွက် အချို့ဆုံးနေ့ပါလို့ ဆိုကြရင် ရှင် စိတ်များ ဆိုးနေဦးမလား’

‘ဟင့်အင်း...’

‘ကဲ... စားကြပါစို့ ရှင်ရယ်’

‘အင်း...’

သူမသည်လည်း ပျားရည်ဆမ်းသော ငှက်ပျောကြော်ကို စားနေပြီ။ ခေါင်းမဖော်တော့။

ငါသည်လည်း ငှက်ပျောကြော်ကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ လွေးနေမိတော့သည်။ ငှက်ပျောကြော်ကို ထောပတ်ဆီဖြင့် ကြော်ထားမှန်း ငါ သတိပြုမိသည်။ ပျားရည်ဆမ်းသော ငှက်ပျောကြော်က ကောင်းလွန်းအားကြီး၍လား ငါ မသိ၊ အကြိုက်တွေ့နေသည်။

ငါသည် ကော်ဖီပြင်းကို တစ်ကျိုက်မော့လိုက်သည်။ သကြားမပါသော ကော်ဖီပြင်းကို ပါ အကြိုက်တွေ့လာမိပြီ။ ငါသည် ကော်ဖီပြင်းကို တစ်ကျိုက်ပြီးတစ်ကျိုက် ဆက်၍ဆက်၍ သောက်နေမိသည်။ ငါသည် ကော်ဖီကုန်မှ ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

‘သဘောကျရဲ့လား မစွတာသိန်းမောင်’

ငါ့နည်းတူ သူမလည်း စားပြီးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

သူမသည် နှစ်လိုဖွယ်ရာသော အပြုံးမျိုးကို ပြန်ပြုံးဖော်ရလာသည်။

‘အင်း... ကောင်းပါတယ်’

သူမ၏ ရွန်းလက်တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးရိပ်များကို ကြည့်ပြီး ငါသည်လည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သို့သော် ငါ၏ လှိုက်လဲ့စွာသော အပြုံးတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ရေနည်းငါးလို အားမရှိ ဖြစ်လာသည်။

နာရီကို တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသော သူမကို သတိထားမိသော ငါသည် အားမရှိ ဖြစ်လာသည်။ တကယ်တော့ ဤသို့သော အချိန်မျိုးကို ငါ မကုန်စေချင်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ငါ မတတ်သာနိုင်တော့ပြီ။

အလိုက်သိတတ်သော ငါသည်လည်း စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကိုထုတ်၍ ရေးခြစ်ပြီး

သူမကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမသည်လည်း ငါ ကမ်းပေးသော စာရွက်ခေါက်ကို ညင်သာစွာ ကြည့်နေသည်။

အခန်း ၃၊ မိသားစုဟိုတယ်၊ ချောဖန်း။

သူမသည် ရုတ်တရက် ငွေရှင်းရန် ကောင်တာသို့ ထသွားသဖြင့် ငါသည်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကောင်တာမှ ပြန်လာသော သူမသည် ငါ့အား စိုက်ကြည့်ပြီး သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့ သွားကြဦးစို့ရှင်ရယ်’

ငါသည်လည်း သဲ့သဲ့ပြုံးလျက် မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်တွေ့နိုင်ကြဖို့အတွက် သွားကြရအောင်...’

ငါသည်လည်း ဤစကားကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ဆိုလိုက်မိသည်။ သူမသည် ညင်သာစွာ ခေါင်းကို ညိတ်မိလိုက်သည်။ ပြီး... ဖြည်းဖြည်းစွာ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။ ငါသည်လည်း သံပတ်ကုန်သွားသော စက်ရုပ်တစ်ခုပမာ ရပ်လျက် သူမ၏ ကျောပြင်အား အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပြီး ငါ၏ စိတ်တွင်းမှလည်း တဖွဖွ ရွတ်ဆိုနေမိတော့သည်။

“လန်ဒန်သည် ငါ့အတွက် အလှဆုံးပါတည်း...”

သည်နေ့အဖို့ လန်ဒန်သည် ငါ့အတွက် အလှဆုံးပါတည်း။

၃၀။ မိသားစုဟိုတယ်

ချောခဲဖန်းရှိ အဘွားကြီး မစွဟဲလီဒေးပိုင် မိသားစုဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေသူများ ဆို၍ ပြင်သစ်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦး၊ ဘဏ်စာရေးနှစ်ယောက်၊ လူမှုဝန်ထမ်းသူ ဆိုရှယ်အလုပ်သမား မိန်းမ ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ကြီး တစ်ဦးနှင့် သူမ၏အချစ်တော် အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးကြီးတစ်ကောင်။

အာမခံကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်နှင့်ဆိုလျှင် ငါတို့ခြောက်ယောက်ပဲရှိသည်။

ပြင်သစ်ရုပ်ရှင် မင်းသမီးကလွဲလျှင် ကျန်လူများသည် မိသားစုဟိုတယ်တွင် အမြဲတမ်း တည်းခိုနေကြသူများဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးက ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလန်ကို သွားလာလှုပ်ရှားသမှု ပြုလုပ်နေသူဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေစာ စားပြီးချိန်တိုင်းတွင် ငါသည် ဧည့်ခန်းသို့ သွားလေ့ရှိသည်။ သည်ဟိုတယ်မှာကလည်း ဤထုံးစံတစ်ခုက ရှိစေမိ။ ညနေစာစားပြီးတိုင်း ဧည့်ခန်းမ၌ တည်းခိုသူအားလုံး ဆုံမိတာလည်း ရှိသည်။ မဆုံမိတာလည်း ရှိသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ညနေပိုင်းသတင်းစာ ဖတ်သူက ဖတ်။ (သည်မြို့၌ သတင်းစာနှစ်ကြိမ် ထွက်သည်) စန္ဒရားတီးသူက တီးကြသည်။ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ ကိုင်ချင်ရာ ကိစ္စကလေးများ ပြီးလျှင် အားလုံးအလယ်စားပွဲဝိုင်းတွင် စုထိုင်ကြသည်။ ဤသို့ ငါတို့ စုထိုင်ကြပြီး တစ်နေ့

ဖြစ်ခဲ့တာ ကြုံခဲ့တာကလေးများ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ဟာသဖြစ်ရပ်ကလေးများ၊ မြင်းပွဲအကြောင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဝှေ့ပွဲအကြောင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ လှေပြိုင်ပွဲအကြောင်း ဖြစ်ဖြစ် ရောက်တတ်ရာရာ ကလေးများကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်။

လူမှုဝန်ထမ်း ဆိုရှယ်အလုပ်သမ မိန်းမဝဝဖိုင်ဖိုင်ကြီးသည် သူမ၏ ခွေးကြီးနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် ဆွေးနွေးတတ်သည်က အဒေါ်ကြီး၏ အကျင့်။

ဧည့်ခန်းရှိလူများအားလုံးသည် ဤအဒေါ်ကြီးကို အလွန်ဟောင်းတတ်သော သူမ၏ ခွေးကြီးကဲ့သို့ပင် မနှစ်မြို့တတ်ကြ။ ငါ၏ဘေးတွင် အမြဲတမ်း လာထိုင်လေ့ရှိသော အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်မျက်နှာဖြူက သူမ၏အကြောင်းကို အမြဲတမ်းညည်းတွားနေတတ်သည်။

‘အလကား မိန်းမကြီးပါ၊ သူများ နိုင်ငံသားတွေကို ယဉ်ကျေးအောင် လုပ်ဖို့ ပြော မနေနဲ့ဦး။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ အများကြီးလုပ်စရာ ရှိသေးတယ် မစ္စတာသိန်းမောင်။ စကော့တွေဟာ အများကြီး မယဉ်ကျေးကြသေးပါဘူး။ အလကား တိုင်းတစ်ပါးသွားပြီး ငွေဖြုန်းတီးဖို့လောက် အမြဲစဉ်းစားနေတဲ့ဟာတွေ’

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ငါ လေ့လာမိသလောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မီလျံနာတစ်ယောက် သေသွားခဲ့လျှင် သေတမ်းစာထဲမှာ လူမှုဝန်ထမ်းပြုလုပ်ရန်အတွက် လှူဒါန်းခဲ့သည့် အလေ့အကျင့်များက ဝသီပါနေကြသည်။ လူမှုဝန်ထမ်းကိစ္စများကို ဘယ်သူ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် အစဉ်အလာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ကြသည့် ဓလေ့က ဤမှာပြည်၌ ရှိခဲ့ကြပါ၏။

သည်လူမှုဝန်ထမ်း မိန်းမကြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတိုင်း ငါတို့သည် ကိုယ့်ဆီမှာ ပါလာသော စာအုပ်ကလေးများကိုဖွင့်ပြီး ဖတ်ကြတော့သည်။ ငါတို့သည်လည်း အာလာပ သလ္လာပ စကားများကို မပြောဖြစ်ကြတော့။ ပြီး အဒေါ်ကြီးကိုလည်း မည်သူမျှ အဖက် မလုပ်ကြ။ ငါတို့သည် ဤလူမှုဝန်ထမ်းမိန်းမကြီးကို ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ဝိုင်းပယ်ကြစမြဲ။

‘ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်’

ဟော... ခုလည်း ခွေးဟောင်သံ ကြားရပြီ။

ငါသည်လည်း ငါ၏အသည်းစွဲ ပြဇာတ်စာအုပ်တွဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖွင့်ဖတ် လိုက်သည်။

“ဘားနတ်ရှော၏ ဆိုရှယ်လစ်ပြဇာတ်”

ဤသို့သော အဖြစ်များက ငါ့အား စာဖတ်ခြင်း ဓလေ့များဆီသို့ တွန်းပို့နေကြသည်။ တကယ်တော့ စာဖတ်ခြင်းဓလေ့များကို “ဗီဇဉာဉ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်” ပေးသော အမွေတို့ကများ ငါ့ကို ပြုစုပျိုးထောင် ပေးနေကြသည်လား ငါလည်း မပြောတတ်။

၃၁။ လန်ဒန်ပုလိပ်သား

ဤနေ့သည် စနေနေ့ပင် ဖြစ်သည်။

တခြားသောနေ့များတွင် ငါသည် ကျောင်းသားများ စာအုပ်ဆိုင်တွင် ခေါင်းမဖော်အား အောင် ဖြစ်တတ်သည်။

သို့ပေမယ့် ဤနေ့တော့ အလုပ်ပါးသည်။

သည်လို စနေနေ့မျိုးတွင် ကိုခင်ဇော်နှင့် မစ္စ ကားရ်တို့ အတွဲက ရောက်လာတတ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မကြာခဏဆိုသလို ငါရှိရာ ကျောင်းသားများစာအုပ်ဆိုင်သို့ လာတတ်ကြစမြဲ။

အလုပ်က ဆင်းတော့မည်။ သည်နေ့တော့ သူတို့ မလာဘူး ထင်ပါရဲ့။ ငါသည် ချောခံဖန်းသို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

‘ဟေ့ ကောင်ကြီး အချိန်မီရုံကလေးပဲ ရှိတယ်၊ မင်း ဘယ်သွားစရာ ရှိသေးလဲ’

ငါသည် တစ်ဆက်တည်း အဖြေပါလာသော မေးခွန်းများ မေးလာသော ကိုခင်ဇော်ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်နေရာမှ ပြုံးလိုက်သည်။

‘အားပါတယ်၊ ဘာတွေများ အရေးတကြီး ဖြစ်လာတာလဲ ကိုခင်ဇော်’

‘မင်းကို ရုပ်ရှင်သွားပြမလို့ လာခေါ်တာ၊ မလိုက်ဘူးလား’

‘ဟာ... အားနာစရာကြီး၊ လိုက်မှာပေါ့’

ငါသည်လည်း ကျောင်းစာနှင့် အလုပ်ချိန်တွင်သာ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်က များသည်။

ကိုခင်ဇော်တို့အတွဲက ခြေလှမ်းအများသား။ ခြေများသော သူငယ်ချင်းကိုခင်ဇော်နှင့် မစ္စကားရ်တို့အတွဲသည် ကျွမ်းချစ်သဒ္ဒါပိုနေကြပြီး လန်ဒန်တံတားရှည်ကြီးဝယ် မေတ္တာပေါင်းကူးတံတားကို ကုသိုလ်ဖြစ် ထပ်ခင်းနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သူတို့နှစ်ဦးက နေရာနဲ့စပ်သည်။

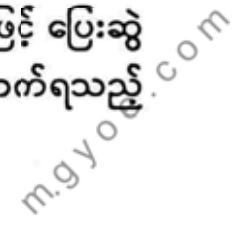
ဤအချိန်တွင် ငါသည် မစ္စကားရ်နှင့် ကိုခင်ဇော်တို့အတွဲကို အားကိုးအားထားပြုနေရသေးသည်။

‘လာ... လာ... ဟေ့ကောင်ကြီး၊ အချိန်မရဘူး... သွားကြမယ်’

ငါသည် သူ့ကို ဘာမျှပြန်မပြောတော့။ ချိတ်တွင်ချိတ်ထားသော သက္ကလတ်ဦးထုပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို အမြန်လှမ်းဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုခင်ဇော်ကြီးတို့အတွဲက ကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် ထွက်သွားနှင့်ပြီး၊ ငါတို့သုံးဦးသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လျှောက်လာကြသည်။

ဤမှာက ကုန်းလမ်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးများကို နှစ်ထပ်ကားကြီးများဖြင့် ပြေးဆွဲပို့ဆောင်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ မှတ်တိုင်ကို အရင်ရောက်သူက ဦးစွာ ကားပေါ်တက်ရသည့်

ထုံးစံကလည်း ရှိသေးသည်။ ဒါမှမဟုတ် နောက်ကျနေခဲ့လျှင် အရင်ရောက်သူ ခရီးသည်၏ နောက်မှ ကားစီးရန် တန်းစီစောင့်ရမည် မဟုတ်လား။

စီးမည့်သူမရှိလျှင် သို့မဟုတ် ဆင်းမည့်သူမရှိလျှင် ကားသည် လူကိုရပ်ပြီး စောင့်မနေတတ်။

ငါတို့စီးမည့် ကားမှတ်တိုင်တွင် စီးမည့်သူတွေ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ထပ်ကားရှည်ကြီးက မှတ်တိုင်နား ရောက်လာတော့မည်ကို ငါတို့ လှမ်းတွေ့နေရသည်။ ကိုခင်ဇော်ကြီးက မစ္စကားရ်ကို လက်တွဲပြီး အမြန်လျှောက်နေရာမှ နောက်ရှိ ငါ့ကို လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘သိန်းမောင်... လာ လာ... မြန်မြန်၊ ဒီကားနဲ့ပဲ တို့လိုက်ကြမယ်’

ငါသည် ကားမှတ်တိုင်သို့ အလျင်အမြန်ရောက်ရန် ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလိုက်သည်။ ကိုခင်ဇော်ကြီးနှင့် မစ္စကားရ်တို့က မှတ်တိုင်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သော ဘတ်စကားကြီးပေါ်သို့ ရောက်နှင့်သွားကြပြီ။ ငါသည်လည်း ပြေး၍ ဘတ်စကားပေါ်သို့ လှမ်းခုန်တက်လိုက်သည်။

စိတ်မောလူမောနှင့် လူပြည့်နေသော ကားပေါ်တွင် သုံးယောက်စလုံး မတ်တတ်ရပ်လျက် လိုက်ပါလာကြသည်။ ငါသည် ဘတ်စကားခကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး အမောဖြေရင်းဟိုငေး သည်တွေးဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။

သိပ်ကြာကြာတော့ မတ်တတ်မရပ်လိုက်ရ။

‘မစ္စတာသိန်းမောင်... ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းကြမယ်’

မစ္စကားရ်က ငေးနေသော ငါ့ကို လက်တို့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘အင်း...’

ငါကတော့ ငေးမြဲငေးဆဲ၊ နှစ်ထပ်ဘတ်စကားသည် အရှိန်မလျော့ဘဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ငါတို့သည် ရှေ့သို့ယိုင်သွားရာမှ ကိုယ်ကိုပြန်လည်ထိန်း၍ မတ်တတ်ကြပြီး ဘတ်စကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ငါတို့သည် လမ်းသွယ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကူးရန် လှည့်အကြည့်တွင် ပုလိပ်ကြီးတစ်ဦးက ငါတို့ရှေ့မှကာ၍ လာရပ်နေသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ငါတို့သည်လည်း သူ့ကို အံ့ဩစွာဖြင့် မော့ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

လန်ဒန်ပုလိပ်ကြီးသည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခုံခုံညားညား ဖြစ်သည်။

ပုလိပ်ကြီးသည် ငါတို့ သုံးယောက်ထဲမှ ကိုခင်ဇော်ကို သေသေချာချာ ရွေးကြည့်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား... ဘာများ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ’

ကိုခင်ဇော်ကြီးက ပါးစပ်အဟောင်းသား။ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။

‘အို... ဘာမှ မကျကျန်ခဲ့ပါဘူး’

ပုလိပ်ကြီးသည် ကိုခင်ဇော်ကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သားရေ အိတ်ငယ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားငွေဟာ ပေါင် ၂၀ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါ တခြားလူတွေကို ခင်ဗျား အလုပ်မပေးပါနဲ့’

သည်တော့မှ ကိုခင်ဇော်ကြီးသည် ပြူးတူးပြုတ်ဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီ၏ အပေါ်အိတ်ကို နှိုက်ကြည့်ပြီး ပြူးကျဲကျဲဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ပုလိပ်ကြီးသည်လည်း သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို ကောင်းစွာ ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြူးလျက် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ငါတို့သုံးဦးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး ပုလိပ်ကြီး၏ ကျောပြင်ကို ပြန်၍ ငေးကြည့်နေကြသည်။ ငါသည် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဤသားရေအိတ် ကလေး ကားပေါ်တွင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘတ်စကားပေါ်သို့ ပြေး၍ ခုန်အတက်တွင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤသည်ကိုမြင်၍ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။

ဟုတ်ပါသည်။

အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် လန်ဒန်ပုလိပ်ကြီးသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီး၏ စက်ကို နှိုးနေပါပြီ။

ငါသည် ပြည်သူတွေကို ကူညီ စောင့်ရှောက်တတ်သော လန်ဒန်ပုလိပ်ကြီးကို သဘော ကျနေမိသည်။ လန်ဒန်ပုလိပ်ကြီးကို ဗြိတိသျှလူမျိုးများက အုပ်ချုပ်ပါသည်။ ငါတို့ဗမာပြည် မှ ကျီးကန်းဟု နာမည်ပျက်နေသော ပုလိပ်များကိုလည်း ဗြိတိသျှလူမျိုးများကသာ အုပ်ချုပ် သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အဘယ်ကြောင့် ကွာဟ ခြားနားကြပါသနည်း။

ငါသည်လည်း မစဉ်းစားတတ်။

မမေ့နိုင်သော ဤအဖြစ်အပျက်ကလေးသည် ရုပ်ရှင်ရုံထဲအထိ ငါ့အတွက် ပါလာခဲ့ ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ... ပြည်သူချစ်သော လန်ဒန်ပုလိပ်သားများကိုတော့ ငါ ဘယ်သောအခါ မျှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့။

၃၂။ ဟားမားစမစ်သာ စကားပြောတတ်လျှင်

အဘွားကြီး မစ္စဟဲလီဒေး လာခေါ်သဖြင့် ဖုန်းပြောရန် ငါသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာ ခဲ့သည်။

‘ဟဲ့လို... မစ္စတာ သိန်းမောင်ပါ။ အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲလို့ ကိုယ် သိနိုင်မလား’

မစ္စဟဲလီဒေး ပြောပြသဖြင့် သိနှင့်နေသော ငါသည် အာရှသားပီပီ အညံ့မခံတတ်။

‘မစ္စ ဟယ်ဂါပါ။ ယူ... ကိုယ့်အသံကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

ငါသည် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

‘ကိုယ့်အသည်းထဲမှာ မှတ်ထားတဲ့ ဒီဆည်းလည်းသံကို ကိုယ် ဘယ်မေ့ပါ့မလဲကွယ်’

‘ယူ ဆည်းလည်းသံဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

‘ဪ... ဒါလား။ ကိုယ်တို့ အာရှသားတွေရဲ့ အမွန်အမြတ်ဆုံးနဲ့ အသာယာဆုံး အသံတစ်မျိုးပေါ့။ ဒီဆည်းလည်းကလေးတွေက စေတီတွေရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိတယ်လေ။

လေပြည့် လေညင်းကလေးတွေ တိုက်တဲ့အခါမှ ထွက်လာတဲ့ အသံ၊ သိပ်ပြီး သာယာတယ်’

‘ယူ... ဒီလောက်တောင်ပဲ မြောက်ပြောတတ်သလားကွယ်’

‘ဟင့်အင်း... ကိုယ် တကယ်ပြောတာ’

‘ယူ သူများနဲ့ လျှောက်မလည်ချင်ဘူးလား’

‘အို... ကိုယ်ဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ကံအကောင်းဆုံးသော လူတစ်ယောက်ပါပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့...’

‘ဒီလန်ဒန်မှာ ကိုယ့်အတွက် အလှဆုံး မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ပထမဆုံး လည်ခွင့်ရလို့’

‘တကယ်’

‘ကိုယ် မညာပါဘူး’

‘သူများတို့ ဟားမားစမစ် တံတားရှည်ကို သွားလည်ကြမယ်လို့ စိတ်ကူးရတယ်’

‘ဘယ်ကို... ဘယ်ကို... သိမ်းမြစ်ပေါ်က နာမည်သိပ်ကြီးနေတဲ့ လန်ဒန်တံတားရှည် ကို ပြောတာလား’

‘အင်း...’

‘ကိုယ်ကြောက်တယ်၊ ကိုယ် ကြားဖူးတယ်လေ၊ ချစ်သူတွေအတွက် မဆုံးနိုင်အောင် ရှည်လျားတယ်တဲ့...’

‘ယူကလည်း နောက်တတ်သားပဲ၊ အစရှိခဲ့ရင် အဆုံးလည်း ရှိကြရမှာပဲပေါ့။ ယူက ကိုယ်လမ်းလျှောက်ရတာ မော့မှာစိုးလို့လား’

‘ဟင့်အင်း... ယူနဲ့ဆို ဘယ်သွားရ သွားရ ကိုယ်မော့မှာ မကြောက်ပါဘူး၊ ကိုယ် လိုက်မှာပေါ့’

‘ဒီလိုဆို စောင့်နေ ... သူများ အလှဆုံး ပြင်လာခဲ့မယ်’

‘ယူက ကိုယ်အတွက် လှပြီးသားပါ’

ငါသည် ဆက်၍သာ ပြောနေမိသည်။

သူမ ကြားနိုင်မည်၊ မကြားနိုင်မည်ကို ငါ မသိနိုင်တော့။ တစ်ဖက်က တယ်လီဖုန်း ချသွားသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အသံရှည်ကြီးများက ငါ့နားကို ဆူညံနေစေကြသည်။ ငါသည်လည်း စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း တက်သွား မိသည်။

ပြီး... ဗီရိုအတွင်းရှိ ရှိစုမဲ့စု ဆု (Suit) နှစ်စုံထဲမှ မီးခိုးရောင် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီ နှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

သည့်နောက် ငါသည် ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငါသည် စာရွက်များကို အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့ စွာ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်ကြည့်နေမိသည်။

ငါ၏ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်တို့သည်လည်း တခြားကမ္ဘာသို့ အလည်သွားနေကြသည်။ အချိန်သည် အလွန်တိုတောင်းလှသည်ဟု ထင်နေရသည်။

မလိုသည့်အခါတွင် ယုန်တစ်ကောင်လို မြန်နေပြီး၊ လိုသည့်အခါတွင် ဘာကြောင့် လိပ်တစ်ကောင်လို နှေးကွေးနေပါလိမ့်။

“တီ... တီ... တီ...”

ငါသည် ကားဟွန်းသံတစ်ခုကို ဆက်တိုက်ကြားသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် လက်ပြနေသော မစ္စဟာလ်ဂါတစ်ယောက်။

ငါသည် ရင်တွင်းမှ ညည်းတွားလိုက်မိသည်။

“တစ်ကိုယ်လုံး ဝါဝါထိန်လို့ပါလား။”

ငါသည်လည်း သူမကို လက်ပြလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ အလျင်အမြန် ဆင်းလာမိ သည်။

ဪ... အဝေးကြည့်ထက် အနီးကြည့်က ပိုလှနေပါလား မစ္စဟာလ်ဂါရယ်။

စကတ်အဝါနှင့် လိုက်ဖက် တင့်မောနေသော သူမ၏ ဖြူသောအသားတို့ကို ပို၍ ဝင်းနေစေပါသည်။

သူမ၏ ဝတ်စုံကပင် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ်များကို ကောင်းစွာ ပေါ်လွင်အောင် ကျနစွာ စည်းကျစ်ပေးထားကြသည်။

ဤသည်ကို ငါသည် ခေတ္တကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလွဲလိုက်ကာ သူမ၏ ပြာလဲ့သော မျက်လုံးအစုံကို ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

‘ကြည့်လှပြီလား... ယူရယ်’

‘လှတဲ့ အရာအားလုံးဟာ ကြည့်ဖို့ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား မစ္စဟာလ်ဂါ’

‘အင်း... ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူနဲ့တွေ့ရင် ဒီလိုချည်းပဲ မြောက်မြောက်နေတာပဲကွယ်’

‘ကဲ... လာ... သွားကြမယ်’

ငါသည်လည်း နောက်ထပ် ဘာမျှ မပြောမိတော့။

တက္ကစီကား၏ နောက်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ငါကိုယ်တိုင်လည်း ကားနောက် ပိုင်းတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ... မစ္စ...’

‘သိမ်းမြစ်ကမ်းပေါ်က ဟားမားစမစ်ကို’

တက္ကစီကားသည် ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် ဘီးစတင်လိုန့်နေပြီ။ သည်မြစ်ကမ်းပေါ်မှ ဟားမား စမစ်သည်သာ စကားပြောတတ်ပါလျှင်မူ ငါနှင့် မစ္စဟလ်ဂါတို့၏ ရယ်မောကြည်နူးသံတို့ကို တသိမ့်သိမ့်ရယ်မောကာ ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု ငါ ထင်သည်။

သို့သော်... ဘာပြောပြမည်ကိုတော့ ငါကိုယ်တိုင်လည်း အတပ်မပြောတတ်။

၃၃။ အသားအရောင် ခွဲခြားမှုအောက်မှ လူညီဗမာ

မန်နေဂျာကရက်က ငါ့ကို ကျောင်းသားများ စာအုပ်ဆိုင် လက်ထောက်ဆိုင်ထိုင်နှင့် တွဲထား သည်။ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်းအတွက် အရောင်းဆိုင်ထိုင်နှင့် တွဲထားသော်လည်း “စီ- ဒဗလျူကရက်” (C.W.Cragg) က ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘာကိုင်ရမည်ကို တိတိကျကျ တာဝန် ပေးမထား။ ညွှန်ကြားပြသခြင်းမျိုးလည်း မရှိ။ တစ်ခါတလေမှ ငါ့ကို မပြောပြခဲ့။ မိမိ သဘောနှင့် မိမိ လေ့ကျင့်မှုမျိုး၊ လေ့လာမှုမျိုးများဖြင့်သာ ငါ အချိန်ကုန်နေတတ်သည်။

စာအုပ်များကို ဖုန်သုတ်ခြင်း၊ စာအုပ်ကုန်နေသော စာအုပ်တန်းများမှ စာအုပ်များကို လိုက်ဖြည့်ပေးခြင်း၊ အရောင်းဆိုင်ထိုင် ရောင်းသည်များကို ကြည့်နေရခြင်းသည်သာ မန်နေဂျာ ကရက်က ကျောင်းသားများ စာအုပ်ဆိုင်မှ ပေးသော ငါ့အတွက် လေ့ကျင့်ခန်းများ ဖြစ်ပါ၏။

စာအုပ်အရောင်းအဝယ် ကိစ္စရပ်များကို လက်ထောက်ဆိုင်ထိုင်က လာသမျှ အဝယ် သမားများကို အရိပ်အကဲကြည့်၍ ရောင်းချပြီး ဤစာအုပ်ကောင်းသည်၊ ဤစာအုပ်က နောက်ဆုံးထုတ်ဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် ပြောဆို ဆွဲဆောင်၍ ရောင်းချလေ့ရှိသည်။

ငါ၏ အဓိကလုပ်ငန်းသည် ကုန်သွားသော စာအုပ်များကို လိုအပ်သောအတန်း၌ လိုက်ဖြည့်ခြင်းသည်သာ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်နှင့် နီးသော ကျောင်းသားများ စာအုပ်ဆိုင်၏ လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခန်းများပင် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

တစ်ခုသော စနေနေ့ဖြစ်သည်။

ဆိုင်တွင် လူဦးရေများလှ။ အလုပ်ပါးနေသည်။ လူသုံးယောက်မျှသော စာအုပ်ဝယ် သူများသည် စာအုပ်တန်းများအကြားတွင် စာအုပ်များကို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ငါသည် လည်း ငါ၏လုပ်ငန်းအတိုင်း စာအုပ်တန်းများအကြားတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ လိုသည့် စာအုပ်များကို ဖြည့်ရန် စာအုပ်တန်းများကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေသည်။ ဤအပြုအမူကလည်း ငါ့ကို စာအုပ်ဝယ်သူ တစ်ဦးနှင့် တူနေစေပါသည်။

စာအုပ်ဝယ်သူသုံးယောက်အနက် လောင်းကုတ်အကျိတ် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသူ တစ်ဦးသည် ငါနှင့် မနီးမဝေးသော စာအုပ်တန်းတွင် စာအုပ်ရွေးနေသည်။ ငါသည်လည်း ဤလောင်းကုတ်အကျိတ်ရှည်ဝတ် လူကြီးကို အကဲခတ်နေမိသည်။ “မည်သည့် စာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားတာလဲ” ဟူသော အထင်နှင့်။

မန်နေဂျာကရက်လည်း အရောင်းကောင်တာနားတွင် ရှိနေသည်။ ဝယ်သူလာလျှင် မန်နေဂျာကရက်ကလည်း ဆင်းလာနေကျ။ လောင်းကုတ်အကျိတ်ရှည်ဝတ်လူကြီးသည် အရောင်းကောင်တာကို ကြည့်လိုက်၊ ဝယ်သူနှစ်ဦးအပါအဝင် ငါ့ကိုပါ ကြည့်လိုက်ဖြင့် မျက်စိအလုပ် ရှုပ်နေသည်ကို ငါ မသင်္ကာ။

သင်္ကာမကင်းသော ငါ့မျက်လုံးအစုံကြားမှပင် ဂနာမငြိမ်သော လူကြီးသည် သူ၏ ကုတ်အကျိတ်ရှည်ကြီး၏ အိတ်ရှည်ကြီးအတွင်းသို့ စာအုပ်အချို့ ထည့်နေသည်ကို ငါ တွေ့ရသည်။

ဤလူသည် မည်သို့သော သူနည်း။

သည့်နောက် ဤလူသည် စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို လက်မှကိုင်၍ အရောင်းကောင်တာရှိရာ သို့ လျှောက်သွားနေသည်ကို ငါ မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆိုင်များတွင် ရေပန်းစားနေသော စကားအရ “အလစ်သုတ်သူ” ရှောင်လစ်ဖိတာ (ShopLifter) ဆိုသူများသည် ဤလို လူစားမျိုးတွေလား။

ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေသော ငါသည် စောင့်ကြည့်ရန် ကောင်တာဆီသို့ စာအုပ်တစ်အုပ် ယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ငါကောင်တာအရောက်တွင် လောင်းကုတ်အကျိတ်ဝတ် လူကြီးသည် စာအုပ်နှစ်အုပ်ဖိုး ငွေ ဆယ် (၁၀) သျှိလင်ကိုသာ ရှင်းပေးပြီး ဆိုင်မှ ထွက်သွားတော့သည်။

ငါသည် မှန်တံခါးအရှင်ကို တွန်းဖွင့်၍ ထွက်သွားသော လောင်းကုတ်အကျိတ်ရှည်ဝတ် လူကြီး၏ ပခုံးကို လိုက်၍ ကိုင်လိုက်သည်။ ဤတိုင်းပြည်၏ ဓလေ့သည်လည်း လူတစ်ဦး၏ ပခုံးကို အကိုင်ခံရလျှင် အလွန်ရှက်ဖို့ ကောင်းသည်။

အဖမ်းခံရခြင်း သဘောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

‘လူကြီးမင်း၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဆိုင်ထဲကို ခဏကြွပါ’

ငါသည် အသံကို နှိမ့်လျက် အသိမ်မွေ့ဆုံး တိုးတိုးညင်းညင်းပဲ ပြောလိုက်သည်။

‘... ဟို ဪ... အင်းအင်း... အေး အေး’

လောင်းကုတ်အကျိတ်ဝတ်လူကြီးသည် အရောင်းကောင်တာသို့ ဣန္ဒြေရပြန်လာပြီး သူ၏ အကျိတ်အိတ်ရှည်ကြီးထဲမှ စာအုပ်များကို ကောင်တာပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။

‘ဪ... ငါ မေ့နေတယ်။ ဒီ စာအုပ်ဖိုးတွေကို ငါ မေ့နေတယ်၊ ဒါတွေ ဘယ်လောက် ကျသလဲ’

‘လေးပေါင်ကျပါတယ်’

ဆိုင်ထိုင်မျက်နှာဖြူက ရိုရိုသေသေ ကျိုးကျိုးနွံနွံပင် ပြောနေသည်။ လောင်းကုတ်

